Alan Dean Foster

ALIENS
Misiune de pedeapsă

1

Doi visători.

Erau aproape asemănători, în ciuda unor diferențe evidente: unul mic, celălalt mai mare, sexe diferite. Gura primului visător era dotată cu un asortiment de canini, incisivi și molari, fapt ce nu lăsa nici o îndoială asupra statutului său de omnivor, în timp ce dentiția celui de-al doilea nu era concepută decât pentru a mușca și sfâșia. Amândoi aparțineau rasei vânătorilor, dar unul învățase să-și domine pornirile atavice, iar celălalt rămăsese o sălbăticiune.

Diferențele apăreau mai clar în domeniul viselor. Somnul primului visător era tulburat de amintirea unor terori fără număr care răbufneau din adâncurile subconștientului său. Femeia s-ar fi agitat fără încetare, dacă libertatea sa de mișcare nu ar fi fost îngrădită de pereții chesonului în care se găsea; mai trebuie adăugat și faptul că activitatea musculară era mult redusă în timpul somnului. Acestea erau motivele pentru care agitația sa era mai cu seamă mentală. Ea nu era conștientă, desigur, de acest fapt. Persoanele adâncite în hipersomn nu sunt conștiente de nimic.

La intervale regulate, totuși, o amintire tragică și înspăimântătoare se ridica la suprafața spiritului, precum apa din canale deasupra nivelului străzilor unui oraș. Și, când aceste imagini apăreau pentru a-i deranja repaosul, ea începea să geamă, iar inima se ambala. Ordinatorul însărcinat să vegheze asupră-i aidoma unui înger electronic, înregistra accelerarea activității cardiace și cobora temperatura corporală cu un grad, fără a mări debitul de tranchilizante în sistemul

Alan Dean Foster

ALIENS
Misiune de pedeapsă

1

Doi visători.

Erau aproape asemănători, în ciuda unor diferenţe evidente: unul mic, celălalt mai mare, sexe diferite. Gura primului visător era dotată cu un asortiment de canini, incisivi şi molari, fapt ce nu lăsa nici o îndoială asupra statutului său de omnivor, în timp ce dentiţia celui de-al doilea nu era concepută decât pentru a muşca şi sfâşia. Amândoi aparţineau rasei vânătorilor, dar unul învăţase să-şi domine pornirile atavice, iar celălalt rămăsese o sălbăticiune.

Diferenţele apăreau mai clar în domeniul viselor. Somnul primului visător era tulburat de amintirea unor terori fără număr care răbufneau din adâncurile subconştientului său. Femeia s-ar fi agitat fără încetare, dacă libertatea sa de mişcare nu ar fi fost îngrădită de pereţii chesonului în care se găsea; mai trebuie adăugat şi faptul că activitatea musculară era mult redusă în timpul somnului. Acestea erau motivele pentru care agitaţia sa era mai cu seamă mentală. Ea nu era conştientă, desigur, de acest fapt. Persoanele adâncite în hipersomn nu sunt conştiente de nimic.

La intervale regulate, totuşi, o amintire tragică şi înspăimântătoare se ridica la suprafaţa spiritului, precum apa din canale deasupra nivelului străzilor unui oraş. Şi, când aceste imagini apăreau pentru a-i deranja repaosul, ea începea să geamă, iar inima se ambala. Ordinatorul însărcinat să vegheze asupră-i aidoma unui înger

electronic, înregistra accelerarea activităţii cardiace şi cobora temperatura corporală cu un grad, fără a mări debitul de tranchilizante în sistemul sangin. Gemetele se întrerupeau. Visătorul se calma şi se lăsa moale în interiorul chesonului.

Va mai trece un anumit timp până la revenirea coşmarului.

Lângă ea, fiinţa sangunară reacţiona la aceste răbufniri instinctuale prin mici mişcări convulsive, parcă sub influenţa neîmpăcatei sale vecine. Apoi se relaxa la rândul său şi visa creaturi cu sânge cald, cu plăcerea companiei propriei specii şi speranţa de a o regăsi într-o bună zi. Ştia că se vor trezi împreună odată, ori niciodată.

Această ultimă posibilitate nu-i tulbura defel odihna. Răbdarea sa era mult mai mare decât cea a tovarăşei sale, iar concepţia pe care şi-o făcea despre poziţia sa în cosmos era mai realistă. Se mulţumea să doarmă, ştiind că dacă s-ar trezi într-o zi, ar putea din nou să vâneze şi să ucidă. Aşteptând această clipă, se odihnea.

Timpul trece, dar nu şi grozăvia.

*

În imensitatea infinită a spaţiului, stelele nu sunt decât grăunţe de nisip. Şi dacă o pitică albă nu atrăgea deloc atenţia, atunci un aparat atât de mic precum capsula de salvare a lui *Nostromo,* această navă de acum dispărută, abia dacă avea o existenţă. Plutea în derivă prin neant ca un electron liber care şi-a părăsit orbita atomică.

Se întâmplă, cu toate astea, ca un electron liber să atragă atenţia. E de ajuns să treacă atunci când trebuie prin câmpul de observare a unor persoane care dispun de aparate potrivite. Iar traiectoria capsulei de salvare trecea tocmai prin apropierea unei stele cunoscute. Chiar şi aşa, reperarea se datorează hazardului. Ea trecu foarte

aprope de o altă navă; termenul "foarte aproape" însemnând în spaţiu, cel puţin un an lumina, şi apăru în marginea unui ecran sub forma unui simplu punct.

Printre persoanele care-l văzură, unele considerară că nu prezenta interes. Era prea mică pentru a reprezenta o navă, susţineau ele, şi nici un aparat nu era semnalizat în acest sector. Şi apoi, navele răspundeau chemărilor radio, pe când acest obiect tăcea chitic. Era vorba, fără nici o îndoială, de un asteroid, de un bloc de feronichel plecat să viziteze universul. Dacă ar fi fost vorba de un aparat la ananghie, şi-ar fi urlat semnalul de naufragiu către tot ce se găsea în raza sa de emisie.

Dar căpitanul era curios de felul lui. Printr-o uşoară modificare a direcţiei putea să se lămurească asupra statutului acelui vagabond tăcut, iar prin câteva adnotări mincinoase în cartea de bord putea justifica în faţa armatorilor costul acestei devieri. Dădu ordine, ordinatoarele purceşeră la modificarea direcţiei. Temeinicia hotărârii căpitanului fu adeverită la sosirea la destinaţie: era vorba de o capsulă de salvare.

Nici un semn de viaţă însă, nici cel mai neînsemnat răspuns la întrebările lor politicoase. Chiar şi semnalizatoarele de drum erau stinse. Aidoma unui organism rătăcitor prin tărâmuri îngheţate, maşina încetase alimentarea cu energie a extremităţilor cu gândul de a ocroti elementele vitale dinlăuntrul fiinţei sale.

Căpitanul desemnă trei oameni care să ajungă la bordul navetei rătăcitoare şi, cu o extremă blândeţe, nava uriaşă se apropie de capsulă. Metalul mângâie metalul, se lansară grapine, se făcu auzit ecoul cuplajului sasurilor în ambele aparate.

Cei trei oameni trimişi de căpitan îmbrăcară combinezoanele presurizate şi pătrunseră în sas. Erau echipaţi cu lămpi individuale şi diverse accesorii. Aerul era prea preţios pentru a fi risipit,

aşa că aşteptară cu nerăbdare ca oxigenul să fie inhalat de nava lor. Apoi uşa externă intră la loc în cocă.

Ceea ce văzură dincolo de hubloul sasului capsulei de salvare îi descumpăni: nici o lumină, nici un semn de viaţă. Uşa nu voia să asculte, atunci când apăsară clapele externe ale comenzii de deschidere. Fusese deschisă manual. După ce se asigurară că nu era aer în capsulă, cei trei îl puseră la treabă pe robotul-sudor. Flăcările gemene ale aparatului de sudură sfâşiau tenebrele şi decupau în acelaşi timp panoul din două părţi: atunci când limbile de foc se întâlniră în partea de jos a obstacolului, doi dintre bărbaţi îl reţinură pe cel de-al treilea pentru a-i permite robotului să împingă placa de metal cu o lovitură de picior. Calea era liberă.

Interiorul aparatului era întunecat şi tăcut. Un cablu de arîmare şerpuia pe jos şi se întrerupea lângă uşa externă: extremitatea fusese ciopârţită. Apoi zăriră o luminiţă slabă în apropierea postului de pilotaj, de care se apropiară.

Erau ochiurile luminoase interne ale unui cheson criogenie. Oaspeţii schimbară câteva priviri înainte de a merge mai departe. După aceea doi dintre ei se aplecară peste capacul de sticlă al sarcofagului în timp ce colegul lor studia instrumentele de bord şi declară:

— Presiune internă pozitivă, deci coca şi restul trebuie să fie intacte. Totul pare în stare de funcţionare, doar oprit pentru economisirea energiei. Presiunea chesonului rămâne stabilă. Este în continuare alimentat, dar pun pariu că bateriile mai au puţin şi-şi dau sufletul. Aţi mai văzut un cheson criogenie ca ăsta?

— Modelul ăsta este de acum douăzeci de ani. (Bărbatul care vorbise se apropie mai mult de capacul de sticlă şi murmură în microfonul combinezonului:) Nu-i rea, puicuţa.

— Ce vorbeşti! Diodele verzi ale funcţiunilor vitale sunt aprinse. Înseamnă că trăieşte încă şi că putem să ne luăm adio de la prima de salvare.

Colegul său făcu un gest de surprindere.

— Hei, mai e ceva înăuntru. Nu este uman, dar pare viu. Nu văd bine. O parte este ascunsă de părul femeii. Este oranj.

— Oranj! (Responsabilul micului grup îi dădu la o parte pe cei doi şi-şi lipi viziera căştii de separaţia transparentă.) Nu ştiu ce-o fi, dar posedă gheare.

Unul dintre ei îi dădu un cot colegului.

— Hei, o fi o formă de viaţă extraterestră, nu? Face ceva parale.

Ripley atunci se gândi să se mişte. Mişcarea ei fu abia perceptibilă, dar câteva meşe de păr lunecară şi descoperiră în parte creatura care dormea lângă ea. Şeful echipei se îndreptă şi scutură din cap cu năduf.

— N-avem noroc. E doar o pisică.

*

Să asculte era penibil, să privească, nici vorbă. Gâtlejul parcă-i era un filon de antracit înăuntrul craniului, din piatră ponce; negru, uscat, cu un vag gust de răşină. Cu toate acestea limba i se putea deplasa slobodă într-un teritoriu demult uitat. Încercă să-şi aducă aminte ce era vorbirea. Buzele se dezlipiră şi din plămâni urcă aerul. Cele două foale de atâta timp nefolosite, fură torturate de efortul impus. Rezultatul interacţiunii extenuante a buzelor, limbii, cerului gurii şi plămânilor fu un cuvânt abia auzit:

— Sete.

Între buze i se strecură un obiect neted şi rece. iar căderea unei picături de apă o dărâmă. Era gata să expulzeze tubul din gură, din pricina, unei oribile amintiri. În alte locuri şi în alte vremi, penetraţia de acelaşi fel era preludiul unei morţi

înfricoşătoare şi absolut unice în felul ei. Dar din acest tub curgea doar apă, în timp ce un glas calm o sfătuia:

— Niu te grăbi. Bea încet.

Se supuse, refuzând să asculte de acea parte din ea care-i urla să aspire rapid acest lichid binefăcător. Lucru curios, nu se simţea deshidratată, îi era pur şi simplu sete.

— Bine, murmură ea, răguşită. Nu aveţi ceva mai consistent?

— E prea devreme.

— Ei, rahat. Suc de fructe?

— Acidul citric poate provoca un ulcer. (Glasul ezită, apoi adăugă:) Încearcă asta.

Tubul de metal lustruit se strecură încet între buze. Era delicios. Ceaiul rece şi îndulcit alunecă pe gâtlej po-tolindu-i setea şi foamea. Când se simţi îndestulată, făcu un semn şi îi retraseră tubul din gură. Noi sunete îi asaltară urechile: trilurile unei păsări exotice.

Îşi recăpătase auzul şi gustul, era timpul să treacă la simţul văzului. Ochii se deschiseră către o junglă ecuatorială. Copacii îşi ridicau spre cer braţele verzi şi stufoase. Nişte creaturi cu aripi multicolore, irizate, zburătăceau bâzâind, din ramură în ramură. Păsări cu pene caudale nemăsurate nu conteneau să se prăvălească şi să se avânte iarăşi în urma unor insecte. Un quetzal trăgea cu ochiul la ea din sălaşul său, instalat în trunchiul unui smochin agăţător.

Orhidee care se desfăceau şi scarabei alergând printre frunzele moarte, ca nişte muguri. Un aguti apăru, o văzu şi plecă degrabă. Undeva în stânga, o maimuţă, atârnând într-un copac maiestuos îi cânta puiului ei să adoarmă.

Supraîncărcătura senzorială era prea însemnată. Fu nevoită să închidă ochii în faţa abundenţei de creaturi gureşe.

Mai târziu (o oră? o zi?) în mijlocul rădăcinilor aparente ale marelui copac apăru o

fisură. Aceasta se lărgi, dând la iveală torsul unei maimuţe-veveriţă ocupată cu datul peste cap. Din crăpătură apăru o femeie care o închise în urma ei, cicatrizând astfel rana palidă şi vremelnică a copacului şi a animalului. Apoi trecu mâna peste o tastă murală şi jungla dispăru.

Solidoul era perfect, dar acum că femeia îl oprise, Ripley descoperi echipamentul medical pe care-l ascunsese imaginea junglei. În stânga se găsea medivedul care se grăbise să-i dea apă şi apoi ceai rece. Maşina era agăţată pe perete, nemişcată dar atentă.

Ea supraveghea tot ce se petrecea înăuntrul corpului pacientei sale şi era pregătită ca în orice moment să-i modifice tratamentul, să-i dea de băut sau de mâncare, sau să-i cheme pe oameni în ajutor, dacă era cazul.

Femeia îi surâse şi folosi telecomanda prinsă de buzunarul de la piept pentru a ridica patul. Badge-ul care-i identifica calitatea de meditehniciană şefă constituia o pată de culoare vie pe uniforma albă. Ripley o măsură cu neîncredere, întrebându-se dacă surâsul era sincer sau pur profesional. Femeia i se adresă cu glas blând, matern, dar nu neapărat lipsit de vlagă.

— Efectul sedativelor se estompează. Sunt de părere că nu mai ai nevoie. Mă înţelegi? (Ripley dădu din cap. Meditehniciana îşi examină pacienta şi se hotărî.) Să încercăm altceva. De ce n-am deschis fereastra?

— Habar n-am.

Surâsul se estompă, dar reapăru. Era acum strict profesional. Dar de ce ar fi prietenesc? Meditehniciana n-o cunoştea pe Ripley, nici Ripley pe ea. Femeia arătă spre telecomanda de pe peretele opus-

— Atenţie la ochi!

Ripley închise pe jumătate pleoapele, pentru a se proteja de lumina orbitoare la care se aştepta să se reverse, după spusele meditehnicienei.

Se auzi bâzâitul unui motor şi ecranul mural urcă în plafon. Încăperea fu inundată de o lumină crudă. Deşi filtrată, puse la grea încercare sistemul nervos epuizat al lui Ripley.

Imensitatea neantului se întindea dincolo de geam, iar o parte a modulelor de locuit ale staţiei Gateway alcătuiau ca o buclă pe partea stângă: celule de plastic asamblate ca piesele unui joc de montaj. Extremităţile celor două antene apăreau în partea de jos a câmpului ei vizual. Dar atenţia ei se concentra asupra curbei luminoase a globului pământesc. Pata brună străbătută de dâre albicioase a Africii înotă în albastrul oceanic şi tiara de safir a Mediteranei încorona Sahara.

Ripley mai văzuse acest grandios spectacol. Dar, mai presus de orice, era fericită să descopere că toate era la locul lor. Amintirea încercărilor prin care trecuse o făcuse să creadă că putea fi altfel, că universul coşmarurilor era real, iar acest glob ospitalier, doar o amăgire. Era reconfortant, familiar, odihnitor, ca un vechi ursuleţ de pluş, tocit. Scena era completată de discul palid al Lunii care plutea în plan îndepărtat.

— Cum ne simţim astăzi?

Realiză că meditehniciana vorbea cu ea.

— Foarte rău.

Anumite persoane îi spuseseră, odată, că avea o voce încântătoare. O să vină şi ea, cu timpul. Deocamdată, nici un element al corpului nu funcţiona normal. Apoi se întrebă dacă se simţea diferită de acea Ripley care se urcase în calitate de ofiţer la bordul lui *Nostromo,* nava aceea care nu mai era, cu misiunea de a efectua un transport banal. Ripley aceasta care o privea pe meditehniciană din acest pat de spital era o altă persoană.

— Doar foarte rău? (Meditehniciana asta e admirabilă, se gândi. Nu se dă bătută cu una, cu două.) Oricum, e mai bine ca ieri. Îmi place că mi-ai spus: "Foarte rău" şi nu "Pe moarte."

Ripley închise pleoapele, le deschise brusc. Pământul era tot acolo. Timpul, căruia nu-i acordase prea multă atenţie, acum însemna mult pentru ea.

— Sunt de mult aici?

— Ai fost admisă la staţia Gateway acum două zile.

Acelaşi surâs.

— Parcă ar fi mai mult.

Meditehniciana îi întoarse spatele şi Ripley se gândea că poate remarca ei nu-i picase bine.

— Eşti în stare să primeşti o vizită?

— Am de ales?

— Fireşte. Dumneata eşti bolnavul. După medici, eşti cea mai îndreptăţită să iei o hotărâre. Dacă vrei să rămâi singură, ţi se va respecta dorinţa.

Ripley dădu din umeri şi fu un pic surprinsă să descopere că muşchii îi dădeau ascultare.

— M-am bucurat de singurătate atâta amar de vreme. De cine e vorba?

Meditehniciana ajunse la uşă.

— De doi musafiri, de fapt.

Ripley observă că era iar surâzătoare.

Intră un, bărbat, având ceva în braţe. Ripley nu-l cunoştea pe acesta, dar recunoscu ce anume aducea acesta, ceva care părea să se plictisească de moarte.

— Jones! (Se ridică pe pat. Bărbatul păru să se debaraseze cu multă plăcere de motanul mătăhălos pe care Ripley se grăbi să-l legene în braţe.) Vino, Jonesey, bătrâne monstru, gogoloiul meu păros!

Animalul îndură răbdător aceste efuziuni jenante, atât de tipice pentru specia din care făcea parte Ripley. Îşi păstră întreaga demnitate moştenită de la strămoşi, manifestându-şi în acelaşi timp toleranţa obişnuită a acestor feline faţă de fiinţele umane. Primul observator extraterestru care ar putea asista la această scenă ar

ghici imediat care din cele două creaturi prezente pe acest pat aparţinea speciei superioare.

Bărbatul care venise cu surpriza cea bună trase un scaun lângă pat şi aşteptă răbdător până când Ripley îl va băga în seamă. Era în jur de treizeci de ani, drăguţel, şi purta un costum clasic fără cel mai mărunt semn particular. Zâmbetul său, era tot atât de prietenos ca al meditehnicienei, fiind probabil datorat unei lungi experienţe profesionale. Cu o înclinare a capului, femeia îi arătă că-l băgase în seamă, dar îşi continuă monologul cu motanul. Musafirul înţelese că el trebuia să facă primul pas, dacă nu voia să rămână doar un simplu comisionar.

— Frumoasă cameră, declară. (Parcă era de la ţară, dar vorbea ca un orăşan, se gândi Ripley. Bărbatul îşi apropie uşor scaunul de pat.) Mă numesc Burke. Carter Burke. Lucrez pentru companie, dar, lăsând asta ia o parte, sunt un tip corect. Sunt fericit să aud că te simţi mai bine.

Cel puţin ultima frază părea sinceră.

— Cine ţi-a spus că starea mea se ameliorează?

Îl mângâia pe Jones care torcea mulţumit şi năpârlea pe patul aseptizat.

— Medicul şi monitoarele. Mi s-a spus că slăbiciunea şi confuzia vor dispărea curând, deşi nu-mi pari deloc dezorientată. Efectele secundare ale hipersomnului îndelungat, cam aşa ceva. N-am fost tare la biologie, mă împac mai mult cu cifrele. Ei, dar am vorbit destul despre mine. Se pare că ne-ai venit în stare destul de bună.

— Sper că nu sunt atât de înspăimântătoare cât mi se pare mie. Am impresia că mă aflu în corpul unei mumii egiptene. Spuneai de "hipersomn îndelungat". Cât timp am rătăcit prin spaţiu? întrebă arătând spre meditehniciana care asista la scenă: Nu vor să-mi spună.

Tonul lui Burke deveni alinător şi părintesc.

— Ei bine, poate că este încă prea dreveme să abordăm astfel de subiecte.

Mâna lui Ripley ţâşni de sub cearşaf şi prinse braţul bărbatului, care fu surprins de iuţeala reacţiei şi de forţa degetelor.

— Fără texte. Mi-am revenit şi nu mai e cazul să mă cocoloşiţi. Cât timp?

Carter Burke aruncă o privire meditehnicienei, care ridică din umeri şi întoarse spatele, dând atenţie activităţii unei încâlceli de semnalizatoare şi tuburi. Bărbatul o privi iar pe femeia din pat.

— De acord. Nu este treaba mea, dar vei suporta. Cincizeci şi şapte de ani.

Numărul o izbi ca o lovitură de ciocan. Cincizeci şi şapte de lovituri de ciocan. Această declaraţie avu un impact mai mare asupră-i decât trezirea, mai mare decât vederea lumii natale. Se prăbuşi, păru să se dezumfle, că-şi pierde puterile. Brusc, gravitaţia artificială, întreţinută în staţie îi păru de trei ori mai mare decât pe Pământ. O strivea, iar salteaua pneumatică pe care se odihnea se umfla în jurul corpului său, ameninţând să o sufoce şi să o sfarme. Meditehnica privea în continuare semnalizatoarele, nimeni nu spunea nimic.

Cincizeci şi şapte de ani. Visase timp de mai bine de o jumătate de veac, iar în acest răstimp, prietenii ei îmbătrâniseră şi-şi dăduseră sufletul, lumea pe care o părăsise se metamorfozase în Dumnezeu ştie ce. Pe Pământ se schimbaseră guverne, invenţii dăduseră peste cap existenţa oamenilor, apoi se demodaseră şi fuseseră aruncate la gunoi. Nimeni nu ar fi putut să supravieţuiască peste şaizeci şi cinci de ani în hipersomn. Dincolo de această limită, un cheson criogenic nu mai reuşea să menţină în viaţă corpul care-i era încredinţat. Atinsese aproape limitele posibilităţilor fiziologice pentru a descoperi că tocmai supravieţuise vieţii.

— Cincizeci şi şapte... O, Doamne!

— Aţi rătăcit prin inima sistemelor, îi zicea Burke, baliza de naufragiu s-a defectat şi numai printr-o pură întâmplare, o navă care trecea prin spaţiul exterior a reperat capsula şi... (Ezită. Ripley se albise şi făcuse ochii mari.) Ţi-e rău?

Ea începu să tuşească, din ce în ce mai violent. Simţea cum ceva împingea dinlăuntrul fiinţei sale... şi expresia feţei trecu de la nelinişte la oroare. Burke luă un pahar de apă de pe noptieră şi-l întinse. Ea îl respinse cu o mişcare bruscă a braţului. Jones sări din pat, mieunând şi pufăind, cu părul zbârlit. Ghearele scrâniră pe podeaua de plastic şi fugi. Ripley dus mâna la piept şi spatele i se arcui. Începură convulsiile şi senzaţia de sufocare.

— Cod albastru pentru patru sute cincisprezece! Cod albastru, patru unu cinci! striga meditehniciana spre microfoanele omnidirecţionale.

Ajutată de Burke, ea încerca să imobilizeze umerii pacientei. Încă o mai ţineau când în cameră dădură buzna un medic şi doi tehnicieni.

Aşa ceva nu se putea întâmpla. Era imposibil!

— Nu... Nuuuuuu!

Tehnii se străduiră să lege braţele şi picioarele femeii care se zbătea ca turbată. Cearşafurile zburară. O lovitură de picor îl aruncă pe un mediteh, timp în care celălalt spărgea ochiul de sticlă al monitorului. Refugiat sub un dulap. Jones îşi privea înspăimântat stăpâna.

— Ţine-o, urla medicul. Îmi trebuie oxigen şi cinsprezece cc de... Dumnezeule!

O explozie de sânge coloră brusc în roşu aprins cearşaful de deasupra, sub care ceva se ridică, dându-i o formă piramidală. Stupefiaţi, medicul şi tehnicienii dădură înapoi. Cearşaful se ridică şi mai mult.

Apoi alunecă şi Ripley văzu creatura. Meditehniciana leşină, iar medicul nu reuşea decât să emită sunete nearticulate; o larvă groasă, fără

ochi, dar cu gura plină de dinţi ieşea din toracele pacientei, frângându-i coastele. Lucrul acela se răsuci încet şi când colţii nenumăraţi se aflară la mai puţin de treizeci de centimetri de faţa celei care-l găzduise, urlă. Strigătul său îl acoperi pe cel al oamenilor, o asurzi pe Ripley şi-i suprasolicită cortexul amorţit, repercutându-se în toată fiinţa ei atunci când...

...Se ridică urlând şi se aşeză pe pat. Era singură în camera de spital luminată doar de haloul diodelor multicolore. Ţinând mâinile răşchirate patetic pe piept, se străduia să-şi reia respiraţia pe care i-o tăiase coşmarul.

Corpul îi era intact: stern, muşchi, sâni, tendoane şi ligamente; toate erau la locul lor şi funcţionau normal. Nimic monstruos nu-i sfâşiase pieptul pentru a ieşi, nu avusese loc nici o naştere obscenă. Ochii se deplasau sacadat pentru a parcurge camera. Nimic nu se pitise după vreun dulap pentru a o pândi, aşteptând ca ea să nu mai fie atentă. Nu vedea decât maşinile silenţioase care vegheau asupra funcţiilor ei vitale şi patul ci confortabil. Era leoarcă, în ciuda răcorii agreabile care domnea în cameră. Mai ţinea pumnul pe stern ca pentru a se convinge că era întreg.

Apoi camera video de deasupra patului se puse în mişcare şi tresări. O femeie de o vârstă incertă o privea îngrijorată. Meditehniciana din serviciul de noapte. Îngrijorarea ei părea sinceră, nu doar profesională.

— Iar coşmaruri? Vrei ceva ca să dormi?

În stânga lui Ripley, un braţ mecanic se deplasa bâzâind. Îl privi cu dezgust.

— Nu. Am dormit şi-aşa prea mult.

— Cum doreşti. Ştii mai bine. Dacă te răzgândeşti, foloseşte soneria.

Ea întrerupse legătura şi ecranul se întunecă.

Ripley ridică patul şi se rezemă uşor. după care apăsă pe unul dintre numeroasele taste de pe o latură a noptierei. Ecranul care acoperea peretele

opus dispăru în plafon şi văzu din nou exteriorul. Elementele staţiei erau acum constelate cu puncte luminoase şi ea descoperi, dincolo, faţa nocturnă a Pământului. Câţiva nori zdrenţuiţi ascundeau luminile oraşelor îndepărtate, populate de oameni nepăsători, care nu aveau habar de indiferenţa absolută a cosmosului faţă de ei.

Ceva sări şi căzu în pat lângă ea. dar de data asta ea nu tresări. Ripley recunoscuse forma familiară pe care o strânse la piept neluând în seamă miorlăiturile de protest.

— Totul e-n ordine, Jones. Am reuşit, suntem salvaţi. Îmi pare rău că te-am speriat. Totul va fi bine de-acum. Totul va fi în ordine.

Da, totul era aproape perfect. Nu-i mai rămânea decât să înveţe să doarmă.

Lumina soarelui era strecurată de plopi. Dincolo de arbori, o preerie cu iarbă verde împestriţată de culorile zambilelor, părăluţelor şi brumărelelor. Un măcăleandru căuta gângănii lângă trunchiul unui pom. Nu văzu prădătorul care îl pândea cu toţi muşchii încordaţi. De cum pasărea îi întoarse spatele, vânătorul se lansă. Şi Jones se lovi de solidoul măcăleandrului fără să prindă prada, fără să tulbure imaginea acestuia care continua să caute vioaie insecte închipuite. Motanul se depărtă de perete, scuturând capul şi clătinându-se.

Aşezată pe o banchetă în apropierea lui, Ripley observase scena.

— Prostule. N-o să fii niciodată în stare să recunoşti un solido?

Dar poate că nu avea dreptate să-i vorbească aşa. Fabricaţia solidourilor se ameliorase considerabil în ultimii cincizeci şi şapte de ani. Totul fusese ameliorat în acest răstimp, cu excepţia ei şi a lui Jones.

Atriumul era izolat de restul staţiei prin nişte uşi de sticlă. Solidoul scump al unei păduri de zonă temperată din America de Nord era pus în

valoare de plante verzi şi un covor care imita gazonul. Solidoul era mai realist decât plantele veritabile, dar acesta aveau un miros natural şi ea se aplecă asupra ghiveciului. Mireasmă organică de pământ, umiditate, viaţă. Cuprinsă de nostalgia lumii natale, simţi o dorinţă puternică de a părăsi staţia. Pământul era aproape şi era nerăbdătore să afle cerul albastru între ea şi negura angoasantă a cosmosului.

Două dintre uşile de sticlă se dăduseră în lături pentru a-i face loc lui Carter Burke să intre. Pentru scurt timp, văzu în el un bărbat şi nu doar un ajutor de băgător de seamă de la Companie. Poate că asta însemna că devenise normală. Părerea ei despre el era totuşi nuanţată de faptul că în momentul plecării lui *Nostromo* în funesta călătorie, Burke încă nu se născuse şi că urma să vadă lumina după douăzeci de ani. Nu ar fi trebuit să aibă vreo importanţă. Pe plan fizic aveau aproximativ aceeaşi vârstă.

— Îmi pare rău, spuse el cu acelaşi zâmbet vesel. Am încercat să recuperez întârzierea, dar iată-mă în sfârşit.

Lui Ripley nu-i plăcea să vorbească fără să spună nimic. Iar de când se trezise, viaţa îi părea scumpă pentru a o pierde cu pălăvrăgeli fără de nici un rost. De ce nu se mulţumeau oamenii să exprime esenţialul şi se tot învârteau în jurul cozii?

— Au găsit-o pe fata mea?

Burke era încurcat.

— Păi, mă gândeam să-ţi vorbesc după înfăţişarea la comisie...

— După o aşteptare de cincizeci şi şapte de ani, nerăbdarea mea este de înţeles. (El dădu din cap, îşi luă geanta şi o deschise. Cotrobăi un minut până să scoată câteva foi de plastohârtie.) Ea e...

Burke îi citi unul din documente:

— Amanda Ripley — McClaren. Numele soţului, presupun. În vârstă de şaptezeci de ani.... În momentul decesului, survenit în urmă cu doi

ani. Nimic interesant sau important. O viaţă plăcută, banală, ca atâtea altele, fără îndoială. Îmi pare rău. (Îi înmânã documentele, apoi îi studie expresia în timp ce ea le parcurgea.) Dar poate că mă repet.

Ripley studia o imagine holografică. O femeie plinuţă şi cam palidă, în etate de şaizeci de ani. Arhetipul mătuşii Domnului Oricare. Trăsăturile ei nu spuneau nimic, nu aveau nimic familiar. Nu izbutea să stabilească o legătură între această bătrână şi fetiţa pe care o lăsase pe Pământ.

— Amy, murmură ea.

Burke mai avea două documente, pe care le citi încet în timp ce Ripley continua să privească hologramа.

— Cancer. Hmmm. N-au ajuns încă să învingă toate formele acestei maladii. Corpul a fost incinerat şi odihneşte la Memorial Repository din Parkside, Little Chute, Wisconsin. Fără copii.

Privirea-i trecu dincolo de bărbat, în direcţia pădurii-solido, pentru a revedea peisajul invizibil al trecutului.

— Îi promisesem să mă întorc de ziua ei. Unsprezece ani. Mi-a părut într-adevăr rău. (Se uită din nou la hologramă.) În sfârşit, ştia deja că nu trebuia să conteze prea mult pe promisiunile mele. În privinţa datelor de întoarcere, în orice caz.

Burke dădu din cap ca pentru a-şi manifesta simpatia. Nu-i era de obicei uşor în astfel de situaţii, dar acum era complet depăşit de evenimente. Măcar avu destul bun simţ să tacă, decât să debiteze banalităţile de circumstanţă.

— Credeam mereu că putem recupera timpul pierdut... mai târziu. Dar acum e imposibil.

Lacrimile apărură, cu întârziere. Aşteptaseră cincizeci şi şapte de ani. Ripley rămase pe banchetă, suspinând pe înfundate, stingheră într-vin spaţiu diferit.

Burke o bătu pe umăr sperând că o va încuraja. Era jenat că participa la o asemenea

scenă şi încerca să nu se trădeze.

— Trebuie să te prezinţi la 9 şi 30. Nu întârzia. Faci o impresie proastă.

Ea dădu din cap şi se ridică.

— Jones, Jonesey, vino.

Mieunând, motanul înaintă cu nonşalanţă pentru a se lăsa prins de stăpâna sa. Ea-şi şterse lacrimile.

— Trebuie să mă schimb. Dar n-o să-mi ia mult timp.

Îşi frecă nasul pe spinarea motanului, o crimă de lezmajestate pe care acesta o îndură în linişte.

— Vrei să te conduc la camera dumitale?

— De ce nu?

El se răsuci şi se îndreptă către unul dintre culoare. Uşile se căscară în faţa lor.

— Ştii, ţi-am făcut o favoare. Prezenţa animalelor de companie este strict interzisă în această staţie.

— Jones nu e un animal de companie, ci un supravieţuitor.

Îl scărpină după ureche.

Aşa cum îi făgăduise, Ripley fu gata numaidecât. Burke rămăsese afară, profitând de acest răgaz pentru a studia rapoartele. Când femeia ieşi, se miră de metamorfozarea ei. Tenul nu-i mai era palid, iar expresia amărăciunii dispăruse odată eu mersul şovăitor. Dârzenie? se întrebă el pe când se apropiau de coridorul principal. Sau poate era doar efectul unui machiaj savant.

Nu scoaseră o vorbă până ajunseră la nivelul inferior, unde se găsea sala de audienţă.

— Ce le vei zice? o întrebă în sfârşit.

— Ce altceva le-aş putea declara? Aţi citit depoziţia mea. E completă şi amănunţită. Fără floricele. Ar fi fost inutile.

— Te cred, Ripley. Dar tipii cu care te vei întâlni sunt nişte duri, care vor încerca să găsească nişte lacune în povestea asta a dumitale. Vei avea în faţă federalii, Comisia de comerţ interstelar,

Administraţia colonială, reprezentanţii companiei de asigurări...

— Îmi dau seama.

— Spune-le simplu ce s-a întâmplat. Important este să-ţi păstrezi calmul şi să-ţi ascunzi emoţiile.

Bineînţeles, îşi zise ea. Toţi prietenii ei, tovarăşii de drum şi cei apropiaţi muriseră. Pierduse cincizeci şi şapte de ani din existenţa ei, cufundată într-un somn odihnitor. Calm şi fără emoţie. Fireşte.

Dar când veni amiaza, uitase toate bunele sale intenţii. Repetarea neîncetată a întrebărilor, ridiculizarea versiunii sale asupra celor întâmplate, disecţia epuizantă a unor puncte de detaliu fără importanţă şi ignorarea sistematică a tot ceea ce are esenţial se combinară pentru a o scoate din sărite.

Pe măsură ce ea răspundea la întrebările inchizitorilor săi, pe marele ecran dinapoia ei apăreau portrete şi rapoarte, pe care prefera să nu le vadă. Fiindcă aceste figuri erau acelea ale membrilor echipajului lui *Nostromo.* Parker, cu un zâmbet prostesc; Brett care părea să fie foarte plictisit că era luat în poză; Kane, Lambert; Ash, trădătorul, a cărui figură fără suflet era transfigurată de mină contrafăcută şi programată, Dallas...

Dallas. Da, era preferabil ca ecranul să fie în spatele ei, ca şi amintirile.

— Sunteţi încuiaţi, sau ce? izbucni ea. Stăm aici de trei ore. De câte ori trebuie să vă repet aceeaşi poveste? Dacă preferaţi s-o auziţi în swahili, aduceţi un translator şi hai s-o luăm de la capăt. Aş fi încercat în japoneză, dar îmi lipseşte exerciţiul. Şi răbdarea. Cât timp vă mai trebuie ca să vă faceţi o părere?

Van Leuwen îşi împreună degetele şi se încruntă. Expresia lui, întunecată ca şi costumul său se regăsea pe feţele celorlalţi membri ai

comisiei de anchetă. Erau opt cu toţii şi niciunul nu-i arăta nici un pic de simpatie. Directori. Administratori. Conciliatori. Cum să-i convingă? Nu avea în faţă nişte fiinţe umane. Toţi arborau expresii de dezaprobare birocratică. Nişte fantome. Ea era obişnuită să înfrunte realitatea. Meandrele manevrelor politico-corporative o depăşeau.

— Nu este chiar atât de simplu cum ai crede, îi zise el calm. Priveşte din punctul nostru de vedere. Ai recunoscut că ai provocat deliberat explozia unui cargou interstelar de clasă M. Un aparat costisitor.

Anchetatorul companiei de asigurări, membrul comisiei care-i era fără îndoială cel mai ostil, consideră necesar să precizeze:

— Patruzeci şi două milioane, în dolari constanţi. Fără să mai socotesc navlul, fireşte. Explozia propulsoarelor n-a mai lăsat nimic de recuperat, chiar dacă am ajunge să localizăm epava după cincizeci şi şapte de ani.

Van Leuwen dădu distrat din cap, înainte de a relua cuvântul.

— Nu ne gândim că minţi. Anumite înregistrări din jurnalul de bord al capsulei de salvare confirmă unele elemente ale relatării dumitale. Singurele care nu duc la controverse, din păcate. Ştiu că Nostromo s-a pus pe LV-426, o planetă neexplorată la data indicată. Că au fost efectuate nişte reparaţii pe acea lume. Că nava şi-a reluat drumul după această scurtă etapă şi că a fost după acea programată pentru eventuala autodistrugere. Şi că supraîncărcarea propulsoarelor a fost provocată de către dumneata, din motive pe care rămâne să le stabilim.

— V-am spus...

Van Leuwen o întrerupse. Cunoştea perfect versiunea ei.

— Cu toate acestea, nu se găseşte absolut nimic în legătură cu forma de viaţă extraterestră

ostilă pe care *pretinzi* că aţi luat-o la bord în cursul scurtei şederi pe suprafaţa acelei planete.

— Nu am *luat-o la bord.* V-am explicat deja despre acest lucru. Acel lucru s-a...

Se opri, pentru a înfrunta privirile glaciale. Îşi usca gura degeaba. Nu era vorba de o adevărată comisie de anchetă. Aceste personaje se strânseseră pentru o veghe funebră. Audiţia nu urmărea stabilirea adevărului, ci netezirea asperităţilor şi minimalizarea incidentului. Ea înţelegea că nu va putea schimba nimic. Soarta îi fusese pecetluită înainte de a intra în această sală. Ancheta era aiurea, ca şi întrebările lor. Acestea foloseau doar pentru a conferi veridicitate procesului verbal.

— Atunci cineva a aranjat înregistrările. Orice tehnician competent ar fade-o în mai puţin de-o oră. Cine a avut acces la capsulă?

Reprezentanta Administraţiei coloniale extrasolare, o femeie ajunsă la vârsta ingrată de cincizeci de ani şi care se plictisea de moarte, se îndreptă în scaun şi clătină din cap.

— Eşti conştientă de ceea ce spui? Crezi într-adevăr că ne poţi face să înghiţim o asemenea poveste? Se întâmplă ca hipersomnul prelungit să aibă unele consecinţe asupra sănătăţii mentale ale individului şi poate crezi că spui adevărul.

Ripley o fulgeră cu privirea, furioasă din cauza neputinţei ei.

— Vreţi să ştiţi ce cred eu?

Van Leuwen consideră că era preferabil să intervină.

— Capsula a fost studiată de o echipă, centimetru cu centimetru, şi nu s-a găsit nimic care să permită stabilirea faptului că o creatură cum ai descris-o dumneata ar fi urcat la bord. Interiorul aparatului este intact. Niciuna dintre suprafeţele metalice n-a fost atacată de vreo substanţă corozivă.

Ripley reuşise să se stăpânească în cursul dimineţii. Răspunsese la întrebările cele mai stupide, cu răbdare şi înţelegere. Dar nu mai putea fi rezonabilă, şi nici răbdătoare.

— Evident! Am depresurizat cabina pentru a expulza monstrul în spaţiu! (Se calmă puţin constatând că declaraţia ei fusese întâmpinată de o tăcere mormântală). Cum am mai spus.

Anchetatorul companiei de asigurări se aplecă şi ol privi pe reprezentanta ACE care se găsea la celălalt capăt al mesei.

— S-au descoperit "organisme ostile indigene" corespunzând acestei descrieri pe LV-426?

— Nu, răspunse categoric femeia. Este un gogoloi de piatră, fără nici o formă de viaţă locală mai mare decât un virus. Nici o specie evoluată, în orice caz. Nici măcar un vierme. N-a fost niciodată şi nici nu va fi.

Ripley strânse din dinţi ca să nu strige.

— V-am spus: chestia aia nu era originară din acea lume. (Vru să o privească în ochi, dar aceştia se feriră. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Van Leuwen şi a reprezentantei ACE.) Un semnal provenind de pe suprafaţă. Scanerul lui *Nostromo* l-a captat şi am fost treziţi, conform regulamentului. Când am ajuns la punctul de origine a acestui semnal, am descoperit o navă extraterestră care nu semăna cu nimic cunoscut. Şi asta era trecută în jurnalul de bord. Era vorba de o epavă. Nu ştiu dacă aparatul a fost accidentat sau abandonat. Ne-am ghidat după semnalul lui pentru a-l găsi. Am descoperit şi pilotul. Aparţinea unei specii necunoscute. Cadavrul era lungit într-un fotoliu de pilotaj, cu o gaură în piept cât o farfurie.

Relatarea ei părea să o plictisească grozav pe reprezentanta ACE. Sau poate că femeia se săturase să audă a "n"-a oară acelaşi lucru. Oricum, consideră că trebuia să ia cuvântul.

— Am explorat peste trei sute de lumi şi nimeni n-a semnalat existenţa unei creaturi care, după cum te exprimi dumne,ata... (Se aplecă pentru a citi de pe copia declaraţiei lui Ripley.)... "îşi petrece perioada de gestaţie în interiorul unui corp-gazdă, adică în acele împrejurări, un coxp uman viu" şi are "acid molecular concentrat ca sânge."

Ripley se uită la Burke. Bărbatul era aşezat la extremitatea mesei şi tăcea, cu buzele strânse. Nefăcând parte din comisia de anchetă, el nu putea interveni în timpul audiţiei. Oricum, n-avea cum s-o ajute. Fără confirmarea înregistratorului de la bordul capsulei, totul depindea de credibilitatea versiunii pe care o dădea ea faptelor petrecute acolo, atunci. Şi fusese evident de la început că nu prea dădeau crezare relatării ei cu privire la pierderea lui *Nostromo.* Se întreba iar, cine ar fi putut să aranjeze înregistratorul, şi din care pricină. Sau poate era vorba de o simplă defecţiune a aparatului. Dar aceasta nu mai avea mare importanţă acum. I se urî de comedia asta.

— Ascultaţi, eu ştiu unde bateţi. (Faţa i se schimonosi într-un simulacru de zâmbet. Era minge de meci, iar ea se ştia bătută dinainte.) Atitudinea acestui android, motivul pentru care ne-am îndreptat spre acel semnal, totul se potriveşte, chiar dacă nu pot s-o dovedesc, zise ea înainte de a parcurge întreaga masă cu privirea şi de a zâmbi cu adevărat. Anumite persoane vor să-i acopere pe cei care l-au plasat pe Ash printre membrii echipajului lui *Nostromo,* iar cea mai bună metodă este să mă scoată ţap ispăşitor. De acord, perfect. Dar ceva nu poate fi "aranjat", Cin fapt ce nu se poate şterge. Aceste creaturi există. Eu voi dispărea, ele nu. Acolo, pe planeta aceea, se află o navă extraterestră la bordul căreia se găsesc mii de ouă. *Mii.* Mă-nţelegeţi? Vă sfătuiesc să trimiteţi acolo o expediţie cu misiunea de a căuta acest aparat, pe baza coordonatelor noastre de zbor, şi apoi să

înlăture această ameninţare. Cel mai bun mijloc ar consta în folosirea unei bombe nucleare... Înainte ca una dintre echipele voastre de explorare să nu vă aducă o mică surpriză.

— Mulţumesc, master principal Ripley, începu Van Leuwen. Am...

— Pentru că una singură din chestiile alea a reuşit să ucidă pe toţi membrii echipajului din care făceam parte în mai puţin de douăsprezece ore de la naştere.

Administratorul se ridică în picioare. Ripley nu era singura care-şi epuizase răbdarea.

— Mulţumesc. Am terminat!

— Ba nu, nu am terminat, se porni ea, ridicându-se. La dracu', o să terminaţi când o să ajungă alea aici. Atunci n-o să mai aveţi decât să vă faceţi rugăciunea. *Să vă faceţi rugăciunea!*

Reprezentantul ACE se răsuci calm spre administrator.

— Eu cred că dispunem de un număr suficient de elemente pentru a lua o hotărâre. Consider că este timpul să închidem acest interogatoriu şi să ne retragem pentru deliberări.

Van Leuwen se uită la ceilalţi membri ai comisiei. Era ca şi cum se afla în faţa unei oglinzi, fiindcă în ciuda diferenţelor morfologice toţi erau animaţi de unul şi acelaşi spirit.

Nu puteau să pronunţe verdictul pe loc, n-ar fi fost de efect în procesul verbal. Forma era mai importantă decât fondul.

— Doamnelor? Domnilor? (Semne din cap aprobatoare. Van Leuwen îşi îndreptă atenţia asupra persoanei care făcea obiectul acestei discuţii. Al acestei disecţii, se gândi ea cu amărăciune.) Binevoiţi a ne scuza, master principal Ripley?

— Sigur că nu.

Se întoarse tremurând de indignare, pentru a părăsi sala. Văzu în treacăt ecranul cu imaginea lui

Dallas. Căpitanul Dallas. Dallas, prietenul ei. Dallas, iubitul ei.

Dallas care murise. Ieşi furioasă.

Spusese, încercase totul, dar o declaraseră vinovată şi făceau acum cele necesare pentru ca judecarea ei să pară imparţială. Simple formalităţi. Compania şi aliaţii ei erau specialişti în asemenea proceduri. Pierderile umane nu erau grave, dacă era posibil să fie golite de conţinutul emoţional. Reduse la simple numere, puteau fi trecute într-un raport anual. Iată de ce era necesar să se efectueze o anchetă, să traducă emoţiile în coloane de cifre. Trebuia dat un verdict. Dar cu jumătate de gură, în aşa fel încât să nu audă vecinii.

Nimic din toate acestea nu o îngrijorau cu adevărat pe Ripley. Sfârşitul iminent al carierei n-o îndurera. Ceea ce nu putea accepta, era stupiditatea acestor personaje atotputernice. Refuzau să creadă. Ţinând cont de mentalitatea lor şi de absenţa dovezilor materiale, era de înţeles. Dar să nu se gândească o clipă că ea ar putea să spună adevărul şi să nu-i verifice spusele, asta nu le-o putea ierta. Miza nu era viaţa ei ratată, nu mai mult decât cariera puţin spectaculoasă de ofiţer secund al flotei comerciale.

Dar ce le păsa lor! Dacă un lucru putea fi transcris în termeni de pierderi sau profituri, nu le păsa.

Dădu cu piciorul în perete, în apropierea lui Burke, care cumpăra cafea şi gogoşi de la distribuitorul de pe culoar. Maşina-i mulţumi politicos şi-i returnă credit cardul. Ca mai toate lucrurile de pe Gateway, distribuitorul era inodor. La fel ca lichidul întunecat care curgea din el. Despre gogoşi, nici să nu mai vorbim.

— I-ai aranjat, declară Burke nădăjduind să-i mai ridice moralul.

Ea îi fu recunoscătoare, chiar dacă nu reuşise. Dar nu avea nici un motiv să-şi verse focul pe acest bărbat. Mai multe bucăţi de zahăr şi puţină

frişcă sintetică reuşiră să-i dea un oarecare gust simulacrului de cafea.

— Au dat verdictul înainte de intrarea mea în sală. Mi-am pierdut toată dimineaţa. Ar trebui să le dea tuturor scenariile, inclusiv împricinatului. Ar fi mai simplu să le zică ce vor să audă decât să încerce să-şi memoreze faptele. Ştii ce cred ei?

— Îmi închipui.

Şi muşcă din gogoaşă.

— Cred că sunt nebună.

— Eşti, zise el vesel. Ia o gogoaşă. Ciocolată sau frişcă?

Ea privi cu dezgust inelul de cocă pe jumătate coaptă pe care i-l întindea.

— Care-i diferenţa?

— Culoarea.

Ea nici nu zâmbi.

"Deliberările" nu se prelungiră. N-aveau nici un motiv, se gândi ea aşezându-se. Burke îşi ocupă locul din cealaltă extremitate a sălii. Vru să-i facă un semn cu oehiul, dar se răzgândi. Ea îi ghici intenţiile şi îi fu recunoscătoare că se răsgândise.

Van Leuvven îşi drese glasul şi nu crezu de cuviinţă să-i mai privească pe ceilalţi membri al comisiei pentru a obţine sprijinul lor.

— Această comisie de anchetă şi-a dat verdictul. Este evident că master principal Elen Ripley, NCC-l4672, a acţionat fără discernământ şi este prin urmare declarată inaptă de a-şi păstra brevetul de ofiţer secund al flotei comerciale.

Dacă unii din judecătorii ei se aşteptau s-o vadă pe Ripley reacţionând, fură dezamăgiţi. Ea-i privi nemişcată şi sfidătoare, cu buzele strânse. Dar fără îndoială că răsuflară uşuraţi. Orice izbucnire ar fi fost consemnată în procesul verbal. Van Leuwen continuă enunţarea verdictului, neavând de unde să ştie că acuzatul ii şi pusese o capă şi o glugă, negre.

— Brevetul menţionat este prin urmare suspendat, până la o nouă examinare a acestei

chestiuni, la o dată ulterioară, care rămâne de stabilit. (Îşi uşură respiraţia, după care şi conştiinţa:) Cu toate acestea, ţinând cont de perioada foarte mare petrecută de împricinată în hipersomn, responsabilitatea personală nu va fi pusă în cauză, deocamdată.

"Deocamdată", se gândi ea. O expresie specifică limbajului Companiei, care însemna: "Ţine-ţi fleanca, fereşte-te de presă şi o să ai parte de pensie."

— Eşti liberă şi singură răspunzătoare de propriile acţiuni pe o perioadă de probă de şase luni, timp în care vei fi supusă unui examen medical lunar efectuat de un psihomed agresat de către cei şi de a urma tratamentul pe care acesta va considera util să ţi-l prescrie.

Era scurt şi explicit şi atât de amar încât ea-l înghiţi deodată. Numai după ce Van Leuwen se ridică şi ieşi din sală, Burke observă privirea lui Ripley şi încercă să o reţină.

— Las-o, îi murmură. S-a terminat.

Ea-i respinse mâna şi se îndepărtă.

— Exact, răspunse ea lungind pasul. Nu mai au să-mi facă.

Îl ajunse pe Van Leuwen la ascensor.

— De ce nu trimiteţi pe cineva la LV-426?

Acesta o privi.

— Ar fi inutil, doamnă Ripley. Hotărârea comisiei este fără apel.

— Puţin îmi pasă de hotărârea comisiei. Nu mi-e de soarta mea ci de a amărâţilor care riscă să descopere după noi aparatul acela. De ce aţi refuzat verificarea spuselor mele?

— Pentru că s-a făcut deja, răspunse el sec. Populaţia acelei lumi a explorat-o şi nimeni nu a semnalat prezenţa unui "organism ostil" sau a unei nave extraterestre. Crezi că sunt tâmpit? Crezi că nu am fost precauţi, numai dacă ar fi fost să se pună în discuţie responsabilitatea noastră de către

eventuale anchete ulterioare? De fapt, lumea aceea se numeşte Acheron, acum.

Cincizeci şi şapte de ani. Un răstimp important, în care omenirea putuse realiza atâtea lucruri. Să construiască, să se mute, să se fondeze noi colonii. Ripley încerca să asimileze sensul vorbelor administratorului.

— Ce populaţie? De cine e vorba?

Van Leuwen urma să intre în cabină. Ripley întinse mâna vrând să împiedice uşile să se închidă. Celulele foto-electrice aşteptară, docile, pentru ca ea să-şi retragă braţul.

— Terraformatori, explică Van Leuwen. Făuritori de planete. Am realizat mari progrese în acest domeniu, în timp ce dumneata dormeai. Paşi uriaşi. Cosmosul nu este deloc ospitalier, dar vom schimba această stare de lucruri. Pe Acheron se află ceea ce noi numim o colonie de terraformare. Echipele noastre au instalat epuratoare pentru a face aerul respirabil. Reuşim acest lucru astăzi într-un mod eficace şi economic, dacă dispunem de o atmosferă locală pentru a fi modificată. Hidrogen, argon... chiar dacă metanul este preferabil. Or, Acheron se scaldă în metan şi am găsit destul oxigen şi azot pentru începerea procesului. Deocamdată, aerul este greu respirabil, dar cu timpul, răbdare şi multă muncă, specia umană va dispune de o nouă lume locuibilă. Nu gratis bineînţeles. Compania noastră nu a fost fondată cu un scop filantrop pic, chiar dacă ea contribuie din plin la progresele umanităţii. Este o întreprindere de mare anvengură. Va dura decenii. Totul a început acum mai bine de douăzeci de ani şi nu am avut de atunci de-a face cu nici *un incident cât de mic!*

— De ce nu mi s-a spus?

— Unora le era teamă că ai fi fost influenţată şi incitată să modifici termenii depoziţiei dumitale. Personal, nu cred că aceasta ar fi schimbat ceva.

Este evident că eşti sinceră şi că dumneata crezi ceea ce afirmi.

— Uşile încercară să se închidă şi Ripley le împinse cu brutalitate. Ceilalţi pasageri începură să-şi manifeste nerăbdarea.

— Câţi coloni?

Van Leuwen se încruntă.

— La ultimul recensământ, între şaizeci şi şaptezeci de familii. Am observat că oamenii au un randament superior când nu sunt separaţi de cei dragi. Este o soluţie costisitoare, dar ştiu că se va dovedi rentabilă, pe termen lung. În plus, în acest mod membrii acestor comunităţi au sentimentul apartenenţei la nişte adevărate colonii, şi nu la nişte şantiere izolate. Viaţa lor este desigur grea, mai ales pentru femei şi copii, dar la sfârşitul contractului, toată familia va fi lipsită de griji. Aceste noi dispoziţii sunt benefice pentru toţi.

— Isuse, îngăimă ea:

Unul dintre pasageri se apropie.

— Vă deranjăm poate cumva?

Absentă, Ripley lăsă să-i cadă mâna. Uşile, deblocate, se închiseră fără zgomot. Van Leuwen o uitase deja, iar ea era absorbită de imaginile care-i apăreau în minte.

Iar ceea ce vedea nu-i plăcea deloc.

2

Nu era nici cea mai plăcută dintre lumi, nici cel mai blând anotimp. Supuse unor fenomene atmosferice specifice lui Acheron, vânturile băteau neostoit suprafaţa erodată a planetei. Erau vechi de când lumea aceasta de piatră, fără de oceane pentru a le domoli, ar fi netezit relieful cu milenii mai curând dacă forţele în fierbere sub scoarţa bazaltică nu ar fi împins deasupra mereu alţi munţi

şi alte platouri. Vânturile de pe Acheron duceau o luptă necruţătoare cu lumea care le-a dat naştere.

Nimeni nu avusese cutezanţa de a le tăgădui stăpânirea întreagă a văzduhului, de a mai potoli încrâncenarea furtunilor de nisip, de a se împotrivi vijeliei, până, la venirea oamenilor. Aceştia anexaseră Acheronul, iar ei nu revendicau această planetă sub forma actuală (o privelişte infernală de stânci cu forme chinuite şi de nisip, abia vizibile printr-o atmosferă gălbuie saturată de praf), dar aşa cum va fi să fie când epuratoarele vor fi desăvârşit lucrarea lor. Aerul era supus unei metamorfoze lente şi metanul făcea loc deja oxigenului şi azotului. După aceea vânturile vor fi îmblânzite şi în sfârşit oamenii vor remodela suprafaţa. Va rezulta un climat plăcut care va stârni la rându-i ploaie, zăpadă, viaţă.

Aceasta era dispoziţia testamentară a epocii actuale pentru generaţiile ce vor să vină. Dar, deocamdată, locuitorii lui Acheron asigurau funcţionarea epuratoarelor şi luptau pentru întruchiparea unui vis tot hrănindu-se din rezervele lor de dârzenie şi umor, motivaţi fiind de nişte salarii fabuloase. Nu vor apuca să vadă Acheronul ca un tărâm al abundenţei. Numai Compania avea o speranţă de viaţă destul de mare pentru aceasta. Compania era nemuritoare, nu şi pionierii.

Simţul umorului, propriu tuturor aventurierilor trăind în condiţii de existenţă precare era prezent prin întreaga colonie, şi în mod deosebit pe placa de oţel prinsă între pilonii de beton care se aflau dincolo de ultima structură integrată:

SPERANŢA LUI HADLEY — Pop. 159 locuitori

Bine aţi venit pe Acheron.

Sub care un autohton şugubăţ adăugase fără autorizaţie oficială: *Vă doresc o şedere plăcută,* cu

vopsea indelebilă. Vânturile ignorau această urare. Firele de nisip pe care le purtau corodaseră în mare parte placa de oţel şi o nou-venită, poftită pe Acheron de către epuratoarele de atmosferă, mai pusese şi semnătura ei brună: primele ploi erau răspunzătoare de primele pete de rugină.

În spatele acestei plăci se găsea colonia — structuri de metal şi de plastobeton legate între ele prin tuburi ce păreau prea fragile pentru a fi în stare să înfrunte urgia.

Ansamblul evoca un buncăr, iar dacă nu avea un aspect mai impresionant decât peisajul, cu alcătuirile pietroase bătute de vânturi şi munţii torturaţi, colonia era însă tot atât de solidă şi mult mai primitoare. Ea îşi apăra populaţia de vânturi şi de atmosfera încă rarefiată.

Tractoare cu roţi enorme şi alte vehicule se deplasau lent pe drumurile dintre clădiri, intrau, ieşeau din garajuri subterane, ca nişte colportori. Pe imobilele comerciale luceau firme neonice, poftind populaţia să se bucure de distracţiile nu multe şi nu grozave în schimbul unor sume nu mici. Acolo unde salariile sunt mari, se ivesc micile bisnisuri ale unor femei sau bărbaţi cu iniţiativă. Compania nu considera astfel de activităţi deosebit de lucrative, dar vindea degrabă concesiuni celor îndrăzneţi.

Dincolo de colonie se înălţa primul epurator de atmosferă. Alimentat de către o centrală termonucleară, vărsa întruna aer purificat spre cerul întunecat. Materiile pulverulente şi gazele periculoase erau eliminate prin combustie sau disociere chimică fiind înlocuite cu oxigen şi azot. Intra aerul nociv, ieşea aerul curat. Principiul era simplu, dar procesul era şi lent şi costisitor.

Totuşi, ce valoare se poate acorda unei planete? Şi Acheron era, la urma urmelor, o lume mai ospitalieră decât altele, a căror terraformare fusese finanţată de către Companie. Avea măcar o atmosferă care putea fi modificată, ceea ce era mai

uşor de realizat decât să creezi una din nimic. Mai avea şi o gravitaţie foarte apropiată de norma standard. În această privinţă era un adevărat paradis.

Haloul incandescent care încorona staţia de epurare a atmosferei, un turn conic asemănător unui vulcan, te ducea cu gândul la infern. Colonii erau conştienţi de caracterul său simbolic şi nu se sfiau să glumească pe seama lui. Nu veniseră pe Acheron pentru a se bucura de climatul planetei.

Nu vedeai nici o persoană de constituţie fragilă prin culoarele coloniei. Chiar şi copiii erau înăspriţi din cauza mediului. Nu erau brutali, ci rezistenţi atât pe plan mental cât şi fizic. Cei care preferau actele de bravură nu-şi găseau locul aici. Se învăţa foarte repede că întrajutorarea era indispensabilă supravieţuirii. Copiii creşteau mai repede decât cei de pe Pământ sau din lumile mai ospitaliere şi mai bogate. La fel şi părinţii lor. Ei aparţineau unei rase aparte, independente, conştientă de faptul că nu se putea bizui decât pe ea însăşi.

Colonii de pe Acheron nu erau însă unici în felul lor; ei ajunseseră aici la bordul unor nave cosmice, iar înaintaşii lor — în căruţe.

Faptul că se considerau nişte pionieri şi nu simple numere de matricolă îi ajuta să accepte această situaţie, această existenţă dură.

În inima acestui nucleu de oameni şi maşini se înălţa clădirea centrului de exploatare. Domina toate celelalte structuri artificiale ale Acheronului, cu excepţia staţiilor de epurare a atmosferei. Văzut din exterior, părea spaţios. În interior, nu găseai nici un spaţiu liber. Materiale de tot felul se îngrămădeau prin colţuri, tuneluri străbătând spaţiile de sub planşeuri, pasarele întinse pe deasupra. Şi ar fi fost nevoie de mai mult spaţiu. Oamenii se înghesuiau tot mai mult pentru a face loc ordinatoarelor şi maşinilor. Hârtiile se adunau în teancuri imense, cu toate eforturile neîncetate de

reducere a informaţiilor necesare în biţi electronici. Materialul venit de curând se acoperea repede de zgârieturi, de umflături şi de arcuri brune lăsate de ceştile de cafea.

Doi oameni erau răspunzători de aeest centru şi, în consecinţă, de întreaga colonie: directorul de exploatare şi adjunctul său. Îşi vorbeau prieteneşte, titlurile sforăitoare nu aveau nici un sens în aceste lumi de frontieră. Cel care acorda prea mare importanţă etichetei şi făcea caz de rangul său risca să se trezească afară, fără emiţător şi fără costum de supravieţuire.

Ei se numeau Lydecker şi Simpson şi păreau cât se poate de preocupaţi. Amândoi aveau acea expresie proprie oamenilor pentru care somnul este o amantă în braţele căreia nu se abandonau decât arareori. Lydecker semăna cu un contabil obsedat de o deducţie fiscală omisă cu zece ani în urmă. Simpson era un bărbat corpolent şi ursuz, cu cămaşa udă de transpiraţie mai tot timpul, şi în mod sigur că s-ar fi simţit mai bine la volanul unui camion decât în fruntea unei colonii umane. Din păcate, avea şi creier şi muşchi, fapt ce nu fusese trecut cu vederea de subordonaţii lui. Lydecker îl abordă până să apuce să bată în retragere.

— Ai luat la cunoştinţă de raportul meteo pentru săptămâna viitoare?

Simpson mesteca ceva mirositor care-i parfuma gura. Lydecker bănuia că era un drog interzis, dar nu zise nimic. Simpson era superiorul lui şi în plus avea de gând să-i ceară ceva. Aceste vicii mărunte nu erau încurajate pe Acheron, dar nu erau considerate nişte crime, atâta timp cât nu stânjenea activitatea. Şi-aşa era dificil să-ţi păstrezi sănătatea mintală într-un asemenea mediu.

— Ce e cu el?

— O să avem parte de o adevărată vară indiană. Vânturile o să scadă la patruzeci de noduri.

— A, perfect. E cazul să-mi iau loţiunea de plajă. Ce căcat, măcar de-aş vedea puţin soarele.

Lydecker clătină din cap, dezaprobator.

— Mereu nemulţumit, aşa-i? Nu ţi-e de ajuns să ştii că e încă agăţat pe undeva, pe sus?

— Niciodată nu-mi prieşte nimic, n-am ce face. Ar trebui să mulţumesc Cerului, nu? Ai altceva să-mi spui, Lydecker, sau vrei să tragi de pauză?

— Aşa fac eu, las norocul să treacă pe lângă mine. Cred că o ocazie ca asta n-o să mai am decât peste vreo doi ani (Se uită pe un listing.) Îţi aminteşti de prospectorii pe care i-ai trimis pe platoul ăla înalt situat dincolo de munţii Ilium, acum două zile?

— Mda. Un şmecher de pe Pământ s-a gândit poate că zona aia ar cuprinde minerale radioactive. Am cerut nişte voluntari şi unul Jorden a ridicat mâna. I-am spus să se ducă să vadă ce-i acolo, dacă dorea. Ceva nou?

— Omul e acolo, cu nevasta şi ăi mici. Semnalează că a reperat ceva şi vrea să ştie dacă-i vor fi respectate drepturile.

— Astăzi toţi au consilieri juridici. Câteodată îmi pare rău că nu mi-am ales meseria asta.

— Ce, să-ţi strici imaginea? Şi-apoi, aici nu prea sunt căutaţi, iar veniturile lor sunt mai mici ca ale talc.

— Ia mai zi o dată. Că mă simt mai bine. (Simpson scutură din cap şi-şi mută privirea pe un ecran.) Doamne! Un tip rămas pe Pământ, bine mersi în biroul lui, ne furnizează coordonatele unui punct situat la mama dracului şi zice că să vedem ce-i pe-acolo. Nu se oboseşte nici măcar să-mi spună de ce şi eu nu-l întreb nimic, pentru că n-am chef să aştept răspunsul cincisprezece zile şi care nu poate fi decât: "Confidenţial". Mă-ntreb câteodată de ce ne-om bate atâta capul.

— Îţi spun eu, pentru gologani. (Directorul adjunct se rezemă de o consolă.) Ei, şi ce-i spun lui

Jorden ăsta?

Simpson se răsuci pentru a putea vedea un ecran care ocupa în mare măsură unul dintre pereţi. Se vedea harta topografică a zonei explorate a Acheronului, furnizată de ordinatorul central. Partea cartografiată era foarte redusă, iar regiunea cea mai dezolată a deşertului Kalahari ar fi părut o Polinezie în comparaţie. Simpson se deplasa arareori pe suprafaţa Acheronului. Funcţia îl obliga să rămână pe lângă centrul de exploatare, şi nu avea de ce să se plângă.

— Spune-i că, după mine, tot ce găseşte e-al lui. Un tip care are curajul să se plimbe pe acolo merită să păstreze pentru el tot ce descoperă.

*

Tractorul avea şase roţi, un blindaj gros, pneuri imense şi o placă de protecţie rezistentă la coroziune. Dacă nici aceasta nu rezista pe Acheron, atunci, practic, nimic nu rezista. Carcasa lui ajunsese ca o cârpeală de bucăţi de metal decolorate asamblate prin suduri şi răşini epoxide.. Dar era etanş şi progresa regulat. Pasagerilor nu le trebuia mai mult.

Deocamdată, se cocoţa zdruncinându-se, pe o pantă uşoară. Roţile mari stârneau nori de praf vulcanic pe care vijelia se grăbea să-i ducă departe. Gresia şi şistul, erodate, se sfărâmau sub greutatea lui. Un vânt de la vest urla regulat lovindu-se de blindaj, căşunând pe parbriz, vrând cu tot dinadinsul să-i orbească, vehicolul şi pe cei dinăuntru. Hotărârea celor care conduceau aparatul se adăuga la fiabilitatea motorului pentru a-l face să urce pe deal: fredona liniştitor în timp ce filtrele reciclau întruna aerul pentru a nu lăsa praful să intre. Maşina avea tot atâta nevoie de aer ca şi ocupanţii ei.

Nefiind la fel de degradat de urgie ca şi vehicolul său, Russ Jorden avea în primul rând

aspectul caracteristic al persoanelor care trăiau pe Acheron de mai mult timp: pielea închisă şi uscată de vânt. Mai puţin accentuată, această descriere se potrivea şi soţiei lui, Anne, dar nu şi copiilor care se hârjoneau în spatele cabinei centrale. Se urmăreau prin materialul de prelevare portativ şi lăzi, ferindu-se să se lovească de pereţi. Strămoşii lor învăţaseră să călărească un animal ciudat numit cal. Mişcările tractorului nu se deosebeau prea mult de acelea ale acestor patrupezi focoşi, iar copiii se obişnuiseră cu acestea de când învăţaseră să meargă.

Aveau hainele şi feţele pline de praf, în pofida etanşeităţii vehicolului. Aceasta era una din realităţile dure ale vieţii pe Acheron. Cu toate precauţiile luate pentru a se izola de exterior, praful tot intra în vehicole, în birouri, chiar şi în locuinţe. Unul dintre primii coloni dăduse acestui fenomen numele, mai mult plastic decât ştiinţific de "osmoză particulară". Cultură acheroniană. Coloni cei mai imaginativi afirmau că praful era viu, că se ascundea şi aştepta ca să se deschidă uşile şi ferestrele pentru a se năpusti înăuntru, iar gospodinele se gândeau nu fără umor cum era mai bine: să spele sau să perie hainele?

Russ Jorden ocoli câteva stânci şi-şi făcu loc printre crăpăturile pantei. Eforturile lui erau încurajate de piuitul regulat al localizatorului — o muzică plăcută pentru el. Bipurile se amplificau pe măsură ce se apropiau de punctul de origine al perturbaţiei electromagnetice, dar Russ nu voia să micşoreze volumul. Fiecare semnal era ca o melodie: clinchetul ariilor de înregistrări de pe vremuri. Soţia veghea asupra bunei funcţionări a tractorului şi a sistemelor de supravieţuire, în timp ce el conducea.

— Priveşte: traseul magnetic e din ce în ce mai promiţător, îi zise el bătând într-un mic cadran situat în dreapta lui. Şi e al meu, al meu, al meu. Lydecker a zis că Simpson şi-a dat acordul. Şi totul

e înregistrat. Nimeni n-o să ne ia filonul ăsta. Nici Compania nu va putea să ne deposedeze de ea. E al meu, totul e al meu.

Femeia îl privi zâmbind.

— Uiţi că jumătate îmi revine, dragule.

— Şi cealaltă jumătate e-a mea.

Autorul acestei erezii matematice era fiica lor, Newt, în vârstă de şase ani, arăta cu patru ani mai mare şi însufleţită de aceeaşi energie ca şi părinţii şi tractorul la un loc. Tatăl îi adresă un zâmbet drăgăstos, fără să-şi ia ochii de la tabloul de bord.

— Am prea mulţi asociaţi.

Fetiţa reuşise să-l epuizeze pe fratele mai mare.

— Tim se plictiseşte, taţi. Şi eu. Când ne întoarcem?

— Când vom fi bogaţi, Newt.

— Aşa răspunzi tot timpul. (Ea se ridică agilă ca o maimuţă). Vreau să mă-ntorc, să mă joc de-a "Monştrii în labirint".

Faţa fratelui ei se schimonosi.

— Atunci te joci singură. Trişezi mereu.

— Nu-i adevărat! făcu ea punându-şi pumnişorii în şoldurile slăbuţe. Zici aşa pentru că sunt mai tare şi te oftici.

— Nici pomeneală. Tu te ascunzi prin nişte conducte pe unde nu se poate trece.

— Şi ce dacă? De-aia sunt cea mai bună.

Mama lor îşi luă ochii de la pupitrul de control, cât să zică:

— Astâmpăraţi-vă amândoi. Iar dacă vă mai prind că vă jucaţi în sistemul de aerisire, vă alegeţi cu câteva la fund. Nu numai că e interzis de regulament, dar este şi foarte periculos. Puteţi să nu nimeriţi o bară şi să cădeţi într-un canal.

— Ah, mami. Cine-i aşa prost să cadă! Toţi copiii se duc acolo şi nimeni n-a păţit nimic. Suntem prudenţi. Iar eu sunt cea mai bună pentru că eu pot să mă strecor pe unde ceilalţi nici nu reuşesc să intre.

— Ca un vierme, replică fratele ei, scoţând limba.

Ea îl îngână.

— Ţi-e necaz, ţi-e necaz.

El întinse mâna să-i pişte limba şi ea ţipă de spaimă, aruncându-se îndărătul unui analizator de filoane.

— Potoliţi-vă, porunci Anne Jorden cu un glas în care era mai multă iubire decât supărare. Staţi şi voi locului două minute măcar, da? Nu mai este mult. Ne întoarcem curând la Hadley şi...

— Dumnezeule!

Russ Jorden se ridicase pentru a vedea prin parbriz. Uitând de gâlceava celor mici, femeia veni lângă el.

— Ce se întâmplă, Russ?

Tractorul devie brusc spre stânga şi ea se agăţă de umărul lui.

— E ceva acolo. O secundă s-au dat la o parte norii şi *am văzut.* Nu ştiu ce anume, dar este enorm. Şi ne aparţine. Ţie, mie, şi copiilor...

În raport cu mărimea navei extraterestre, tractorul care s-a oprit nu prea departe, părea minuscul. Din pupa epavei se ridicau spre cer doi piloni de sticlă sau de metal, curbaţi armonios deşi ciudat. De departe parcă erau braţele întinse ale unui om culcat, fixat într-o rigiditate cadaverică. Unul era mai scurt şi totuşi simetria navei rămânea întreagă.

Concepţia navei era la fel de surprinzătoare ca şi aspectul său.

Poate că ea crescuse şi nu era decât rezultatul unui plan de construire determinat. Umflătura cocăi avea acelaşi luciu sticlos nemaiîntâlnit, pe care nisipul adus de vânturile Acheronului nu au reuşit să-l distrugă.

Jorden blocă frânele tractorului.

— De data asta, am tras lozul cel mare. Anne, scoate echipamentul. Mă gândesc dacă or putea sintetiza şi nişte şampanie la Hadley Café.

Soţia lui rămăsese ţintuită în faţa geamului gros.

— Stai să ne uităm puţin şi să întoarcem şi după aceea om sărbători evenimentul. Poate că nu suntem primii descoperitori.

— Glumeşti? Nu e nici o baliză pe platoul ăsta afurisit. Nici un jalon. Nu a venit nimeni înaintea noastră aici. Nimeni! Chestia asta ne aparţine!

El se îndrepta deja spre partea din spate a cabinei. Anne era tot neîncrezătoare.

— Este greu de crezut că un lucru aşa de mare şi care emite acest gen de rezonanţă a putut să rămână aici atâta timp fără să fie observat de cineva.

— Prostii! (Jorden îşi lua deja combinezonul presurizat, apăsa pe clapele de etanşeizare fără să se uite, trăgea fermoarele cu o uşurinţă datorată unei practici îndelungate.) Eşti prea pesimistă. Ţi-aş înşira o grămadă de motive pentru care nu a fost observat până acum.

— De exemplu?

Ea întoarse fără chef spatele la hublou şi începu să se echipeze pentru ieşire.

— De exemplu, munţii ăştia o ascund faţă de detectoarele coloniei, şi ştii că sateliţii de supraveghere nu sunt buni de nimic în atmosfera asta.

— Şi infraroşiile?

Ea remontă închiderea cu glisieră a combinezonului presurizat.

— Ce infraroşii?! Uită-te şi tu: mort ca un cui ruginit. O fi aici de mii de ani. Şi chiar dacă ar fi venit ieri, nu se putea capta nimic în infraroşu în partea asta a planetei; aerul scos din epuratoarele de atmosferă e prea cald.

— Atunci, cum se face că ăia de la centru au nimerit-o la fix?

Ea termină cu echiparea şi-şi punea nişte aparate la centură.

El dădu din umeri.

— Cum dracu' să ştiu eu? Dacă te frământă chestia asta, n-ai decât să-l întrebi pe Lydecker la întoarcere. Important e că ne-a desemnat pe noi să venim pe-aici în cercetare. Ce noroc pe capul nostru! (Se răsuci spre uşa sasului.) Vino, frumoasa mea. Haidem, şi-ora deschide cufărul tezaurului. Pun rămăşag că înăuntru sunt o sumedenie de şmecherii de mare preţ.

La fel de entuziastă, însă mai puţin exuberantă, Anne Jorden strânse garniturile de etanşeizarea ale combinezonului. Apoi, soţ şi soţie îţi verificară unul celuilalt echipamentul: oxigen, unelte, lămpi, baterii, totul cum trebuia. Când erau gata de a ieşi din tractor, femeia le aruncă o privire severă copiilor.

— Rămâneţi înăuntru, copii. Aţi înţeles?

— Da, mamă, răspunse Tim, vizibil dezamăgit. Nu pot să vin cu voi?

— Nu, nu poţi să vii cu noi. O să-ţi povestim la întoarcere.

Ea trase uşa sasului după ea.

Tim se duse numaidecât la hubloul cel mai apropiat şi-şi lipi nasul de geam. În exterior, fascicilele lămpilor de pe căştile părinţilor lui luminau un peisaj crepuscular.

— Nu pricep de ce nu pot să merg cu ei.

— Pentru că aşa a zis mama.

Tot gândindu-se la ce s-ar putea juca mai apoi, "Newt îşi lipi faţa de alt hublou. Lumina pălea odată cu îndepărtarea părinţilor ei în direcţia ciudatei nave.

Ceva o prinse prin spate, urlă, se răsuci spre fratele ei.

— Trişorule!

El fugi imediat, în căutarea unei ascunzători. Fetiţa îl urmă strigând.

Coca navei străine îi domina pe cei doi bipezi care se căţărau pe grohotiş. Vântul urla. Praful ascundea soarele.

— Nu crezi că ar trebui să chemăm baza? întrebă Anne fără să-şi ia ochii de la aparat.

— Stai să vedem ce nume să-i dăm şmecheriei ăsteia.

Russ Jorden punctă răspunsul cu o lovitură de picior într-un bloc de rocă vulcanică ce se găsea în drumul său.

— De ce nu "mare chestie ameninţătoare"?

Se întoarse spre ea. Dincolo de viziera căştii sale, înfăţişarea îi trăda surprinderea.

— Dar ce te-a apucat, scumpo, eşti nervoasă?

— Dat fiind că intrăm acum într-o epavă extraterestră de tip necunoscut, nu-i de mirare, aşa-i?

Ei o bătu pe umăr.

— Gândeşte-te doar că aparatul ăsta înseamnă o grămadă de bani. Chiar dacă e gol, reprezintă o avere. E o relicvă de nepreţuit. Oare cine-o fi făcut-o, de unde-a venit şi de ce s-a prăbuşit pe lumea asta pierdută?

Din voce şi înfăţişare răzbătea entuziasmul. (Arătă spre o parte mai întunecată dintr-o latură a navei.)

— O porţiune a cocăi a cedat la impact. Hai să vedem ce-are înăuntru.

Porniră către deschizătură. Anne Jorden, neliniştită, studia nava.

— Nu cred că a fost un accident. Pare să facă parte integrantă din cocă, Russ. Cei care au conceput maşinăria asta nu prea agreau unghiurile drepte.

— Gusturile lor sunt ultima mea grijă. *Intrăm.*

*

O lacrimă stingheră luneca pe obrazul lui Newt Jorden, care se uita de la o vreme prin parbriz. În cele din urmă, îşi părăsi postul de observaţie şi se îndreptă spre scaunul

conductorului şi-l zgâlţâi pe fratele ei care adormise. Trase aer pe nas şi îşi şterse lacrimile ca să nu vadă că plânsese.

— Timmy... trezeşte-te. Au plecat de-atâta timp.

Fratele ei clipi, îşi luă picioarele de pe consola de pilotaj şi se aşează în fund. Se uită calm la ceasul din tabloul de bord şi scurtă priveliştea întunecată şi măturată de vânt. În ciuda izolaţiei tractorului, puteau auzi vântul bătând, motorul fiind oprit.

— O să fie bine, Newt. Tati ştie ce face.

Atunci uşa exterioară de deschise cu zgomot lăsând să intre vântul, praful odată cu o umbră uriaşă. Newt urlă şi Tim sări de pe scaun.

Mama lor smulse viziera căştii şi o aruncă cât colo, fără să-i pese de instrumentele delicate pe care le-ar putea strica. În ochi i se citea teroarea, iar tendoanele gâtului se reliefau puternic. Trecu pe lângă copii şi apucă microfonul din tabloul de bord urlând:

— Mayday! Mayday! Aici Alpha Kilo doi patru nouă şi chem Controlul din Hardley. Repet. Aici Alpha Kil...

Newt abia o auzea. Îşi ţinea mâinile lipite de gură pentru a se apăra de atmosfera viciată. Îndărătul ei, filtrele tractorului gemeau încercând în zadar să purifice aerul saturat de praf. Era în faţa sasului şi nu reuşea să-şi ia ochii de pe corpul tatălui ei care zăcea pe solul acestei planete. Mama lor izbutise să-l târască înăuntru.

Şi Newt vedea ceva pe faţa lui.

Creatura era turtită şi avea nişte coaste proeminente, un mare număr de picioare chitinoase aidoma celor de artropode şi o coadă lungă musculoasă încolăcită pe gâtul lui Russ Jorden. Semăna cu un limur mutant, cu o carapace suplă. Corpul tresăltă ca o pompă. Dar nu era nicicum maşină, era un organism fără nici o îndoială, o vietate cât se poate de urâtă.

Ochii copilului se umplură de lacrimi şi, de această dată, nu reuşi să se stăpânească.

3

Liniştea din apartament nu era deranjată decât de sunetul ecranului video din perete. Nebăgând în seamă spoturile publicitare, Ripley urmărea fumul leneş care se ridica din ţigara decotizată şi care desena volute cu contururi difuze în atmosfera stagnantă.

Deşi ziua era pe sfârşite, reuşise să nu se uite în oglindă de dimineaţă. Aşa era mai bine, fiindcă înfăţişarea ei neglijentă ar fi deprimat-o şi mai mult. Apartamentul era mai prezentabil, cu câteva tuşe decorative, cât să nu pară auster. Cu toate acestea, nici un element de decoraţie nu era personal. Şi era lesne de înţeles. Ripley îşi lăsase în urmă existenţa anterioară. Chiuveta era plină ochi cu veselă murdară, deşi spălătorul de vase era gol.

Purta un halat care, parcă îmbătrânea la fel de repede ca şi proprietara lui. În camera de alături, lângă pat era un morman de cearşafuri şi cuverturi. Jones dădea târcoale prin bucătărie, nădăjduind că va da peste vreo bucăţică mai de doamne-ajută. Zadarnică osteneală. Bucătăria se menţinea într-o stare de curăţenie acceptabilă, în ciuda lipsei de cooperare a ocupantei acestor locuri.

— Hei, Bob! behăi un glas din ecranul mural. Se aude că o să pleci cu familia în colonii?!

— Este cea mai bună decizie din viaţa mea, Phil, răspunse un personaj nesemnificativ, care surâdea încrezător, de dincolo de zid. Vom începe o nouă viaţă, vom pleca din nou de la zero într-o lume curată în care crimele şi şomajul nu există...

Ripley urmărea dialogul într-o doară, dar se gândea că actorii care debitau tâmpeniile acestea,

aprobate bineînţeles de către Administraţia Colonială, trăiau probabil pe coasta de Est. Într-un cadru plin cu verdeaţă. Una din reşedinţele din Cape Cod cu vedere spre Martha's Vineyard, în Hilton Head; sau dintr-un alt refugiu nepoluat rezervat pentru cei care ştiu să se dea bine pe lângă şefi. Cazul ei era diferit. Fără aer iodat, nici briză montană. Compania o instalase, în inima oraşului şi ar fi trebuit să fie fericită. Ticăloşii!

Ducă-se dracului! Va găsi ea ceva. Doreau numai ca ea să tacă o vreme, să se calmeze. S-au grăbit să-i dea o locuinţă şi să-i dea o nouă formaţie profesională. Şi au uitat de ea. Nu-i părea rău. Nu-şi dorea să mai audă de Companie şi nici aceasta nu-şi mai dorea să audă de ea.

Dacă nu i-ar fi retras brevetul, ar fi plecat demult.

Soneria de la uşă o făcu să tresară. Jones se mulţumi doar să ridice capul, după care intră în baie. Nu-i plăceau intruşii. Era foarte inteligent.

Stinse ţigara (garantată fără produse cancerigene, nicotină sau tabac... iar abuzul fără pericol, dacă ar fi să dai crezare inscripţiei de pe pachet), şi se duse să deschidă. Nu se osteni să se mai uite prin vizor. Imobilul era bine supravegheat. Şi apoi, după cele prin care trecuse, n-o speriau ameninţările oraşului pământean.

Carter Burke era acolo, cu acelaşi zâmbet trist. Alături, stătea un bărbat mai tânăr, grav, îmbrăcat în uniforma neagră, austeră a ofiţerilor corpului marinei coloniale.

— Bună seara, Ripley. (Burke i-l arătă pe însoţitorul său.) Locotenentul Gordon de...

Uşa, închizându-se, îi tăie vorba. Ripley se rezemase de uşă dar uită să închidă interfonul şi vocea lui Burke ajunse la ea prin membrana unui difuzor invizibil.

— Ripley, trebuie să vorbim.

— Nu. Du-te dracu, Carter. Împreună cu amicul...

— Imposibil. Este important.

— Pentru mine, nu. Pentru mine, nu mai e nimic important.

Burke tăcu, dar ea ştia că el era tot acolo. Ajunsese să-l cunoască bine şi ştia că nu era omul care să renunţe cu una cu două. Reprezentantul Companiei ştia să fie convingător.

Nu avea nevoie de discursuri. O frază era de ajuns.

— Am pierdut orice contact cu colonia de pe Acheron.

În sinea ei se căscă un gol ameţitor, conştientizând subînţelesul acestei neaşteptate declaraţii. Şovăi însă înainte de a deschide iar uşa. Nu era un vicleşug. Expresia lui Burke o confirma. Iar Gorman se uita când la unul, când la celălalt. Nu era băgat în seamă şi se simţea stingher, deşi nu voia să se vadă.

Ea le făcu loc.

— Intraţi.

Burke parcurse apartamentul cu privirea şi se abţinu de la orice comentariu cu mult tact. Nu spuse nici o banalitate de genul: "Este plăcut aici, la dumneata", pentru că nu era niciodată adevărat. Nu declară nici: "Pari în plină formă, ar fi fost o minciună la fel de flagrantă. Tăcerea lui îi inspiră un pic de respect lui Ripley, care arătă spre masă.

— Doriţi ceva? Cafea, ceai, şpriţ?

— Ar fi bună o cafea, spuse el.

Gorman dădu din cap.

Ea ajunse la tastatura de comandă a bucătăriei integrate şi ceru două ceşti.

— Nu era nevoie să vii cu armata, îi spuse ea cu o încercare de surâs. Am depăşit stadiul violenţei, psihomedicii au confirmat-o şi este menţionat şi în ultimul certificat medical. (Arătă cu mâna un birou pe care erau îngrămădite dischete şi hârtii.) Aşa că, de ce escorta asta?

— Eu reprezint în mod oficial infanteria.

Jena lui Gorman era evidentă, ca şi dorinţa de a-l lăsa pe Burke să conducă discuţia. Ce ştia, ce i se povestise despre ea? se întrebă Ripley. Era dezamăgit văzând că nu era vorba de o bătrână, de o cotoroanţă complet ţicnită? Părerea lui nici nu avea importanţă.

— Aţi pierdut deci orice contact, zise ea cu o nepăsare prefăcută. Ei, şi ce-i cu asta?

Burke se uită în jos spre geantă.

— Ei, şi trebuie să descoperim ce se întâmplă acolo. Şi repede. Toate comunicaţiile sunt întrerupte, şi de prea multă vreme ca să dăm vina pe o defecţiune a materialului. Colonia de pe Acheron datează de câţiva ani buni. Cei care trăiesc acolo au experienţă şi dispun de un material fiabil. Poate că n-au terminat încă reparaţiile, dar tăcerea lor dă de gândit unor persoane. Trebuie să vedem ce-i acolo. Numai aşa se mai potolesc spiritele. Probabil că vor rezolva problemele pe care le au acum, până la sosirea ajutoarelor, şi că expediţia asta nu va fi decât o pierdere de timp şi de bani, dar trebuie să facem ceva.

Nu era nevoie să intre în detalii. Ripley ştia unde voia el să ajungă. Se duse la bucătărie şi aduse două ceşti. În timp ce Gorman îşi bea cafeaua, ea începu să umble prin cameră — prea strâmtă pentru aşa ceva, dar ea tot încerca. Burke se mulţumea să aştepte.

— Nu, declară, ea în sfârşit. Nici vorbă.

— Ascultă-mă. Nu e chiar ce gândeşti.

Ea se opri şi-l privi, neîncrezătoare.

— Nu e ce gândesc? Nu e ce *gândesc?* N-am nevoie să gândesc, Burke. Am fost brutalizată, insultată şi stoarsă de gaşca voastră de incompetenţi şi acum vreţi să mă-ntorc *acolo?* Nici pomeneală!

Vocea-i tremura şi Gorman se înşeală asupra cauzelor acestei reacţii. Pentru el aceasta era pricinuită de furie şi nu de o spaimă viscerală. Ripley era terorizată şi încerca să-şi ascundă

sentimentele în spatele indignării. Burke trebuia să ştie ce se petrecea cu ea, dar insistă. N-avea încotro.

— Ascultă, începu el pe un ton pe care şi-l dorea conciliant. Nu ştiu ce se întâmplă acolo. Dacă le-a rămas în pană satelitul releu, şi nu emiţătorul de la sol, numai o echipă de salvare poate să-l repare. Colonii nu au nici o navetă spaţială. Dacă asta e cauza tăcerii, trebuie că aşteaptă acum o acţiune din partea Companiei. Iar dacă, într-adevăr, satelitul releu este în pană, nici nu va fi nevoie să coborâm pe planetă. Dar fiindcă nu avem habar de originea problemei, aş dori să fii cu noi. În calitate de consilieră. Asta-i tot.

Gorman lăsă ceaşca pentru a preciza:

— Şi, presupunând că ar fi necesară o intervenţie, nu va fi nevoie să avansaţi cu trupele. Eu pot să vă garantez securitatea.

Ea-şi ridică ochii la cer.

— Nu ne vor însoţi nişte simpli soldaţi, Ripley, adăugă Burke. Infanteria colonială aparţine unui corp de elită şi dispun de un armament ultramodern. Om plus maşină. Vin de hac oricui. Aşa-i, locotenente?

Gorman îşi îngădui un zâmbet uşor.

— Antrenamentul nostru ne pregăteşte să înfruntăm situaţiile cele mai neaşteptate. Am restabilit ordinea pe lumi şi mai neospitaliere decât Acheronul. Pentru astfel de operaţiuni procentajul nostru de pierderi este practic nul. Sper că se va ameliora după această expediţie.

Dacă cele declarate aveau scopul de a o impresiona pe Ripley, eşuaseră lamentabil. Ea se uită la Burke.

— Şi care-i rolul vostru în povestea asta?

— Ei bine, Compania s-a asociat cu Administraţia colonială pentru a finanţa implantarea acestei colonii. Un fel de avans asupra drepturilor miniere şi o parte din profiturile viitoare. Ne diversificăm activităţile şi privilegiem

terraformarea. Investiţii funciare la scară galactică. Pentru construirea unor lumi noi şi lucruri de acest gen.

— Aha, bine, am văzut reclamele.

— Colonizarea lui Acheron nu va aduce nici un profit Companiei până la terminarea terraforrnării, dar o intreprindere aşa de importantă are în vedere beneficii pe termen lung. (Constatând că acest argument o lăsa indiferentă, încercă o altă abordare.) Am auzit că lucrezi la Portside, la docuri?

Ea trecu imediat în defensivă, aşa cum prevăzuse.

— Exact, de ce mă întrebi?

— Încărcătoare, elevatoare, etc.?

— N-am găsit altceva. Nu ara de gând să trăiesc din mila altora până la sfârşitul zilelor. Oricum, asta mă ţine ocupată şi nu mă lasă să mă gândesc la anumite lucruri. Ce-a fost mai rău a trecut. Aveam prea mult timp pentru rneditare. Prefer să am ceva de făcut.

— Îţi place munca asta?

— Te crezi spiritual?

— Ţi se oferă o nouă posibilitate. Dacă ţi-aş spune că ai putea redeveni master principal, ai recupera brevetul şi că ai reintra în Companie? Termini cu comisia, cu discuţiile. Sancţiunea va fi ştearsă din dosar, fără urină. În mod oficial, ai fost în permisie. Absolut normal, după o călătorie îndelungată. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nici pensia nu va avea de suferit.

— Şi ACE şi tipii de la asigurări?

— Asigurările au plătit şi afacerea este clasată. Ei nu mai au nici o treabă. Dat fiind că nu va figura nimic în dosarul personal, statutul dumitale va fi acelaşi ca la plecarea în ultimul zbor. Cât despre responsabilii ACE, ei ar vrea să participi la expediţie. După cum vezi, ne-am ocupat de toate.

— Mai trebuie să accept.

— Evident. (Dădu din cap şi se aplecă spre ea. Atitudinea lui nu era deloc imploratoare, te ducea mai mult cu gândul la un vânzător experimentat.) Este o nouă şansă. Majoritatea celor doborâţi de comisia de anchetă n-au niciodată oportunitatea reluării funcţiilor. Dacă de vină e satelitul releu, n-ai dacât să rămâi la bord şi să citeşti o carte până când tehnicii îşi vor termina treaba, şi apoi să treci să-ţi ridici solda obţinută pentru timpul petrecut în hipersomn. Acest episod neplăcut va fi şters şi vei ocupa locul dinainte. Acelaşi grad, cumularea tuturor punctelor de pensie, cum se poate mai bine. Ţi-am studiat dosarul. Încă o călătorie de cursă lungă şi obţii brevetul de căpitan. Şi de altfel, este cel mai bun mijloc de a-ţi învinge temerile şi de a scăpa de ele. Te vei întoarce complet refăcută.

— Scuteşte-mă, Burke, făcu ea scurt. Am trecut deja prin psihanaliza lunară.

Zâmbetul bărbatului se estompă, dar vocea se făcu mai puternică:

— De acord, să lăsăm vorbăria. Am citit rapoartele. În fiecare noapte ai acelaşi coşmar şi te trezeşti tresărind, asudată şi...

— Nu! Răspunsul meu e nu. (Luă cele două ceşti, deşi bărbaţii nu-şi terminaseră cafeaua. O altă modalitate de a-i concedia.) Acum lăsaţi-mă. Îmi pare rău.

Se priviră. Expresia lui Gorman era imposibil de interpretat, dar Ripley avu impresia că trecuse de la curiozitate ladispreţ. Individul n-avea decât să se ducă dracului, la urma urmei. Burke căută prin buzunare şi scoase o cartelă translucidă pe care o puse pe masă înainte de a porni spre uşă. Ajuns în prag se opri şi zâmbi.

— Gândeşte-te la propunerea mea.

După aceea, ea rămase singură cu gândurile ei. O companie nu prea agreabilă.

Vântul.. Vântul, nisipul şi cerul întunecat. Discul palid al soarelui străin pluteşte dincolo de atmosfera furtunoasă. Un urlet se ridică ascuţit şi creşte în intensitate. Punctul său de origine se apropie, până în clipa în care te trezeşti cu el deasupra. Şi sunetul te copleşeşte şi te sufocă.

Cu un geamăt răguşit, Ripley se ridică în pat, încleştând mâinile pe piept. Respira greu, dureros. Inspiră adând şi se uită în jur, prin camera minusculă. Lumina slabă a veiozei îi dezvălui pereţii goi, cearşafurile căzute lângă pat, toaleta şi comoda. Pe acesta din urmă, cocoţat pe partea cea mai înaltă, impasibil, Jones îi întorcea privirea. Îşi luase acest obicei la puţină vreme de la întoarcere. Când venea ora somnului, motanul se ghemuia lângă stăpâna lui până în clipa în care ea aţipea, după care se refugia pe comodă. Ştia că Ripley urma să aibă coşmarul zilnic şi prefera să-i lase tot patul.

Cu un colţ al cearşafului îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte, obraji, piept. Degetele căutară în întuneric o ţigară în sertarul noptierei, dădu un bobârnac în capătul cilindrului şi aşteptă să devină incandescent. Ceva... capul se răsuci brusc. Nimic. Doar zumzetul ceasornicului. În cameră nu se aflau decât Jones şi ea. Cu certitudine, nici o rafală de vânt.

Se înclină în stânga şi mâna pipăi în fundul sertarului noptierei în căutarea cărţii de vizită a lui Burke. O răsuci între degete, apoi o introduse într-o fantă a consolei încastrată în mobilă. Pe ecranul care ocupa peretele opus apărură nuraadecâl cuvintele "Aşteptaţi, vă rog", ceea ce o făcu răbdătoare până când în locul lor apăru figura lui Burke îl trezise, ochii bărbatului erau pe jumătate deschişi; era neras, dar schiţă un zâmbet când o recunoscu.

— Da? A, Ripley. Salut.

— Burke, să-mi promiţi un singur lucru. (Nădăjduia că era prea puţină lumină ca

interlocutorul să-i poată vedea expresia.) Că sunteţi hotărâţi să-i omorâţi şi nu să-i studiaţi sau să-i aduceţi pe Pământ. Ci doar să-i frigem, să-i stârpim odată pentru totdeauna.

Ea observă că vorbele ei reuşiseră să-l trezească definitiv.

— Aceasta este intenţia noastră. Orice lucru periculos de pe planeta aia va fi distrus. Avem de protejat o colonie şi ar fi o prostie să riscăm în prezenţa unor organisme potenţial periculoase. Aceasta este politica principală a companiei. Cum găsim ceva ostil, îl eliminăm. Cu atât mai rău pentru savanţi, ce dracu'! (Făcu o pauză lungă şi se apropie de microfon; faţa îi crescu peste măsură pe ecran.) Ripley, Ripley, mai eşti acolo?

Nu mai era timp de stat pe gânduri. Venise vremea acţiunii.

— De acord. Merg.

Gata. O spusese.

El era pe punctul de a o felicita sau de a-i mulţumi, dar Ripley întrerupse legătura până să apuce să spună ceva. Auzi un zgomot surd prin aşternut, în preajma ei, şi se răsuci pentru a-i arunca o privire drăgăstoasă lui Jones. Îşi trecu unghiile pe spinarea motanului care începu să toarcă şi să se alinte.

— Iar tu, dragul meu, mă aştepţi aici, cuminte.

Animalul se uită fix la ea şi clipi, ea continuând să-i mângâie blana de pe spinare. Fără îndoială, el nu înţelesese nici ce îi spusese ea şi nici ce se discutase adineauri, dar, oricum, nu se oferi voluntar s-o însoţească.

Constat cu plăcere că unul dintre noi a rămas întreg la minte, se gândi ea strecurându-se în aşternut.

4

Nava era urâtă, lovită, uzată. Numeroase piese care ar fi necesitat înlocuirea, fuseseră doar reparate. Era încă solidă şi utilă pentru a fi trasă pe linie moartă, iar proprietarii se gândeau că era mai economicos să o cârpească şi să o modifice decât să construiască una nouă. Nu era prea elegantă, iar propulsoarele erau butucănoase. Parcă era un munte de metal, de materiale compozite şi de ceramică: un morman de fiare zburător, un monument ridicat în imponderabilitate spre gloria Războiului care-şi croia cu putere un drum prin această zonă misterioasă a universului, cunoscută sub numele de hiperspaţiu. Ca şi navlul uman, ea era pur funcţională. Şi primise numele *Sulaco.* Transporta paisprezece visători. Unsprezece dintre ei trăiau în nişte lumi onirice tot atât de simple şi paşnice ca şi aparatul la bordul căruia se aflau. Alţi doi se distingeau prin individualismul lor. Iar ultimul luase nişte sedative pentru a atenua efectele coşmarurilor pentru care somnul era o abstracţie superfluă.

Bishop, comandantul secund, supraveghea cadranele şi efectua reglajele. Lunga aşteptare se apropia de sfârşit şi o sirenă răsună în nava uriaşă de transport militar. O maşinărie, până acum adormită şi subalimentată pentru a realiza economii de energie, se trezea la viaţă. La fel ca oamenii din repaos, ale căror chesoane criogenice începură să se deschidă. Fericit să constate că persoanele de care era răspunzător supravieţuiseră acestei îndelungate hibernări, Bishop purcese la plasarea lui *Sulaco* pe orbită staţionară în jurul lumii-colonie Acheron.

Dacă Ripley fu prima care se trezi, aceasta nu se datora capacităţilor mai mari de adaptare sau a unei mai bune rezistenţe la efectul hipersomnului, ci pur şi simplu pentru că, din şirul de chesoane, al său se deschidea primul. Se ridică în fund şi-şi masă cu vigoare braţele şi picioarele. Burke se

ridică din chesonul din faţă şi locotenentul... cum îi zicea lui?... a, da Gorman, făcu la fel, ceva mai încolo.

În celelalte chesoane se găsea restul detaşamentului care se îmbarcase la bordul lui *Sulaco:* opt bărbaţi şi trei femei. Aceşti militari erau ieşiţi din comun, fiindcă aleseseră să-şi rişte viaţa în cea mai mare parte a timpului lor de veghe; indivizi obişnuiţi cu lungi perioade de hipersomn întrerupte de perioade de luciditate, foarte scurte, dar intense. Erau dintre cei din faţa cărora ceilalţi se dădeau la o parte, fie pe trotuar, fie într-un bar.

Primul rang Spunkmeyer primise comanda navetei de debarcare. Avea drept misiune, laolaltă cu caporalul şef Ferro, să-i ducă fără incidente pe colegii săi pe suprafaţa oricărei lumi unde intervenţia lor era dorită şi apoi să-i aducă înapoi întregi până la nava principală. Şi aceasta foarte rapid, dacă împrejurările o impun. Se frecă la ochi, gemu şi, clipind, se uită prin sala de hipersomn..

— Sunt prea bătrân pentru viaţa asta de câine.

Nimeni nu-i luă în seamă comentariul. Era de notorietate publică faptul că Spunkmeyer se înrolase înainte de vârsta necesară. Totuşi, nimeni nu glumea pe seama vârstei sale mici (sau mari), când se găseau la bordul navetei de debarcare care se prăvălea ca un bolovan spre suprafaţa unei noi lumi.

Rangul doi Drake ieşa din chesonul de lângă cel al lui Spunkmeyer. Era mai bătrân decât cel din urmă, dar şi mai urât. În afară de un anumit număr de puncte comune cu *Sulaco,* printre care spatele lat, avea braţele unui marinar chior pomenit în vechile poveşti cu piraţi, un nas turtit care ar fi descumpănit şi pe cel mai priceput chirurg plastic şi o cicatrice oribilă care-i deforma gura şi-i impunea un rânjet perpetuu. În acest caz chirurgia estetică ar fi fost eficace, dar el ţinea la cicatricea lui ca la ochii din cap. Era ca o medalie pe care era

autorizat să o poarte în toate împrejurările. În plus, mai purta şi o şapcă prea mică, pe seama căreia nimeni nu îndrăznea să glumească.

Drake era operator de criblor, dar ştia să se servească şi de puşcă, de pistol, grenade, de majoritatea armelor albe, ca şi de dinţi.

— Mi se pare că solda cam lasă de dorit pentru operaţii din astea, mormăi el.

— Mai ales că trebuie să-ţi vedem mutra la sculare, Drake.

Era meditehniciana care vorbise: fără nici un dubiu, cea mai fermecătoare dintre membrii acestui echipaj, dar până deschidea gura.

— 'Te-n cur, replică cel în chestiune. (Se uită la ocupantul unui alt cheson care tocmai se deschidea.) Hei, Hicks, eşti de acord?

Hicks era caporalul şef al grupei şi comandantul secund al secţiei de asalt după sergentul şef Apone. Nu prea vorbea, dar era întotdeauna prezent în momentele critice, un fapt foarte apreciat de colegii lui de luptă. Când ceilalţi îşi exprimau părerile, el şi le ţinea pe ale lui pentru el, iar când vorbea, o făcea numai când avea ceva important de spus.

Ripley se ridicase. Îşi masa în continuare picioarele pentru a-şi pune sângele în circulaţie şi făcea flexiuni pentru a-şi dezmorţi articulaţiile. Îi urmărea pe militarii care-i treceau prin faţă pentru a ajunge la un şir de debarale. Nici un supraom printre ei, nici un "Mister Muşchi", dar toţi erau bine proporţionaţi şi rezistenţi. Se gândea că, dintre ei, cel mai pirpiriu ar fi în stare să alerge o zi întreagă pe suprafaţa unei lumi cu doi *g* gravitaţie cu costumul în spinare şi luptând, apoi să-şi petreacă noaptea reparând un ordinator.

Muşchi şi inteligenţă din plin, chiar dacă limbajul lor nu era dintre cele mai elegante. Era tot ce putea oferi armata mai bun. Se simţea puţin liniştită... numai.

Sergentul şef Apone urca pe culoarul central şi spuse câteva vorbe fiecărui soldat înviat. Părea în stare să rupă cu mâinile goale, în două, un camion. Când trecu prin faţa caporalului comtehnician Hudson, acesta emise un protest.

— Podeaua e-ngheţată.

— Acum zece minute aşa erai şi tu. Doamne, ce echipă! Poate vrei să-ţi aduc papucii?

Hudson bătu din gene.

— Ai face-o pentru mine, sergent? Oh, ţi-aş fi recunoscător pe vecie.

Câteva râsete punctară răspunsul caporalului. Apone zâmbi, înainte de a se îndepărta continuând să adreseze reproşuri oamenilor lui şi să-i zorească.

Ripley rămase deoparte. Infanteriştii formau o echipă sudată, o hidră de luptă cu unsprezece capete, iar ea nu făcea parte din grupul lor. Doi militari o salutară din cap în treacăt şi auzi vreo două "salut". Era peste aşteptările ei, dar nu de ajuns pentru a o linişti.

Primul rang Vasquez se mulţumi să o măsoare din ochi când trecut pe lângă ea. Ripley avusese parte de priviri mai amabile din partea roboţilor. Femeia aceasta, care era şi ea operatoare de criblor, nu clipi, nu zâmbi: păr negru, ochi şi mai întunecaţi, buze subţiri, Ripley ar fi considerat-o seducătoare, cu preţul unui mic efort.

Era nevoie de nişte capacităţi speciale pentru a mânui criblorul: o combinaţie destul de rară de forţă, inteligenţă şi reflexe. Ripley aştepta ca femeia să-i vorbească, dar Vasquez trecu fără să deschidă gura. Toţi militarii aceştia erau redutabili. Operatorii de criblor nu făceau excepţie de la regulă şi păreau să aibă. În plus, un caracter execrabil.

Drake o strigă pe Vasquez care mergea la debaraua ei.

— Hei, Vasquez, te-a luat cineva drept bărbat?

— Nu. Dar pe tine?

Drake întinse palma. Femeia o puse pe-a ei şi degetele se strânseră. Presiunea crescu de ambele părţi; o strângere dureroasă şi tăcută. Cei doi infanterişti îşi manifestau astfel bucuria de a fi ieşit din hipersomn şi de a trăi din nou.

La sfârşit, Vasquez îl pălmui pe Drake şi mâinile se separară. Izbucniră în râs: tineri dobermani jucându-se. Drake era cel mai puternic, dar Vasquez era cea mai rapidă, socoti Ripley observându-i. Dacă va trebui să coboare pe Acheron, va face tot posibilul pentru a rămâne în preajma lor. Nu încăpea nici o îndoială că lângă ei va fi în siguranţă.

Bishop se deplasa tăcut prin grupul de militari, propunând mesaje şi o sticlă cu întăritor. Aducea mai mult cu o ordonanţă de ofiţer şi părea mai bătrân decât toţi ceilalţi militari, inclusiv locotenentul Gorman. Când trecu pe lângă Ripley, ea observă codul alfanumeric tatuat pe dosul mâinii stângi. Înţepeni, dar nu zise nimic.

— Hei, îmi iei prosopul?

Rangul doi Frost vorbise cu cineva din afara câmpului ei vizual. Frost era la fel de tânăr ca Hudson, dar mai frumos. Oricum aşa spunea el cui stătea să asculte. Iar pe planul lăudăroşeniei, cei doi cadeţi ai grupei făceau de obicei meci nul. Hudson miza pe debit şi Frost pe imaginile înflorate.

În fruntea lor, Spunkmeyer bombănea mereu.

— Sunt frânt, bătrâne. Nu se poate să ne trimită aşa la petrecanie. Nu-i în regulă. Musai să mai tragem şi noi pe dreapta din când în când.

— Asta faci de trei săptămâni, replică Hicks. Ai vrea să te baţi toată viaţa?

— Eu vorbesc de permisii, nu de stat la frigider. Trei săptămâni ca ţuţuroiul, asta nu-i destindere.

— Mda. Cum e cu permisiile şefu'? vru să ştie Dietrich.

— Ştii că nu eu hotărăsc, făcu Apone ridicând vocea. Bun, acum, daţi-i drumul, băieţi. Adunarea, peste cincisprezece minute. Şi până atunci vreau să arătaţi ca lumea... deşi pentru unii va fi cam greu. Executarea!

Îşi scoaseră ţinuta de hipersomn şi o aruncară în incinerator. Era mai simplu să ardă şorturile şi maiourile şi apoi să ia altele pentru întoarcere, decât să încerce să cureţe aceste veşminte purtate câteva săptămâni. Şirul de corpuri goale înainta spre duşuri. Jeturile de apă sub presiune înlăturară sudoarea şi jegul, curăţind epidermele. În mijlocul vârtejurilor de aburi, Hudson, Vasquez şi Ferro o priveau pe Ripley care se usca.

— Asta cine mai e? întrebă Vasquez clătindu-şi părul.

— Un fel de consilieră. Nu ştiu mare lucru despre ea. (Micuţa Ferro, care-şi ştergea pântecul, plat şi dur ca o placă de oţel, îşi accentuă expresia şi forţă tonul pentru a adăuga:) A văzut un extraterestru. Aşa se zice, în orice caz.

Hudson se strâmbă.

— Uaaa! Nu mă-nebuni! Am căzut în cur.

Apone îi chemă la ordine. Se afla deja în cabina de uscare şi-şi ştergea umerii. Nu avea mai multe şunci decât soldaţii de douăzeci de ani.

— Mişcaţi-vă. O să secaţi reciclatoarele, chiulangiilor. Hai, afară. O să vă murdăriţi la loc una-două.

În popotă avu loc o segregare neoficială.

Un reflex maşinal. Nu era nevoie să şuşoteşti instrucţiuni sau să pui cartoane cu numele lângă pahare. Apone şi membrii secţiei de asalt rechiziţionează masa cea mare, în timp ce Ripley, Gorman, Burke şi Bishop se aşezară la cealaltă. Toţi îşi mângâiau ceştile sau paharele aşteptând ca autobucătarul navei să le prepare ouăle, surogatul de jambon, pâinea prăjită şi chiflele, condimentele şi vitaminele complementare.

Fiecare soldat se identifica după uniformă. Nu erau doi în ţinute identice, nu din motive de individualizare ci de gust. *Sulaco* nu era o cazarmă, iar Acheron nu era o garnizoană. Apone intervenise în anumite cazuri, ca în ziua în care Crowe sosise cu imaginea ultimei sale pipiţe pe spate, reprezentată în cel mai sumar costum. Dar în general îşi lăsa oamenii să-şi decoreze echipamentul cum pofteau.

— Hei, şefu', întrebă Hudson. Ce-i cu misiunea asta?

— Aşa, întări Frost şorbăcăind în ceai. Ştiu numai că m-am îmbarcat aşa repede că nici n-am apucat să-mi iau rămas bun de la Myrna.

Rangul doi Wierzbowski ridică o sprânceană stufoasă

— Myrna? Parcă o chema Leina?

Frost şovăi.

— Leina, asta a fost acum trei luni. Sau şase?

— Avem de îndeplinit o misiune de salvare, declară Apone gustând cafeaua. O să găsim în mod sigur nişte fete frumoase de coloni care abia aşteaptă să scape de timiditate.

Ferro se prefăcu dezamăgită.

— Ce căcat, iar o să stau pe tuşă.

— I-auzi la ea? făcu mişto Hudson.

Ea trase în el cu primul proiectil care-i fu la îndemână: o bucăţică de zahăr.

Apone stătea, asculta şi observa. N-avea de ce să-i facă să tacă, să respecte regulamentul; prefera să-i lase să se defuleze pur şi simplu, fiindcă erau cei mai buni. Putea să se avânte în mijlocul unei bătălii fără să-i fie teamă de ceea ce nu vedea, cu oricare dintre ei pentru asigurarea spatelui: orice inamic care ar cuteza să-l atace prin surprindere ar fi fost eliminat la fel de sigur ca şi cum ar fi avut ochii în spate. De aceea îi lăsa el să se distreze, să blesteme ACE-ul, armata, Compania şi pe el însuşi. Ştia că la momentul potrivit, vor înceta cu glumele şi-şi vor dovedi eficacitatea.

— Căcănarii ăştia de coloni. (Spunkmeyer se uita în farfuria în care apărea hrana. După trei săptămâni de somn profund, era înfometat, dar nu uitase comentariile culinare proprii fiecărui soldat.) Ce-i chestia asta?

— Ouă, tâmpitule, răspunse Ferro.

— Ştiu cum arată un ou, handicapate. Eu vorbesc de şmecheria asta turtită, gălbejită şi prost prăjită pe-o parte.

— Turte de porumb, parcă. (Era Wierzbowski. Atinse cu degetul porţia lui şi adăugă:) Băi, dar ce-aş mai mânca noşte poontag arcturian. Vă amintiţi?

Hicks, aşezat în dreapta lui, îşi ridică repede ochii din farfurie şi-i coborî iar.

— Noul nostru locotenent nu se înjoseşte să stea în compania unor soldaţi proşti.

Wierzbowski se uită la cealaltă masă, fără pic de discreţie.

— Aha. Are un ştiulete unde ştiu eu, sigur.

— Important e să-şi cunoască bine treaba, declară Crowe.

Ceea ce stârni un comentariu din partea lui Frost.

— Cuvântul magic. În sfârşit vom fi lămuriţi.

Poate că tinereţea lui Gorman îi îngrijora, deşi era mai în vârstă decât cei mai mulţi dintre ei. Dar neîncrederea lor se putea justifica prin înfăţişarea acestuia: bine tuns şi pieptănat, chiar şi după câteva săptămâni petrecute într-un cheson criogenie; pantalonii la dungă: cizme lucioase ca metalul lustruit. Era impecabil. Prea, se pare.

Pe când se învrednicea cu mâncatul, bombănitul şi privitul în jur, Bishop ajunse la cealaltă masă şi se aşeză lângă Ripley. Aceasta se ridică numaidecât şi se aşeză de cealaltă parte a mesei. Reacţia ei îl indispuse pe comandantul secund.

— Regret că sinteticii îţi inspiră o asemenea repulsie, Ripley.

Ea nu-l luă în seamă şi-l fulgeră cu privirea pe Burke înainte de a-i arunca pe un ton acuzator:

— Nu mi-aţi spus că va fi un android la bord! De ce? N-are rost să mă minţi, Carter. I-am văzut tatuajul, la duşuri.

Burke părea încurcat.

— Ei, da, mărturisesc că nu mi-a trecut prin cap. Dar de ce te frământi atâta? De ani de zile Compania plasează un sintet la bordul fiecărui aparat. Ei nu au nevoie de hipersomn şi sunt mai economici decât piloţii umani pentru a superviza salturile interstelare. De altfel, nu se pierd cu firea din cauza singurătăţii. A devenit o practică obişnuită.

— Eu. personal, prefer termenul de "persoană artificială" celui de sintet, declară simplu Bishop. Este vreo problemă? Pot să fac ceva?

— Mă-ndoiesc, răspunse Burke ştergându-şi gălbenuşul de pe gură. În ultima ei călătorie un sintet s-a dereglat şi au suferit pierderi de vieţi omeneşti.

— Este înspăimântător. Demult?

— Destul, da.

Ripley îi mulţumi în gând că nu intrase în detalii.

— Un model vechi, deci.

— Cyberdene Systems 120 A/2.

Lăsându-se pe spate, Bishop o privi pe Ripley.

— Iată explicaţia. Bătrânii A/2 au fost cam instabili. În zilele noastre nu se mai poate întâmpla aşa ceva, din cauza noilor inhibitori de comportament integraţi. Mi-ar fi imposibil să fac rău unei fiinţe umane sau, neintervenind, să o las să se expună la cel mai neînsemnat pericol. Aceşti inhibitori sunt instalaţi în uzine, în acelaşi timp cu funcţiunile cerebrale. Nimeni nu are acces la aceştia. Vei înţelege că sunt complet inofensiv. (Îi prezentă o farfurie cu dreptunghiuri galbene.) Doreşti nişte turte de porumb?

Dacă suportul nu se sparse lovind peretele opus când Ripley îl zvârli, turtele de porumb în schimb, se fărâmiţară atunci când farfuria căzu pe podea.

— Nu te apropia, Bishop! Ai înţeles? Stai cât mai departe.

Wierzbowski care văzuse scena, ridică din umeri şi se uită la mâncare.

— Nici ei nu-i plac turtele de porumb.

Izbucnirea lui Ripley n-a mai iscat alte comentarii, iar militarii, după ce şi-au terminat masa, au mers în sala de briefing. Pe rastelele dindărătul lor se înşirau cele mai ciudate arme. Strânşi la un loc, câţiva încropiră un barbut. Se îndreptară din şale alene când intră Gorman şi Burke, dar săriră în picioare când Apone lătră la ei:

— Aten...ţiune!

Toţi, ca unul: braţele lipite de corp, cu ochii ficşi, concentraţi asupra ordinului ce urma să vină din partea sergentului.

Gorman îi trecu în revistă din ochi. Soldaţii erau mai înţepeniţi decât în chesoanele criogenice. Locotenentul mai aşteptă un moment înainte de a vorbi.

— Pe loc repaus. (Muşchii se relaxară, se rupseră rândurile) îmi pare rău că nu am avut timp să vă pun la curent înainte de plecarea de pe Gateway, dar...

— Locotenente?

Era Hudson. Gorman îl privi iritat. Nu-şi terminase prima frază şi fusese întrerupt. Dar se aşteptase. Îi cunoştea pe membrii acestei secţiuni de asalt, din auzite cel puţin.

— Da, ce doreşti, Hicks?

Interlocutorul său înclină capul spre cel de lângă el.

— Mă numesc Hudson, locotenente. El e Hicks.

— Care este întrebarea, soldat?

— Ce ne-aşteaptă? O bătălie în regulă sau o nouă vânătoare de goange?

— Dacă ai fi aşteptat o clipă, ai fi aflat deja. Dar nerăbdarea şi curiozitatea voastră este de înţeles. Nu este mare lucru de spus, Tot ce ştiu este că nu a fost încă posibilă restabilirea contactului cu colonia. Comandantul Bishop a încercat să intre în legătură cu Hadley din momentul în care *Sulaco* a ajuns în preajma lui Acheron. N-a primit nici un răspuns, iar noi am verificat funcţionarea satelitului releu al planetei. Dacă acum ştiu că ei este în stare bună, nu ştiu de ce au fost întrerupte comunicaţiile.

— Ipoteze? întrebă Crowe.

— Există o posibilitate, o simplă posibilitate ca să fie de vină un xenomorf.

— Un ce?

Hicks se apropie de ei şi-i şopti:

— O goangă. (Apoi, ridicând glasul, pe adresa locotenentului:) Şi care ar fi aceste fiinţe cu existenţă ipotetică?

Gorman făcu un semn din cap pentru Ripley, care ieşi în faţă. Douăzeci şi doi de ochi se puseră pe ea, ca nişte colimatoare: vioi, atenţi, curioşi şi întrebători. O măsurau, neştiind dacă trebuia s-o plaseze în aceeaşi categorie cu Burke şi Gorman, sau dacă aparţinea unei specii diferite. Pe moment ea nu le stârnea nici simpatie, nici iritare, pentru simplul fapt că n-o cunoşteau încă.

Bun. Venise vremea. Puse o mână de dischete pe masă.

— Am înregistrat tot ce ştiu pe seama acestor creaturi şi am făcut nişte copii. Veţi lua la cunoştinţă fiecare în parte.

— Dar ne poţi da nişte explicaţii acuma? întrebă Apone schiţând un mic zâmbet.

— Păi da, măcar să ştiu la ce să ne aşteptăm.

Spunkmeyer se rezemă de o rezervă de explozibili suficientă pentru a rade un hotel şi

rămase înfipt între tuburile de aprindere şi detonatoare.

— Fie. Înainte de toate, e bine de ştiut ciclul vital al acestor organisme. Fiecare trece prin stadii de evoluţie succesive şi este constituit în realitate de două creaturi diferite. Prima răsare dintr-un spor, un fel de ou mare şl se lipeşte pe faţa victimei în care injectează un embrion, după care se desprinde şi moare. Am putea spune că este în mare un organ sexual ambulant. Apoi acest...

— E taman definiţia ta, Hicks.

Caporalul se limită la adresarea lui Hicks a zâmbetului său obişnuit şi îngăduitor.

Dar Ripley nu găsi nimic de râs. De fapt, când era vorba de extratereştri, glumele nu-şi aveau rostul. Ea văzuse unul cu ochii ei, pe când ei nu erau convinşi că aceste creaturi sălăşuiau altminterea decât în închipuirea ei. Trebuia să dea dovadă de răbdare. Nu era tocmai lesne.

— Embrionul din al doilea stadiu rămâne în interiorul corpului victimei timp de câteva ore, în gestaţie, apoi... (înghiţi, simţindu-şi gâtul uscat.) Iese. Se mişcă. Creşte rapid. În forma adultă, trece foarte iute printr-un anumit număr de etape intermediare, înainte de a ajunge la maturitate, ca...

De astă dată, Vasquez o întrerupse.

— Toate bune, dar eu vreau să ştiu un singur lucru.

— Da?

— Unde sunt?

Ea întinse un deget spre spaţiul vid situat între Ripley şi uşă, îndoi degetul gros şi dădu un bobârnac unui duşman imaginar. Camarazii ei îşi manifestară aprobarea prin strigăte şi râsete:

— Aşa-i! Dă-i la cur, Vasquez!

Ca întotdeauna, Drake era încântat de setea de sânge a omologului.

Ea dădu din cap.

— Unde şi când vrei tu.

Hudson se lăsă pe spetează, manipulând întruna, visător, o armă cu ţeavă subţire şi alungită.

— A zis cineva extraterestru? făcu el. Ea a crezut că aude extraperversu' şi s-a aprins.

— 'Te-n cur, îi răspunse Vasquez, cu arătătorul ridicat.

Comtehnicianul răspunse îngânând-o:

— Unde şi când vrei tu.

Dar vocea lui Ripley era la fel de glacială ca şi coca lui *Sulaco.*

— Sper. că nu vă deranjez, domnule Hudson? Ştiu că majoritatea consideră sceastă misiune ca o simplă operaţie de menţinere a ordinii. Sunt în măsură să vă asigur că nu e chiar atât de simplu. Eu am văzut una din aceste creaturi. Eu ştiu de ce sunt în stare. Şi eu vă garantez că o să vă piară pofta de râs când o să vă pomeniţi cu una în faţă.

Hudson nu zise nimic, dar îşi păstră zâmbetul fandosit.

Ripley îşi mută privirea pe Vasquez.

— Mi-aş dori să fie atât de uşor cum zici, crede-mă.

Burke puse capăt înfruntării băgându-se între cele două femei. Se adresă tuturor infanteriştilor.

— E de ajuns pentru o expunere preliminară. Vă sfătuiesc să vă duceţi să studiaţi dischetele pe care Ripley a avut bunăvoinţa de a vi le pregăti. Veţi găsi acolo şi informaţiile esenţiale despre această lume, ca şi câteva hărţi detaliate ale locurilor. Sunt convins că o să vă intereseze.

Îi cedă locul lui Gorman, care vorbi energic, ca un şef, chiar dacă nu prea arăta a şef.

— Mulţumesc, domnule Burke, doamnă Ripley. (Trecu cu privirea peste feţele nepăsătoare ale membrilor escadrei.) Întrebări? (O mână se ridică din spatele grupului, iar el oftă resemnat.) Da, Hudson?

— Cum dracu' fac să ies de colea?

Gorman se întunecă şi ţinu în el primul gând cărei trecu prin cap. Îi mulţumi din nou lui Ripley,

care era fericită că putea să se ducă la locul ei.

— Bun. Vreau ca această operaţie să meargă strună. Vă cer să asimilaţi datele de bază până la 8 şi 30. (Se auziră scâncete, dar nici o împotrivire adevărată. Ştiau ce-i aştepta) Aveţi şapte ore să încărcaţi materialul, să pregătiţi armele pentru inspecţie şi să aduceţi în stare operaţională naveta de debarcare. Vreau ca materialul şi toţi oamenii să fie pregătiţi în cele mai mici amănunte. La treabă. Până acum aţi beneficiat de trei săptămâni da odihnă.

5

Sulaco aducea cu o enormă cochilie de metal hălăduind printr-o mare de cerneală. În timp ce se plasa pe orbită în jurul Acheronului, coca dizgraţioasă a navei scăpăra scântei azurii. Pe pasarelă, Bishop supraveghea fără să clipească instrumentele şi cadranele. Când şi când, degetele lui atingeau un comutator sau băteau câteva instrucţiuni rapide, în rest lăsau în grija ordinatoarelor ghidarea navei. Automatizarea, care îngăduia oamenilor să străbată vidul intersideral ca simple auxiliare ale acestora, le permitea să apeleze la acestea numai în cazuri extreme. Iar când sinteticii i-au înlocuit pe piloţi, ei nu mai erau decât nişte pasageri. Exploratorii cosmosului aveau şoferii lor,

Când semnalizatoarele şi indicatoarele îi transmiseră informaţii pe care le consideră satisfăcătoare, Bishop se aplecă spre microfonul cel mai apropiat.

— Aici pasarela. Încheiat manevrele de punere pe orbită. Inserţie geosynclinală terminată. Gravitaţie artificială de tip acheronian. Mulţumesc pentru cooperare. Vă puteţi relua activitatea.

În mare parte nava era tăcută, dar buncărul de îmbarcare era teatrul unei activităţi febrile. Aşezat în cuşca de securitate a unei mari încărcătoare — o maşină cu aspect de schelet de elefant mecanic, dar cu o forţă mult superioară celei a pahidermului —, Spunkmeyer transfera nişte rachete în navetă, fără cel mai mic efort şi cu nişte mişcări pline de supleţe. Răzbăteau zgomote metalice dinlăuntrul micului aparat care primea aceste ofrande şi le încărca automat. Spunkmeyer dădu înapoi pentru a repeta operaţia. Maşinăria lui era atât de lovită şi murdară de unsoare încât abia se mai putea citi numele *Caterpiller* gravat pe spate.

Alţi militari ghidau mototrăgătoarele sau dirijau nişte telemanipulatoare. Li se mai întâmpla să se interpeleze, dar în general aceste pregătiri se efectuau fără discuţii şi incidente. Maşinile ghidate de ei se atingeau precum colţii unui angrenaj deopotrivă mecanic şi organic. În ciuda stâmtorii şi numărului de maşinării în mişcare, acestea, se evitau de puţin, fără să se cionească niciodată. Hicks superviza operaţia şi bifa articol după articol pe un tabel electronic.

În arsenal, Wierzbowski, Drake şi Vasquez erau ocupaţi cu demontarea şi remontarea armelor uşoare, iar degetele lor aveau precizia încărcătoarelor din buncărul de îmbarcare. Scoteau minuscule circuite imprimate, le testau, le ştergeau de praf, apoi le reinserau în armele de metal şi plastic.

Vasquez îşi desprinse criblorul masiv din rastel, îl fixă pe un banc apoi îl controlă cu dragoste, cu ajutorul unui ordinator. Nu era o armă de mână: era concepută pentru a face corp comun cu operatorul ei. Criblorul, dotat cu un ordinator integrat de declanşare şi cu un teleochitor, era montat pe un cordon şi se stabiliza în funcţie de mişcările celui sau celei care-l utiliza. Era o maşină mortală independentă, care putea practic să facă orice, numai că nu apăsa pe trăgaci.

Vasquez surâse înduioşată. Era copilul ei, nu prea comod şi cam complicat dar pe care se putea încrede pentru asigurarea protecţiei sale şi a camarazilor. Îi arăta mult mai multă înţelegere şi grijă decât avea pentru colegii ei.

Drake o înţelegea foarte bine. Şi el vorbea cu arma lui, deşi pe tăcute. Nici unul dintre ceilalţi militari nu găsea acest comportament anormal. Era bine cunoscut faptul că trebuia să fii un pic dezechilibrat pentru a te înrola în corpul infanteriei coloniale şi că operatorii de cribloare erau cei mai ciudaţi dintre toţi. Aveau în general tendinţa de a-şi considera arma ca pe o extensie a propriului corp. Spre deosebire de colegii lor, care nu răspundeau decât rle buna funcţionare a criblorului personal iar Drake şi Vasquez nu avusese de ce să înveţe să folosească materialul de comunicaţii, să piloteze o navetă de debarcare sau să conducă un transportor de trupe blindate. Erau scutiţi şi de participarea la încărcarea navetei. Nu li se cerea decât un singur lucru: să ştie să tragă. A provoca moartea era specialitatea lor.

Şi trebuie spus că şi îndrăgeau munca.

Nu toţi erau atât de preocupaţi ca militarii. Burke îşi terminase pregătirile şi Gorman putea să lase supervizarea operaţiilor de încărcare în grija lui Apone. Stătea deoparte şi urmărea scena, când reprezentantul Companiei îi vorbi locotenentului:

— Nimic de la colonie?

Corman scutură din cap şi făcu o adnotare pe agenda lui electronică.

— Nici măcar un ecou de unde purtătoare. Toate canalele sunt moarte.

— Şi suntem siguri că satelitul releu nu este de vină?

— Bishop afirmă că a efectuat toate verificările de uzanţă şi că satelitul reacţionează perfect la toate ordinele transmise. A lansat un semnal de control standard spre Pământ prin intermediul lui şi vom primi răspuns peste câteva

zile. Dar nu are nevoie de această confirmare pentru a garanta buna funcţionare a sistemului.

— Problema este deci la suprafaţă.

Gorman dădu din cap.

— Aşa cum am presupus de la început.

Burke rămase pe gânduri.

— Şi comunicaţiile la sol? Video local, directive transmise tractoarelor, legături între staţiile de epurare a atmosferei şi centrul de explorare?

Locotenentul scutură din cap.

— Dacă mai comunică acolo cineva de la distanţă, o fac poate numai cu semnale de fum sau cu oglinzi. În afara suflului datorat soarelui local, avem linişte pe toată întinderea spectrului electromagnetic.

Reprezentantul Companiei dădu din umeri.

— În sfârşit, ne aşteptam. Mai rămâne totuşi o speranţă.

— Desigur, e posibil ca membrii acestei colonii să fi hotărât să tacă. Un caz de mutism colectiv.

— De ce-ar fi făcut-o?

— Dar eu de unde să ştiu? o convertire religioasă subită, sau ceva asemănător.

— Mda. Foarte.

Burke ar fi vrut să-l creadă pe Gorman, aşa eum Gorman ar fi vrut să-l creadă pe Burke. Dar nu reuşeau. Ştiau că tăcerea coloniei de pe Acheron nu putea fi pusă pe seama unei alegeri voluntare. Fiinţele umane simţeau nevoia de comunicare, colonii mai ales. Nu ar fi reacţionat astfel de bunăvoie.

Ripley nu-i mai urmări pe cei doi şi se interesă de pregătirile în curs şi de încărcare. Văzuse mai multe navete militare la televizor, dar pentru prima dată avea una în faţa ochilor. Aspectul ei o mai îmbărbătă: înarmată şi blindată, ca o uriaşă viespe neagră. Tocmai se încărca la

bord un vehicol de transport de trupe cu şase roţi, urât şi funcţional.

Simţi o mişcare în stânga şi se dădu în lături. Prost conducea către ea o paletă încărcată cu material.

— Atenţie, îi zise politicos militarul.

Ea-şi ceru iertare şi se dădu înapoi pentru a-i face loc.

— Scuză-mă.

El nu se uită la ea, având privirea aţintită pe încărcătură.

Trase o înjurătură şi plecă spre Apone. Sergentul şef şi Hicks punctau o listă. Aşteptă în linişte ca militarii să-i vorbească.

— Vreo problemă? făcu Apone.

— Da, exact. Parcă aş fi a cincea roată de la căruţă. Îmi ies din minţi dacă stau degeaba.

Apone zâmbi.

— Suntem cu toţii nerăbdători să trecem la acţiune. Şi-atunci?

— Nu vă pot fi de folos eu ceva?

Sergentul se scărpină la ceafă studiind-o.

— Nu ştiu. Ce ştii să faci?

Ea se răsuci şi arătă cu degetul.

— Să conduc încărcătoarea asta, de exemplu. Am un brevet de aptitudine profesională de docher specializat. Ultima mea meserie.

Apone îşi îndreptă privirile spre maşinăria pe care o arăta ea: încărcătoarea de rezervă a lui *Sulaco,* ghemuită, în repaos. Oamenii lui ştiau să facă de toate, dar erau înainte de toate soldaţi. Infanterişti, nu docheri. O mână de ajutor pentru încărcarea materialului greu n-ar fi fost de prisos.

— Maşina asta nu-i o jucărie.

Scepticismul evident din glasul lui Apone îşi găsea oglindirea în înfăţişarea lui Hicks.

— Exact, făcu ea cu duritate. Mai este până la Crăciun.

Sergentul îşi ţuguie buzele.

— Specializată, ă?

În loc de răspuns, ea se răsuci pe călcâie şi se duse la aparat, urcă pe scară şi luă loc. Dintr-o privire peste comenzi se convinse că încărcătoarea era un pic diferită de cele pe care le condusese la Portside, pe Pământ. Era desigur un model mai nou. Mişcă nişte întrerupătoare şi motoarele gemură: un sunet grav ieşi din burta maşinii, transformându-se într-un bâzâit regulat.

Îşi vârî mâinile şi picioarele în mănuşile şi încălţările care transmiteau mişcările membrelor ei încărcătoarei. Precum un dinozaur îngheţat care se trezea la viaţă, monstrul de oţel se ridică pe picioarele de titan, mârâi şi înaintă cu un mers greoi spre marfă. Cleşti enormi se întinseră şi intrară în cavităţile inferioare ale containerului cel mai apropiat. Ripley vorbi, tare pentru a acoperi bâ-zâitul motorului:

— Unde-l pun?

Hicks aruncă o privire sergentului şi ridică o sprânceană pentru a-şi exprima admiraţia.

Pregătirile personale s-au desfăşurat la fel de rapid ca şi încărcarea navetei, dar infanteriştii au fost şi mai grijulii. Îşi puteau permite să mai aibă mici probleme cu vehicolul blindat, cu marfa, comunicaţiile sau susţinerea logistică, dar viaţa lor depindea de arme şi echipament. Mai întâi îmbinau elementele armurii de luptă şi căutau fisuri şi urme de deformare. Apoi verificau bocancii garantaţi împotriva intemperiilor, coroziunii şi sfâşierii; rucsacul, cu cele necesare supravieţuirii timp de o lună într-un mediu ostil fără nici un ajutor din afară; harnaşamentul care-i împiedica să sară ca nişte mingi în caz de coborâre rapidă, sau pe timpul înaintării în VTT pe teren accidentat; casca pentru protejarea craniului şi viziera pentru ochi; emiţătorul-receptor pentru comunicarea cu naveta de debarcare, blindatul, cu camaradul însărcinat cu supravegherea spatelui.

Degetele vioaie se deplasau cu iuţeală pe încuietori şi butonii de presiune. Când totul a fost

pregătit, verificat şi operaţional, şi-au reluat controlul. Iar cei care terminau înaintea altora îşi ajutau camarazii apropiaţi.

Apone se plimba printre oamenii lui, supervizând pregătirile, ştiind că era inutil. Îşi zicea totuşi că "o prevedere în plus nu strică", şi căuta butonul sau cârligul omis. Intr-o situaţie delicată, regretele ar fi zadarnice.

— Mişcaţi-vă, leprelor! Îmbarcarea. Mai iute, mai iute. Sau poate vi se pare că n-aţi dormit destul?

Câte doi sau trei, se îndreptau spre navetă, discutând aprins şi târându-şi picioarele. Apone ar fi putut să le ordone să meargă în cadenţă, aliniaţi, dar considera că nu avea nici o importanţă. Şi, constată cu bucurie că noul locotenent avea destul bun simţ să tacă. Infanteriştii intrară în aparat sporovăind, fără stindard şi fără tobe şi surse preaînregistrate. Cântecul lor războinic era un potop de glume deocheate şi răsuflate: dar aceasta era sfidarea morţii din partea acestor bărbaşi şi femei, aluzii lubrice la excremente şi desfrâu. Toţi pedestraşii cunoşteau cupletele astea de mii de ani: moartea n-avea nimic nobil. Era numai un sfârşit regretabil.

Odată ajunşi în navetă, pătrunseră direct în blindat. Vehicolul va ieşi în momentul în care aparatul de debarcare va atinge solul. Ocupanţii lui vor fi zgâlţâiţi, dar infanteriştii coloniali au văzut multe la viaţa lor.

Uşile navetei se închiseră, o sirenă semnală depresurizarea buncărului de îmbarcare a lui *Sulaco.* Roboţii fugiră în adăposturi. Clipeau o serie de semnalizatoare.

Soldaţii erau aşezaţi pe scaune laterale, separate de un culoar strâmt. Pe lângă aceşti militari încotoşmănaţi din cap până-n picioare, Ripley se simţea minusculă şi foarte vulnerabilă. Peste salopetă nu avea decât un bluzon de zbor şi nişte receptoare. Nu-i oferise nimeni nici o armă.

Hudson nu avea stare. Adrenalina se revărsa în vene, iar ochii i se bulbucară. Mergea pe culoarul central cu supleţea unui prădător, precum o pisică oricând gata să se arunce asupra prăzii. Mergând întruna, debita un monolog pe care toţi îl puteau auzi în acest spaţiu îngust:

— Sunt *gata,* băieţi. Chiar gata. Verificaţi. Sunt regele gagiilor. Al mai cel. N-ai chef de regulat cu mine, Ripley? (Ea ridică spre el o faţă inexpresivă.) Fii pe pace, domniţă. Cu echipa mea de bătăuşi o să te protejăm. Cu certificat de garanţie. (Bătu cu palma servotunul montat în geamul protector de deasupra capului său, având grijă să nu atingă comanda tirului.) Tun cu particule, îşi caută singur ţinta. Nu-i mişto? Uap! Am putea prăji o jumătate de oraş cu asta. Mai avem şi rachete cribloare tactice, puşti cu impulsuri de plasmă fazată, apărători sonice electronice, mine nucleare, cuţite, bâte...

Hicks întinse braţul pentru a-l apuca pe Hudson de ţinuta de luptă şi pentru a-l obliga să se aşeze. I se adresă cu glas scăzut dar autoritar.

— Gura.

— De acord, Hicks.

Hudson se conformă, cuminţindu-se brusc.

Ripley îi mulţumi caporalului cu un semn din cap. O faţă de adolescent şi ochi de bătrân, se gândi ea studiin-du-l. A văzut prea multe, mai multe chiar decât îşi dorise. Tăcerea instaurată după discursul lui Hudson îi făcu bine. Şi-aşa tensiunea nervoasă era prea mare. Caporalul şef se apropie de ea.

— Nu-l lua în seamă. Hudson şi ceilalţi sunt aşa dar, la o adică, nimeni nu-i întrece.

— Dacă Hudson ştie să folosească puşca la fel de bine ca şi gura, m-aş mai linişti.

— Nici o problemă. Hudson este un comteh, dar poate fi la fel de eficace ca şi ceilalţi în luptă.

— Şi dumneata?

Se aşează: mulţumit, calm, pregătit.

— Sunt aici pentru că n-aveam nici o chemare pentru patiserie.

Motoarele bubuiră şi naveta sări în lături coborând în puţul sasului.

— Hei, mormăi Frost. I-o fi trecut cuiva prin cap să verifice arimajul la coşciugul ăsta ambulant? dacă roţile nu sunt blocate ca lumea, ne pomenim în afara navetei.

— Relaxează-te, drăguţă, zise Dietrich. Am verificat. Nu păţim nimic. N-o să mişcăm până atingem solul.

Frost se linişti.

Propulsoarele navetei bubuiră şi celor dinăuntru li se mută stomacul când lăsară în urmă câmpul de gravitaţie artificială al lui *Sulaco.* Se despărţeau încet de nava cea mare. Aparatul în care se aflau va ajunge curând destul

de departe pentru ca motoarele să funcţioneze la putere maximă. Hamurile îi ţineau pe banchete în imponderabilitate, doar braţele şi picioarele pluteau în aer. După aceea propulsoarele mugiră, făcând să tremure pereţii şi podeaua blindată. Reveni gravitaţia, parcă vrând să recupereze timpul pierdut.

Burke se credea la bordul unui day-cruiser plecat la pescuit pe mare, în largul Jamaicăi. Surâdea, vizibil nerăbdător ca adevărata aventură să înceapă.

— Am luat-o!

Ripley închise ochii pentru a-i deschide numaidecât. Era mai bine aşa. Pleoapele erau ca două mici ecrane video străbătute de steluţe şi pete verzi, prin care se materializau nişte forme neliniştitoare. Se simţi mai bine văzând feţele neînfricate şi încrezătoare ale lui Frost, Crowe, Apone şi Hicks.

Sus, în postul de pilotaj, Spunkmeyer şi Ferro studiau cadranele şi efectuau reglajele. Pe măsură ce naveta accelera, gravitaţia creştea în interiorul VTT-ului. Nişte buze mai tremurau, dar nimeni nu

scotea o vorbă pe când cădeau ca un bolovan spre atmosferă.

Sub ei, dâre cenuşii. Învelişul sumbru de nori al Acheronului, se metamorfoză brusc într-un văl sidefiu. Atmosfera, densă şi agitată, se învolbura deasupra întinderilor deşertice; numai materialul de detecţie perfecţionat putea să vadă peisajul.

Naveta vibra şi se legăna, lovindu-se de straturile superioare ale atmosferei. Interfonul le transmitea vocea clară a lui Ferro care ghida aparatul în plină furtună.

— Comutaţie pe apropiere în DCS. Vizibilitate nulă. Un adevărat teren de picnic. Ce loc împuţit.

— Doi patru zero, făcu Spunkmeyer, prea ocupat ca să mai blesteme. Curba nominală. Observ o uşoară ionizare a cocăi.

Ferro aruncă o privire spre terminal.

— Gravă?

— Se poate filtra. Vânturi peste două sute. (Între ei se aprinse un ecran cu o reprezentare topografică a terenului pe care-l survolau.) Ne apropiem de suprafaţă. Dar la ce te-aşteptai, Ferro? Plaje tropicale? (Împinse în faţă trei întrerupătoare.) Atingem curenţi termici. Izbucniri de vânt imprevizibile. O grămadă de vârtejuri.

Ferro apăsă pe un buton.

— Aha! Nici o surpriză. Colo jos, un singur lucru e sigur că nu se schimbă. Vremea asta împuţită. (Ea se uită la un cadran.) Turbulenţe, drept în faţă.

Apoi ea le vorbi celor din blindat.

— Aici Ferro. Puteţi admira cu toţii această bilă prăfoasă. Nu-i de bine. Fiţi gata de zgâlţâială.

Ripley se uită la însoţitorii ei, strânşi unii într-alţii în interiorul micului vehicol. Hicks se prăbuşise şi dormea, susţinut de hamuri. Tresăririle nu-l deranjau câtuşi de puţin. Ceilalţi infanterişti stăteau calmi, privind drept în faţă, îngânduraţi.

Hudson monologa tăcut, Ripley nici nu încerca să citească de pe buzele lui în continuă mişcare.

Burke examina interiorul VTT-ului cu un interes pur profesional. Aezat înaintea lui Gorman, care stătea cu ochii închişi. Era palid şi-şi freca încheieturile de la picioare. Pentru a combate crampele... sau a le şterge de sudoare, se gândi ea. Poate că o discuţie l-ar destinde.

— La câte sărituri ai ajuns, locotenente?

Pleoapele se întredeschiseră şi clipiră.

— Treizeci şi opt... simulate.

— Şi câte de luptă? se interesă Vasquez.

Gorman voia să pară indiferent.

— Păi... două. Trei cu ăsta.

Vasquez şi Drake schimbară priviri cu înţeles. Comentariile erau inutile. Expresile lor erau destul de elocvente. Ripley îi adresă lui Burke o uitătură acuzatoare, acesta răspunse printr-o ridicare de sprâncene, ce putea însemna: Eu sunt civil. Nu eu numesc pe ofiţerii pentru misiunile militare.

Ceea ce era un argument jalnic în apărarea lui. La ce bun să mai discute? Se apropiau de Acheron şi se găseau foarte departe de meandrele birocraţiei pământene. Ripley îşi muşcă buza inferioară şi încercă să se gândească la altceva. Gorman părea totuşi competent. De altfel, Apone şi Hicks vor lua comanda în caz de înfruntări.

Interfonul le tranmitea mereu vocile lui Ferro şi Spunkmeyer care pilotau naveta de debarcare, blestemau şi se văitau.

— Trecem în faza de apropiere finală, spunea ea. Ajungem la şapte zero nouă. Caut un reper mai de doamne ajută,

— Eram sigur că-ţi căutai un pervers care ajută doamne, făcu Spunkmeyer.

Era o glumă mult prea răsuflată şi Ferro nu o luă în seamă.

— Uită-te pe ecranul tău. Nu pot să pilotez chestia asta şi terenul în acelaşi timp. Să ne ferim

de munţi. (O pauză, apoi:) Dar unde dracu' e baliza aia?

— Nimic pe releu. O fi încetat să funcţioneze odată cu celelalte.

— Vorbeşti aiurea. Balizele sunt automate şi au alimentare automată.

— De acord. Hai s-o găsim, atuncea!

Se lăsă tăcerea, dar nici unul dintre infanterişti nu păru să-şî facă probleme. Ferro şi Spunkmeyer se mai aşezaseră ca o pană pe soluri cu climaturi mai teribile decât cel al Acheronului.

— Vânturile slăbesc. O vreme bună să ieşi cu zmeul. O să stăm un pic pe loc ca să se mai distreze şi puştii din spate.

Venise clipa debarcării. Gorman ieşi din hamuri şi urcă pe culoarul central în direcţia postului de operaţii tactice al blindatului. Burke şi Ripley îl urmară, lăsându-i pe infanterişti să-şi încheie pregătirile.

Se regrupară tustrei în post. Gorman se puse îndărătul consolei şi Burke se aşeză înapoi pentru a se uita peste umărul lui. Ripley constată cu bucurie că Gorman părea să se priceapă la treburile acestea. Îşi venise în fire după lunga perioadă de inactivitate. Degetele-i alergau pe butoane pentru a lumina cadranele şi ecranele, aidoma celor ale organistului care găsea notele muzicale trăgând de registre şi apăsînd pe clape.

Vocea lui Ferro răzbătu din postul de pilotaj, triumfătoare:

— Am reperat până la urmă baliza dracu'. Semnalul e slab, dar perceptibil. Norii s-au retras destul ca să vedem solul. Hadley e vizibil.

Gorman pivotă spre un microfon.

— Cum arată?

— Ca în broşuri. Locul mult visat pentru vacanţă. Clădiri mari şi murdare. Câteva lumini, semn că au găsit energie pe undeva. Imposibil de spus dacă sunt branşate la circuitul general sau pe grupe de salvare, de la distanţa asta. Nu prea

multe. Dar poate că e ora siestei pe aici. Propun un schimb cu două săptămâni în Antarctica.

— Ce crezi, Spunkmeyer?

— Un vânt infernal. N-au fost bombardamente. De-aici totul pare intact, dar vizibilitatea e proastă. Păcat că n-avem timp să folosim detectoarele.

— Vom explora locurile, personal.

Gorman se uită pe numeroasele ecrane. Cu cât se apropia de clipa aterizării, părea şi mai încrezător. Simplă maladie datorată altitudinii? se întrebă Ripley.. Poate că era singura lui slăbiciune. Dacă se va adeveri, putea fi liniştită.

În afară de ecranele tactice, ea mai descoperi două mai mici pentru fiecare soldat. Toate aveau un nume. Cel de sus, prezenta imaginea transmisă de camerele video încastrate în partea frontală a fiecărei căşti. Pe cel de jos apăreau biogramele individuale: electrocardiogramă, electro-encefalogramă, respiraţie, tensiune, acuitate vizuală, etc. Informaţii suficiente pentru stabilirea cât ai clipi a unui profil fiziologic complet al fiecărui infanterist.

Deasupra celor două grupe de ecrane mici, nişte monitoare e mai importante ofereau o vizionare la 360° a lumii exterioare. Gorman împinse comenzile. Nişte difuzoare invizibile emiseră o serie de bipuri.

— Totul este perfect, spuse pentru el cât şi pentru observatorii civili. În formaţie!

Ripley era surprinsă de stabilitatea tensiunii şi ritmului cardiac ale soldaţilor care nu depăşea în nici un caz şaptezeci şi cinci de pulsaţii pe minut.

Pe unul din ecranele mici, nişte paraziţi înlocuiră imaginea interiorului transportorului de trupe.

— Drake, verifică-ţi camera, ordonă Gorman. Nu mai primesc nimic. Frost, arată-mi-l pe Drake. Poate că este o defecţiune externă.

Pe ecranul vecin, o mişcare panoramică se termină printr-un cadraj al căştii operatorului de criblor. Drake se folosi de o baterie pentru a se lovi în cap şi imaginea reveni imediat pe ecran.

— E mai bine. Mai dă-i câteva.

Drake se conformă.

— Am învăţat asta la tehno, explică el persoanelor care se aflau în postul de operaţii. Dar trebuie să dai numai în stânga, altfel nu-i a bună.

— Ce se întâmplă dacă greşeşti? se interesă Ripley.

— Controlul de presiune internă se supraîncarcă, chestia care ţine casca pe cap. Ochii implodează şi creierul explodează.

Drake fixă camera lui Frost pentru a le adresa un zâmbet larg.

— Da' tu ai creier, bă? întrebă Vasquez adulmecând.

Drake se aplecă şi se prefăcu că-i dă cu bateria în partea dreaptă a căştii.

Apone îi chemă la ordine. Nu-şi făcea griji cu defecţiunile căştii lui Drake fiindcă ştia că operatorul de criblor o să scape de ea cu prima ocazie. Ca şi Vasquez, de altfel. Drake va apărea cu şapca şi Vasquez cu fularul roşu. Ţinute de luptă neregulamentare. Amândoi afirmau că aceste căşti le jenau mişcările teleochitoarelor. Sergentul şef era gata să-i autorizeze să se radă în cap şi să se bată cu capul gol când or şti să tragă repede şi bine.

— Bun. Unitate A, verificarea sistemelor secundare şi a alimentărilor individuale. Dacă se strică după împrăştiere, riscaţi să vă lăsaţi oasele pe-acolo. Şi dacă un omuleţ verde nu vă ucide înainte, o să mă ocup personal de asta. Executarea. Două minute. (Privi în stânga.) Şi cineva să-l trezească pe Hicks.

Se auziră câteva râsete, iar Ripley nu-şi împiedică un zâmbet care-i lumină faţa când dădu cu ochii de biograma caporalului şef, specifică

unui om doborât de plictiseală. Secundul Apone dormea profund şi visa fără îndoială locuri cu un climat mai blând. Ei îi părea rău că nu putea să se destindă ca el, dar se gândi că poate va fi în stare după această misiune.

Compartimentul pasagerilor cunoscu o intensificare a activităţii. Infanteriştii îşi luau rucsacurile şi armele. Vasquez şi Drake se ajutau să-şi prindă hamurile cribloaielor. Pe ecranul din faţă apărea aceeaşi imagine ca şi în cabina de pilotaj. Conul regulat al unui vulcan de metal se ridica în nori aruncând gaze arzătoare. Microfoanele transmitea vuietul de tunet, al epuratorului de atmosferă.

Ripley îi spuse lui Burke:

— Câte sunt pe Acheron?

— Vreo treizeci. N-aş putea să-ţi dau toate coordonatele. Sunt împrăştiate pe întreaga planetă Nu oriunde, totuşi. Am ales zonele de implantare. În funcţie de o difuzie optimală în atmosferă. Fiecare este în întregime automatizat şi supravegheat de la centrul de control de exploatare din Hadley. Debitul lor va fi redus pe măsură ce aerul va atinge norma pământeană. Şi se vor opri. Dar până atunci vor funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru încă vreo douăzeci şi trei de ani. Acesta staţii sunt costisitoare dar fiabile. De fapt. Compania le fabrică.

Aparatul lor trecu pe lângă enormul turn bubuitor şi Ripley era impresionată. Ca toate persoanele care lucrau în spaţiu, auzise şi ea de aceste mari uzine de terraformare, dar nu se gândise că va vedea vreodată una.

Gorman făcu să pivoteze camera externă principală şi cadră pe acoperişurile coloniei.

— Menţineţi direcţia la patruzeci, ordonă lui Ferro prin microfonul consolei, efectuează o survolare circulară a lui Hadley. Nu cred că vom vedea ceva de la această înălţime, dar ăsta-i regulamentul.

— Înţeles, răspunse femeia. Ţineţi-vă bine, colo în spate. O să ne scuture oleacă. Asta nu-i avion, e o amărâtă de navetă de îmbarcare care nu-i făcută pentru manevre atmosferice.

— Execută ordinele, caporal.

— Bine, *domnule locotenent.*

Ferro mai zise un cuvânt, prea slab ca să fie trasmis.

Ripley se îndoia că ar fi fost măgulitor

Efectuară cercuri deasupra coloniei. Nimic nu se deplasa printre imobile, iar puţinele lumini pe care le reperaseră de departe străluceau mereu. Epuratorul de atmosferă vuia în plan îndepărtat.

— Totul pare intact, comentă Burke. Poate au pierit într-o epidemie năprasnică.

— Posibil.

Pentru Gorman, colonia aducea cu o epavă din cele care se găseau pe fundul oceanului. I se adresă lui Apone:

— Bun, la treabă.

În compartimentul pasagerilor, sergentul şef se ridică de pe scaun şi-şi privi oamenii; fu nevoit să se agaţe de un mâner deoarece vânturile neîncetate ale Acheronului zgâlţâiau aparatul.

— Bun! L-aţi auzit pe locotenent. Vreau şi eu o desfăşurare ca la carte, o dată măcar. Şi priviţi înainte. Infanteriştii care se vor împiedica de tălpile celor care merg înainte, se vor întoarce la aparat cu şuturi în cur.

— Promiţi? făcu Growe, cu glas inocent.

— Băi, Growe, ţi-e dor de mă-ta? întrebă Wierzbowski zâmbind.

— Dacă ar fi aici, ar şterge cu tine podeaua. Şi apoi, n-am nevoie de maică-mea că am avut-o pe a ta.

Wierzbowski înălţă arătătorul.

Se duseră să se regrupeze în jurul tambuchiului dinapoi, trecând prin faţa, postului de operaţii. Vasquez o împunse pe Ripley cu cotul.

— Rămâi aici?

— Sigur.

— Normal.

Operatoarea de criblor întoarse spatele şi se uită în ceafa lui Drake.

— Aterizare la şaizeci de metri de stâlpul telemetrie principal. (Gorman făcu să pivoteze camera externă. Nici cel mai mic semn de viaţă dedesubt.) Fiţi gata pentru o redecolare imediată la ordinul meu, şi găsiţi-vă un nor confortabil pentru a ne aştepta.

— Înţeles, răspunse Ferro de formă.

Apone se uită la cronometrul prins în mâneca ţinutei.

— Zece secunde, băieţi. Fiţi gata!

Când naveta ajunse la o sută cincizeci de metri de zona de aterizare a coloniei, proiectoarele se aprinseră automat şi puternicele lor fascicole sfâşiară penumbra. Solul era umed şi plin de gunoaie duse de vânt dar nu era nimic atât de mare pentru a o constrânge pe Ferro să modifice manevra minunată cu precizie. Picioarele hidraulice ale aparatului reuşiră să absoarbă o parte a impactului, cînd tonele de metal intrară în contact cu solul. După câteva secunde, blindatul ieşea tunând din buncăr şi se îndepărta de mica navă. Abia rula la suprafaţa Acheronului, că propulsoarele navetei mârâiră şi aparatul urcă lent în cerul crepuscular.

Nu se materializă nimic din umbră pentru a sfida sau ataca VTT-ului care se îndrepta spre clădirile coloniei tăcute, provocând jerbe de apă şi nămol. Apoi aparatul se răsuci brusc la stânga pentru a se orienta cu faţa spre intrarea principală. Uşa nu era deschisă decât pe jumătate când Hudson sări şi o luă la fugă. Camarazii îl urmară şi se împrăştiară rapid, astfel încât să acopere cât mai mult teren fără a se pierde din vedere.

Atenţia lui Apone era concentrată pe ecranul amplificatorului de imagine din vizieră şi studia clădirile care îi înconjurau. Ordinatorul scanerului

putea mări lumina disponibilă şi restabilea pe cât putea claritatea. Rezulta o imagine strălucitoare dar contrastată. Era suficient.

Arhitectura coloanei era înainte de toate funcţională. Înfrumuseţarea mediului putea să mai aştepte, până când orice efort în acest sens nu va fi zădărnicit de vânturi. Rafalele biciuiau sfărâmăturile de rocă care erau prea mari pentru a putea fi vânturate. O bucată de metal se legăna lovind neîncetat un perete din apropiere. Câteva tuburi de neon pâlpâiau şi difuzau o lumină nesigură. Vocea lui Gorman răsună sec în receptoarele căştilor.

— Prima grupă, în linie. Hicks, oamenii tăi să formeze un cordon între intrarea în colonie şi blindat. Supravegheaţi spatele.

— Eu ţi-aş supraveghea ţie spatele, zise Hudson lui Dietrich.

Meditehul nici nu se obosi să-i dea replica:

— Când o să mai ai nevoie de un sedativ, ce-ai zice de o injecţie de cortizon în zonă?

Apone îi făcu să tacă.

— Gura! Vasquez, ia-o înainte. Pornim.

Un rând de soldaţi înaintă spre sasul de intrare principal. Nimeni nu spera să găsească un comitet de primire, sau să intre fără probleme, dar nimeni nu prevăzuse că în faţa porţii se vor găsi două tractoare garate bară-n bară, blocând astfel accesul. Ar fi o dovadă a faptului că oamenii din colonie căutau să se izoleze de o ameninţare care venea din exterior.

Vasquez ajunse prima la maşinile tăcute şi se opri să arunce un ochi în cabina cea mai apropiată. Comenzile erau distruse, împrăştiate pe podea. Impasibilă, se strecură printre tractoare şi-şi făcu raportul pe un ton flegmatic:

— Se pare că a fost forţat cu o rangă.

Ajunse la uşa principală şi făcu un semn cu capul spre Drake, care o însoţea. Apone sosi, studie obstacolul, apoi se apropie de comenzile

externe ale uşii, încercă toate combinaţiile posibile. Nu se aprinse nici un semnalizator.

— Arse? întrebă Drake.

— Blocate. E-o diferenţă. Hudson, vino şi tu. Trebuie să stabilim o derivaţie.

Comtehul nu mai glumea, îşi puse jos puşca înainte de a se apleca pentru a studia panoul de comandă.

— Material standard, zise el după mai puţin de un minut. (Cu o unealtă scoasă din centură desfăcu apărătoarea şi examina cablajele). Într-un minut e gata, sergent.

Porni să repare circuitele. Apone şi ceilalţi aşteptau, observând degetele agile care se mişcau repede şi precis în ciuda vântului şi a frigului.

— Prima echipă, ordonă sec sergentul în microfonul individual. Veniţi în sasul principal.

Un panou indicator pârâi şi gemu pe deasupra capetelor lor. Vântul urla şi le şfichiuia şi nervii ca şi corpul, Hudson efectua o matisare şi două semnalizatoare porniră să clipească neregulat. Gemând datorită efortului cerut de degajarea nisipului strâns pe şina de ghidaj inferior, uşa cea mare lunecă smucindu-se, în ritmul semnalizatoarelor. La jumătatea parcursului se blocă. Dar trecerea era mai mult decât suficientă pentru a putea intra.

Apone făcu un semn la Vasquez. Femeia se apropie precedată de gura criblorului. Colegii ei o urmară, iar vocea lui Gorman cârâi în receptoare.

— A doua echipă, înainte! Luaţi poziţie pe flancuri, aproape. Ce zici sergent?

Apone parcurse cu privirea interiorul clădirii tăcute.

— Totul e degajat deocamdată, locotenente. Nu-i nimeni acasă,

— Bine. A doua echipă, continuaţi supravegherea spatelui. (Locotenentul îşi făcu timp să se uite în urmă.) Merge, Ripley?

Ea realiză dintr-o dată că respira foarte repede ca şi cum ar fi alergat la maraton Răspunse dând din cap, iritată de propria reacţie şi de solicitudinea lui Gorman. Acesta se uita deja la consolă.

Vasquez şi Apone se strecurară în culoarul pustiu. Câteva lumini albăstrui luceau deasupra, dar iluminarea auxiliară deja slăbise, Nimeni nu putea spune de cât timp erau folosite bateriile. Vântul îi mai însoţi o bucată de drum, suflând printre panourile metalice. Pe jos, apa se adunase în băltoace, iar mai departe, ploaia pătrundea picurând prin tavanul ciuruit. Apone dădu capul pe spate pentru a permite camerei de pe cască să transmită urmele luptei pentru persoanele rămase în blindat.

— Vibratoare, murmură. S-a tras în prostie.

La postul de operaţii, Ripley se uită la Bucke.

— Victimele unei epidemii năprasnice nu se ridică să ciuruie cu vibrante pereţii casei lor. Oamenii lipsiţi de mijloace de comunicare nu se plimbă trăgând rafale de arme automate în toate părţile. Dacă aşa au reacţionat, au avut un motiv serios.

Burke dădu din umeri, apoi se întoarse la ecrane.

Apone se strâmbă observând stricăciunile.

— Ce porcărie!

În pofida aparenţelor, el nu emitea o părere asupra stărilor locului. Comentariul său era pur profesional. Sergentul şef nu putea tolera lucrul prost făcut. Apoi îşi aminti că avea de-a face cu coloni: ingineri, arhitecţi, muncitori. Civili într-un cuvânt, nu soldaţi. Poate şi unul-doi poliţai. Prezenţa militarilor ar fi fost inutilă... înainte. Dar, acum, de ce aveau nevoie ei? Vântul îşi râdea de el. Examină culoarul care se căsca înaintea lor, căutând răspunsuri şi negăsind decât întuneric.

— Înainte!

Vasquez reluă progresia cu mişcări mai mecanice decât cele ale unui robot. Ţeava

criblorului se balansa ritmic, măturând toată lărgimea culoarului în câteva secunde. Femeia coborî ochii, urmărind monitorul detectorului armei. Zgomotele paşilor răsunau în jurul ei, dar înainte, mai departe, domnea liniştea.

Gorman bătea cu degetele pe consolă, lângă un butoi roşu.

— Desfăşurarea şi explorarea locurilor în grupuri de doi. A doua echipă, intraţi. Hicks ia nivelul superior. Utilizaţi detectoarele de mişcare. Cum vedeţi ceva mişcător... cunoaşteţi melodia.

Cineva intonă numaidecât două strofe din celebra chemare a furtunii de către Thor de la sfârşitul *Aurului Rinului.* Glasul părea să-i aparţină lui Hudson, dar Ripley nu era sigură şi nimeni nu i se alătură cântăreţului. Încercă să privească toate monitoarele camerelor individuale în acelaşi timp. Fiecare ungher întunecat al clădirii părea să fie o uşă spre infern, fiecare umbră părea să ascundă ameninţare mortală. Trebuia să se calmeze pentru a reuşi să respire regulat.

Hicks conducea echipa în sus pe o scară carp ducea spre ultimul nivel al oraşului. Culoarul pe care-l găsi era copia celui de la parter, poate nu chiar atât de larg, dar tot pustiu, prezenta însă un avantaj: aici erau apăraţi de vânt.

În mijlocul oamenilor lui, caporalul şef luă o cutiuţă metalică prevăzută cu un cadran. Conţinutul era fragil, dar, ca majoritatea materialului utilizat de infanterişti carcasa era deosebit de rezistentă. O îndreptă în josul culoarului şi efectuă nişte reglaje. Două diode se aprinseră, dar indicatoarele nu reacţionară. Îl deplasa încet de la dreapta la stânga.

— Nimic. Nici o mişcare, nici un semn de viaţă.

— Înaintaţi, ordonă Gorman, dezamăgit.

Hicks utiliza detectorul în timp ce oamenii lui îl acopereau. Trecuseră pe lângă nişte încăperi şi

birouri cu uşi întredeschise sau închise. Nimic nu-i aştepta în interior.

Cu cât înaintau, cu atât le apărea mai clară importanţa înfruntărilor care avuseseră loc aici. Mobilierul era răsturnat şi foi de plastohârtie erau răspândite pe jos. Discuri magnetice de ordinator fuseseră călcate în picioare. Bunuri personale, transportate cu cheltuială mare pe distanţe interstelare incredibile, erau distruse. Cărţi din hârtie adevărată, de o valoare inestimabilă, pluteau în băltoace de apă datorate unor scurgeri din conductele îngheţate şi unor găuri din plafon.

— Parc ar fi camera mea de la colegiu.

Dacă Burke voise să fie amuzant, n-o nimerise.

Multe dintre încăperile pe lângă care trecea echipa lui Hicks nu fuseseră devastate, ci incendiate. Dâre negre se întindeau pe pereţii din metal şi materiale compozite. În mai multe birouri, ferestrele cu geam triplu de siguraţă erau sparte, iar ploaia şi vântul năvăleau prin aceste găuri largi. Hicks intră într-un birou pentru a lua o gogoaşă începută pusă pe o masă, lângă o ceaşcă plină ochi cu apă de ploaie. Zaţ de cafea prin băltoace.

Oamenii lui Apone răscoleau sistematic nivelul inferior, câte doi, dar reacţionând ca unul. Nu era mare lucru de văzut. Hudson, care mergea alături de Vasquez, îşi ridică privirea de pe deteetor pentru a cerceta o pată, pe un perete. Nu avea nevoie de un analizator electronic pentru a-şi da seama că era vorba de sânge uscat. Toate persoanele rămase în blindat o văzură dar nu spuseră nimic.

Detectorul lui Hudson emise un bip care păru asurzitor pe culoarul pustiu. Vasquez se răsuci gata de tir. Caporalul şi operatoarea de criblor schimbară o privire scurtă, Hudson dădu din cap şi se îndreptă încet spre o uşă întredeschisă şi ieşiră parţial din ţâţâni. Era ciuruită de vibratoare, ca şi pereţii.

Comtehul se depărta şi Vasquez se apropie de uşa distrusă. O izbi cu piciorul, pregătită de tragere.

Atârnată de capătul unui corset flexibil, o cutie de derivaţie se legănă ca o pendulă, împinsă de vântul care intra printr-o fereastră spartă. Cutia grea metalică lovea un pătuţ de copil la fiecare balans.

Vasquez articulă cu glas spart:

— Detectoare de mişcare, ce căcănărie!

Reveniră în culoar.

Ripley privea atentă imaginea de pe monitorul lui Hicks. Brusc se aplecă în faţă.

— Un moment! Spune-i să...

Dându-şi seama că numai Burke şi Gorman puteau să o audă, se grăbi să branşeze jackul la circuitul de comunicaţii şi vorbi în microfonul individual.

— Hicks, aici Ripley. Am văzut ceva pe ecranul tău. Dă-te mai în spate. (Caporalul se conformă şi imaginea se strâmtă.) E perfect. Acum, spre stânga. Aşa!

Cei doi bărbaţi prezenţi alături de ea în postul de operaţii priveau monitorul lui Hicks. Camera lui se stabiliză şi cadră o parte din peretele ciuruit şi străbătut de dâre bizare. Ripley fu străbătută de un fior de gheaţă. Ştia care era cauza acestor stricăciuni.

Hicks îşi trecu mănuşa peste metal.

— Aţi văzut? Panoul s-a topit.

— Nu topit, îl corectă Ripley. A fost ros.

Burke o privi cu o sprânceană ridicată.

— Hmmm. Acid în chip de sânge.

— Rezultă din toate astea că un colon a izbutit să rănească pe unul din amicii lui Ripley.

Hicks era mai puţin impresionat decât reprezentantul Companiei.

Hudson, care încheiase inspecţia uneia din încăperile de la parter, făcu semn colegilor să vină la el.

— Hei, dacă vă interesează chestiile astea, iată ceva care o să vă pasioneze.

Ripley şi însoţitorii ei îşi îndreptară atenţia pe imaginea pe care camera rangului doi, volubil, o transmitea la VTT.

Hudson îşi aplecă ochii spre picioarele lui care se aflau de-o parte şi de cealaltă a unei găuri, apoi se lăsă mai jos. Văzură într-o secundă deschiderea de dedesubt şi, slab luminată de lampa căştii sale, o secţiune a nivelului inferior. Ţevi, conducte, cabluri..., totul ros de acid.

Apone studie deschizătura, apoi se întoarse.

— Echipa a doua, răspundeţi. Unde sunteţi?

— Am încheiat inspecţia, se auzi vocea lui Hicks. N-am găsit pe nimeni.

Sergentul şef dădu dun cap, apoi se adresă celor din transportorul de trupe.

— Locul este pustiu, locotenente. Totul e calm pe frontul Hadley. Am ajuns prea târziu pentru cine ştie ce-o fi fost aici.

Drake dădu cu piciorul într-o bucată de metal corodat.

— Iar am ratat balul. De căcat.

Gorman îşi lăsă capul pe spate, meditând.

— Bun. Zona este sigură. Acum haideţi să vedem ce aflăm de la ordinatorul lor. Prima echipă, obiectiv: centrul de exploatare... Ştii unde se găseşte, sergent?

Apone împinse într-un întrerupător de pe mânecă şi o hartă miniaturală a coloniei îi apăru în interiorul vizierei.

— E clădirea mare pe care am văzut-o când am venit. Nu e departe, locotenente. Mergem.

— Perfect. Hudson, odată ajunşi acolo, încercaţi să repuneţi în funcţiune ordinatorul. Fără râvnă inutilă. Nu-i dăm să prelucreze date, vrem doar să avem acces la memoria lui. Hicks, ne întâlnim. Mă găseşti la sasul sud, lângă turnul telecomunicaţiilor. Aici Gorman, terminat.

— Terminat, mda, mormăi Hudson. Vine. Parcă sunt deja mai liniştit.

Vasquez se asigură că microfonul ei era întrerupt înainte de a aproba:

— Căcăciosul!

Transportorul blindat rula încet pe artera principală al coloniei, iar proiectoarele lui luminau zidurile pătate şi erodate ale imobilelor. Trecu pe lângă două aparate de dimensiuni mai modeste şi garate într-o zonă protejată. Roţile mari ale transportorului de trupe ridicau jerbe de apă murdară hurducându-se, dar amortizoarele absorbiră şocul. Ploaia împinsă de vânt plesnea proiectoarele.

Bishop şi Wierzbowski ghidau aparatele din cabina conductorului. Omul şi sinteticul lucrau în perfectă armonie şi-şi purtau un respect mutual. Wierzbowski privea prin lucarna strâmtă a conductorului şi întinse degetul.

— Acolo, cred.

Bishop studia harta în culori vii care apăru pe ecranul dintre ei.

— Probabil nu sunt alte intrări pe aici.

Se aplecă deasupra comenzilor şi aparatul greoi se răsuci în direcţia unei uşi imense.

— Aha, uite-l pe Hicks.

Secundul Apone ieşi din sasul coloniei în clipa în care transportorul de trupe frână. Privea cum tambuchiul VTT-ului glisa lateral. Gorman, care purta acum echipament de teren, coborî primul rampa, urmat de Burke, Bishop şi Wierzbowski. Burke se uită în urmă, căutându-l pe ultimul ocupant al blindatului. Dar Ripley şovăia pe pragul aparatului şi nu-i privea. Ochii ei rămaseră fixaţi pe caverna întunecată care se înfunda adânc în colonie.

— Ripley? (Ea-şi coborî privirea spre el, apoi scuturǎ cu putere din cap.) Această zonă este sub control, declară Burke pe un ton care voia să pară încrezător. L-ai auzit pe Apone.

Ea făcu un nou gest de refuz. Vocea lui Hudson răsună în receptoare.

— Locotenente, ordinatorul coloniei funcţionează.

— Bună treabă, Hudson, făcu locotenentul. Cei care se găsesc la centrul de exploatare să ne aştepte. Venim.

Le făcu semn cu capul însoţitorilor lui.

— Să mergem..

Când intrară, Hicks se uită la silueta singuratică din pragul blindatului. Nu spuse nimic şi o observă până când se închise tambuchiul. Apoi făcu stânga împrejur pentru a-i urma pe Gorman şi ceilalaţi.

Ripley rămase singură.

6

Ea reveni la postul de operaţii: bunul simţ era în conflict cu sentimentele. Nu-l avea nici pe Jones pentru alinare. Motanul era în siguranţă, la ani-lumină de Acheron. Ecrane, cadrane şi semnalizatoare umpleau cu lumini multicolore cabina în care se găsea. Avea impresia că era aşezată într-un pom de Crăciun de o frumuseţe glacială şi angoasantă. Microfoanele externe aduceau în blindat zgomotele Acheronului: vaietul vântului şi ciocănitul fragmentelor de rocă aruncată în panourile metalice ale clădirilor.

Îşi încrucişă braţele la piept, înfiorată. VTT-ul era solid. Pe lângă *Sulaco* şi naveta de debarcare, el reprezenta cel mai sigur adăpost. Era o maşină de război, modernă, multifuncţională, incredibil de rezistentă: un concentrat al tuturor progreselor realizate în materie de armament.

Dar blindajul rezista la un acid molecular necunoscut? Luă o hotărâre penibilă şi se duse la uşa aparatului. Tambuchiul parcă avea nevoie de o

oră pentru a se deschide. Apoi văzu uşile mari ale sasului de intrare în e colonie închizându-se în faţa ei.

— Burke!

Strigătul ei fu dus de vânt, de acel vânt rece şi umed al Acheronului care o făcu să lăcrimeze în timp ce alerga către panoul de comandă al uşii. Neştiind combinaţia folosită, apăsă la întâmplare un buton, apoi altul. Fără efect. Poate că acum nu se putea deschide decât din interior? Ripley încercă alt cod. Oftă uşurată când auzi motoarele gemând înăuntru şi văzu uşa clătinându-se. Femeia se mai uită o dată la VTT.

Şi urlă când descoperi o umbră, exact în spatele ei.

Sări înapoi, se lovi tare de zidul în care era încastrat panoul de comandă şi constată că figura, deşi surprinzătoare şi foarte urâtă, nu avea nimic terifiant. Wierzbewski era vinovatul.

— Te-am speriat?

Ea se străduia să-şi recapete suflul.

— Doamne, Wierzbowski! Dacă vrei să mă omori, fă-o cu o puşcă.

— Regret. (infanteristul arătă cu capul spre coridorul întunecat de dincolo de uşa deschisă.) Hicks m-a desemnat să te supraveghez.

Ea se îndreptă şi-şi frecă urmărui lovit.

— Foarte frumos. Dar pe viitor, anunţă când mai ieşi ca un drăcuşor din cutie. De acord?

— Sigur. N-o să se mai întâmple. (Wierzbowski indică direcţia.) Ar fi preferabil să-i prindem din urmă.

— Aşa-i.

Ea porni înainte prin culoar, mărind pasul pe urmele grupului lui Gorman.

Locotenentul se uită la ea, apoi la culoarul pe care-l străbăteau. Devastarea era mai impresionantă decât pe ecranele VTT-ului.

— Mi-e teamă că ar trebui să-şi ia Compania dumitale gândul de la beneficii din colonia asta, îi

spuse lui Burke.

— Clădirile sunt aproape intacte, iar asigurarea va rambursa restul.

— A, da? Şi pe coloni? interveni Ripley.

— Nu ştim până acum ce s-a întâmplat cu ei, răspunse el iritat.

Clădirea era glacială. Sistemul de climatizare nu mai funcţiona de la oprirea centralei electrice şi nu ar fi putut înfrunta frigul provocat de toate ferestrele sparte şi găurile din pereţi. Ripley se pomeni că era totuşi asudată. Era la fel de vigilentă ca şi militarii. Examină fiecare perforare a pereţilor şi a planşeului şi se uită prin ungherele cele mai întunecate.

Revenise acolo unde începuse totul. Aici l-au descoperit. Extraterestrul, monstrul, străinul. Ea ştia ce se întâmplase. O creatură asemănătoare celei care a provocat distrugerea lui *Nostromo* şi moartea tuturor colegilor ei intrase în această colonie.

Hicks observă nervozitatea femeii care se uita neîncetat la culoarul devastat, la birourile şi antrepozitele distruse de foc. Făcu un semn lui Wierzbowski care veni să se plaseze în dreapta lui Ripley. Hicks încetini pasul pentru a se plasa în stânga ei. Ea remarcă escorta ce se formase şi se uită la caporal. Acesta îi făcu cu ochiul, sau cel puţin aşa crezu ea. Poate îi intrase ceva în ochi. Chiar şi în acest culoar, vântul sufla destul de tare pentru a duce cu el praf şi cenuşă.

Frost ieşi dintr-un culoar lateral, exact înaintea lor. După ce salută cu mâna pe cei de curând sosiţi, i se adresă lui Gorman, cu ochii pe Hicks.

— Locotenente, ar trebui să vezi ceva.

— Ce este, Frost?

Gorman se grăbea să efectueze joncţiunea cu grupul lui Apone, dar soldatul insistă.

— E mai uşor de arătat decât de explicat, locotenente.

— De acord. Pe acolo?

Gorman arătă culoarul lateral. Frost dădu din cap şi reintră în întuneric. Ceilalţi îl urmară.

El îi călăuzi spre o aripă a clădirii total lipsită de electricitate. Lămpile căştilor le dezvăluiau scene de distrugere mai înfricoşătoare decât tot ce văzuseră până acum. Ripley se pomeni tremurând. Se gândea numai la VTT-ul ermetic, solid, bine înarmat şi care era destul de aproape. Dacă-şi lua picioarele la spinare ajungea la el în câteva minute. Ca să fie din nou singură?... Cu toată siguranţa oferită de blindat, ştia că risca mai puţin în acest loc, în mijlocul infanteriştilor. Încercă să ţină bine, minte acest lucru şi o luă cu ceilalţi din loc.

— Drept înainte, locotenente.

Trecerea era blocată de o baricadă improvizată, compusă din plăci de oţel şi ţevi asamblate prin suduri, panouri de uşi, dale din plafon şi planşeu confecţionate din materiale compozite. Obstacolul ridicat în grabă era străbătut de găuri şi dâre săpate de acid. Metalul fusese îndoit şi smuls cu o forţă terifiantă. În dreapta lui Frost, bariera fusese deschisă ca o cutie de conservă. Se strecurară unul câte unul prin pasajul îngust.

Fascicolele lămpilor măturau o nouă scenă a devastării.

— Ar putea cineva să spună unde ne aflăm? întrebă Corman.

Burke examină o hartă.

— În secţia medicală. Suntem în interiorul aripii drepte, iar configuraţia locurilor corespunde.

Se desfăşurară. Lămpile luminau mese şi dulapuri răsturnate, scaune rupte şi materialul chirurgical împrăştiat. Podeaua era acoperită cu mici instrumente medicale, ca nişte confetii de oţel. Şi aici, mese şi mobile fuseseră îngrămădite, înşurubate şi sudate de cealaltă parte a baricadei, care o vreme izolase această parte a construcţiei de restul coloniei. Pereţii erau mânjiţi de dârele negre

lăsate de flăcări şi impactul vibratoarelor şi de acid.

Deşi era lipsită de lumină, această aripă a coloniei era încă alimentată cu energie. Câteva aparate izolate şi console de control luceau slab, branşate, desigur, pe grupuri auxiliare. Wierzbowski îşi trecu o mână înmănuşată peste o gaură cu un diametru incomparabil cu cel al unei mingi de baschet.

— Ultimul careu. Au ridicat baricada asta şi s-au retras acolo.

— O hotărâre înţeleaptă, comentă Goman, dând cu piciorul într-o sticlă de plastic. Secţiunea medicală avea generatoare auxiliare şi rezerve de alimente importante. Aici m-aş fi refugiat şi eu. Cadavre?

Fascicolul lămpii lui Frost mătura celălalt capăt al sălii.

— Când am ajuns aici nu erau, locotenente, şi nici acum nu văd. S-au luptat, nu glumă.

— Nu văd nici monştrii dumitale, Ripley, făcu Wierzbowski privind în jurul lui. Hei, Ripley? dar unde-i Ripley?

Arătătorul mângâie trăgaciul vibratorului.

— Aici, zise ea.

Glasul îi ghidă spre o altă încăpere. Burke examină locul, înainte de a declara:

— Laboratorul medical. Nimic spart. Nu cred că aici au fost lupte. Colonii trebuie să fi pierdut partida în prima sală.

Wierzbowski studia cele dezvăluite de luminatul auxiliar, apoi observă ce anume îi atrăsese atenţia lui Ripley. Mormăi ceva şi se duse la ea. La fel făcură şi ceilalţi.

La capătul laboratorului, un halou violet îmbrăca şapte cilindrii transparenţi. Combinaţia luminii acesteia şi a fluidului conţinut în tuburi servea la păstrarea substanţelor organice care se găseau în interior. Cei şapte cilindrii erau în activitate.

— Nu mişcă nimeni înăuntru. Or fi mahmuri, zise Gorman.

Nu râse nimeni.

Burke se apropie de cilindri.

— Tuburi de stază. Material standard pentru un laborator medical de această importanţă.

Şapte tuburi. Fiecare conţinând un specimen. Lucrurile acestea aflate în suspensie semănau cu nişte mâini tăiate, cu prea multe degete. Acestea creşteau dintr-un corp turtit, a cărui epidermă fără culoare aducea cu pielea tăbăcită, fină, translucidă. Nişte pseudobranhii pluteau leneş în fluidul de stază. Nu erau vizibile organe de văz sau de auz. O coadă prelungea partea de jos a acestor dihănii şi se legăna molatec în lichid. Apendicele caudal era, la două dintre aceste creaturi, strâns în jurul corpului.

Burke vorbi cu Ripley, fără să-şi ia ochii de la specimene.

— Aparţin aceleiaşi specii ca monstrul descris în raport?

Ea dădu din cap, incapabilă de a mai scoate vreun sunet.

Fascinat, reprezentantul Companiei se apropie de unul din cilindri şi se aplecă; faţa-i aproape că atingea sticla.

— Atenţie, Burke! strigă Ripley.

Abia îşi lansase chemarea că vietatea captivă sări şi se lovi de peretele tubului de stază. Surprins, Burke sări înapoi. Un apendice subţire şi cărnos ţâşnise din partea ventrală a corpului turtit în formă de mână, evocând un fragment de intestin cu capătul ascuţit, care aluneca precum o limbă de sticlă. După un timp se retractă şi dispăru în buzunarul ventral situat în mijlocul a ceea ce părea să fie nişte branhii. Picioarele şi coada se repliară în poziţia de repaos.

Hicks se uită la Burke pentru a declara impasibil:

— Te iubeşte.

Fără să-şi mai dea osteneala de a răspunde, reprezentantul Companiei continuă studierea şirului de tuburi. Trecând prin faţa fiecărui cilindru, punea şi mâna.

Unul singur din celelalte şase specimene reacţionă la prezenţa lui. Celelalte pluteau în continuare fără rost în fluidul în care degetele şi cozile atârnau leneşe.

— Cinci sunt morţi, declară el după studirea ultimului tub. Numai doi au supravieţuit. Sau, poate, ceilalţi se află la un stadiu de evoluţie diferit, dar nu cred. Priviţi. Cei care sunt morţi, au o culoare spălăcită.

Pe fiecare cilindru era pus un clasor. Ripley reuşi să întindă o mână pentru a lua unul pus pe tuburile care conţineau creaturi vii. După ce se retrase iute, deschise dosarul şi începu să-l citească. În afară de listinguri, găsi în supracopertă nişte grafice, sonografii şi două imagini obţinute prin rezonanţă magnetică, cam prea şterse pentru a permite descoperirea structurii interne a creaturii.

Marginile listingurilor interminabile erau acoperite cu adnotări. Un scris de medic, estimă ea, aproape ilizibil.

— Ceva interesant? întrebă Burke.

Se învârtea în jurul cilindrului de stază al cărui dosar îl consulta Ripley, studiind creatura sub toate unghiurile.

— Probabil, dar prea tehnic pentru mine. Raportul medicului care a făcut examenul. Un anume doctor Ling.

— Chester Ling, preciză Burke, ciocănind în tub cu o unghie, fără a provoca nici cea mai mică reacţie a creaturii din interior. Erau trei medici la Hadley, Ling era chirurg, cred. Şi ce zice el despre această fermecătoare creatură?

— Că a fost extrasă chirurgical, înainte de sfârşitul procesului de implantaţie a embrionului, după, abandonarea metodelor de intervenţie clasice.

— Oare de ce?

Gorman era interesat de specimen ca şi ceilalţi, dar inspecta în continuare sala.

— Fluidele sale vitale dizolvau instrumentele la cel mai mic contact. A trebuit să utilizeze bisturie-laser pentru a scoate şi cauteriza specimenul. Era fixat pe faţa unui anume John L. Marachuk.

Ea-şi ridică ochii spre Burke, care scutură din cap.

— Numele nu-mi spune nimic. Nu era vorba de vreun administrator, sau alt ştab. Vreun conducător de aparat sau docher.

Ripley reluă lectura dosarului.

— A murit în timpul intervenţiei, când au scos chestia asta.

— Nenorocitul!

Hicks se apropie pentru a arunca un ochi pe raport peste umărul femeii, dar nu apucă să citească nici un cuvânt. Detectorul lui de mişcări emise un bip neaşteptat.

Cei patru infanterişti pivotară pentru a observa intrarea în laborator, apoi ungherele întunecate. Hicks orientă detectorul către baricadă.

— Acolo.

Indica tocmai culoarul pe care veniseră.

— Unul de-ai noştri?

Instinctiv, Ripley se apropie de caporal.

— Imposibil de aflat. Chestia asta nu este un apa de precizie. I se cere rezistenţă la trânteală, nu să-şi dea cu părerea.

Gorman vorbi în microfonul său.

— Apone, ne aflăm în secţia medicală şi am reperat ceva. Unde sunt oamenii tăi? (Aruncă o privire pe harta vizibilă, dincolo de vizieră.) Nimeni, în blocul D?

— Negativ. Suntem regrupaţi în centrul de exploatare, conform ordinelor. Aveţi nevoie de întăriri?

— Nu încă, vă ţinem la curent.

Îşi depărtă microfonul de la gură.

— Hai, Vasquez.

Femeia făcu un gest scurt din cap şi puse criblorul în poziţie de tragere. Arma se prinse în suport clămpănind. Însoţită de Hicks, Vasquez se îndreptă spre punctul de origine al semnalului. Frost şi Wierzbowski mergeau în urma lor.

Caporalul ajunse în culoarul principal şi o luă la dreapta prin labirintul de oţel.

— Semnalul se amplifică. Origine organică. (Cu o mână ţinea detectorul, iar cu cealaltă îşi legăna puşca.) Mişcări neregulate. Dar unde dracu' suntem?

Burke examină împrejurimile.

— Bucătăria. Vom traversa zona rezervată pregătirii hranei, dacă mergem tot în direcţia asta.

Ripley încetinise pasul şi rămase în spatele lui Wierzbowski şi Frost. Dându-şi brusc seama că în urma ei nu erau decât tenebrele, se grăbi să-şi ajungă din urmă colegii.

Declaraţia lui Burke fu confirmată când fascicolele lămpilor se reflectară pe suprafeţele lucioase ale unor maşini mari, congelatoare, cuptoare, decongelatoare şi sterilizatoare. Hicks nu le acordă nici o atenţie. Nu vedea decât controlul detectorului său.

— Se deplasează iar.

Cu privirea-i rece Vasquez scruta penumbra. Ascunzătorile era numeroase aici. Degetele mângâiau trăgaciul armei.

— În ce parte?

Hicks ezită o clipă, apoi arătă din cap rândurile de maşini care folosesc la hidratarea cărnii şi legumelor liofilizate. Infanteriştii înaintau cu pas ferm, când Wierzbowski se împiedică de o cutie de metal pe care o dădu la o parte cu un şut, făcând-o să se rostogolească cu mare tâmbălău în penumbră. Infanteria îşi păstră echilibrul şi cu siguranţa de sine, dar Ripley crezu că sare în tavan.

Detectorul caporalului emitea acum bipuri regulate, aproape neîntrerupte. Zumzetul devenise un vaiet ascuţit, când o grămadă de cratiţe se prăbuşi în dreapta lor; avură timp să zărească o siluetă neclară, dincolo de mesele de preparare.

Vasquez se răsuci cu supleţe şi degetul apăsă pe trăgaci. Atunci, Hicks se folosi de puşca lui, pentru a devia ţeava armei grele a cărei rafală atinse tavanul. Sub o ploaie de stropi de metal topit. Vasquez se întoarse înjurând.

Fără să-i pese, Hicks înainta în linia de tragere şi îndreptă lampa sub un şir de dulapuri metalice, Rămase aşa parcă timp de-o veşnicie, apoi îi făcu semn lui Ripley să vină la el. Picioarele femeii refuzau să-i dea ascultare şi tălpile parcă erau lipite de podea într-un sloi de gheaţă. Hicks repetă gestul, mult mai presant, iar ea izbuti să se mişte.

Bărbatul se înclină pentru a face ca raza de lumină să pătrundă sub un dulap de stocaj. Ripley se ghemui lângă el.

Şi văzu o mică siluetă speriată, paralizată de lumină, ca un fluture prins în ac. Fetiţa cu ochii bulbucaţi dădu înapoi pentru a scăpa. Ţinea într-o mână o pungă de plastic cu mâncare şi în cealaltă capul unei păpuşi, restul fiind pierdut. Copilul, slab şi murdar, părea mult mai fragil decât jucăria stricată. Părul blond era slinos şi încâlcit: o claie de câlţi încadrându-i faţa.

Ripley îşi aplecă urechea dar n-o auzi respirând.

Lumina o făcu să clipească, iar această mişcare a pleoapelor o determină pe Ripley să acţioneze. Îi surâse copilului şi întinse rmâna, uşor, spre ea.

— Apropie-te, zise ea cu blândeţe. S-a terminat. N-ai de ce să te mai temi.

Ea se întindea sub dulap.

Fetiţa se retrăgea tremurând. Privirea ei era ca a unui iepure paralizat de lumina farurilor unui

automobil. Degetele lui Ripley erau pe punctul de a o atinge şi femeia desfăcu mâna pentru a o mângâia uşor pe hainele zdrenţuite.

Copilul o zbughi în dreapta, alergând în patru labe pe sub dulapuri, cu o agilitate incredibilă. Ripley se aruncă înainte şi se târî pe coată şi genunchi pentru a nu o pierde din vedere. Hicks se deplasă lateral căutând frenetic. Găsi o trecere îngusta între două dulapuri de stocaj şi întinse mâna. Degetele se strânseră pe o gleznă micuţă. Imediat îi dădu drumul.

— Ah! drace! Atenţie, muşcă!

Ripley încercă să prindă celălalt picior, dar îl scăpă. După o secundă, fetiţa era la o conductă de aerisire al cărei grilaj fusese scos. Până ca Hicks sau Ripley să mai încerce s-o prindă iar, ea se şi strecurase înăuntru ca o zvârlugă. Lui Hicks nici nu-i trecu prin cap să o urmărească. N-ar fi putut să intre nici dacă ar fi fost gol puşcă, ceea ce nu era cazul.

Fără să stea pe gânduri, Ripley se aruncă în tunel, cu braţele întinse înainte, împingându-se cu coapsele şi braţele. Şoldurile se frecau de metal. Respiraţia fetiţei care înainta mereu se repercuta în tub. Apoi Ripley o văzu închizând o vană de, metal în urma ei: se aruncă pentru a ajunge la obstacol şi pentru a-l împinge înainte ca fetiţa să-l zăvorască. Înjură când se lovi cu fruntea de metal.

Apoi uită de durere. Copilul era rezemat de cealaltă parte a unei mici camere sferice: una din sferele de de-compresiune a sistemului de aerisire a coloniei.

Era înconjurată de o învălmăşeală de cuverturi şi perne, ca şi de o colecţie heteroclită de jucării, animale împăiate, păpuşi, bijuterii fanteziste, reviste ilustrate şi pungi de mâncare goale. Se găsea şi un picap cu baterii. Era prada ei strâsă în cursul expediţiilor în colonia devastată. Îşi adusese în vizuină toate acestea pentru a mobila după gustul ei ascunzătoarea.

Pentru Ripley era mai mult un cuib decât o cameră.

Copilul reuşise să supravieţuiască şi să se adapteze la distrugerile mediului, spre deosebire de adulţi. În timp ce femeia încerca să înţeleagă pe deplin ceea ce vedea, fetiţa se deplasă de-a lungul peretelui opus, în direcţia altei vane. Iar dacă diametrul acestei conducte nu era mai mare decât cel al plăcii care o închidea, îi va scăpa. Ripley ştia că nu va putea pătrunde acolo.

Copilul se răsuci şi plonjă. Ripley făcu la fel şi izbuti s-o prindă în braţe, imobilizând-o. Prinsă în capcană, fetiţa se zbătea fenetic. Lovea cu picioarele şi pumnii, încerca să muşte, dar nu scotea o vorbă. În timp ce se zvârcolea pentru a scăpa din strânsoarea lui Ripley, unicul sunet care se auzea în spaţiul strâmt era cel al respiraţiei ei gâfâite. Şi chiar şi acest zgomot era în mod misterios înfundat. În viaţa ei, Ripley mai încercase o dată să stăpânească o fiinţă mai mică decât ea şi care poseda o ferocitate cel puţin egală: în ziua în care se hotărâse să-l ducă pe Jones la un veterinar.

Vorbea cu fetiţa, tot eschivând loviturile de picioare, de coate şi evitând muşcăturile.

— Totul e bine, e bine. S-a terminat, nu mai ai de ce să te temi. Eşti salvată.

Fetiţa osteni şi mişcările ei încetiniră precum cele ale unei jucării mecanice cu arcul slăbit. Se înmuie în braţele lui Ripley, aproape catatonică şi se lăsă legănată. Femeia nu reuşea să privească cu indiferenţă această copilă cu buze palide şi tremurătoare. Fetiţa îşi afundă capul în pieptul adultei, fugind de o oribilă lume de coşmar pe care numai ei îi pra dat să o vadă.

Ripley continua s-o legene şi să-i murmure vorbe de alint cu glas duios şi împăciuitor, inspectând refugiul sferic. Observă un obiect pus în vârful grămezii de comori recuperate. Era, fără nici un dubiu, un solido înrămat al fetiţei, chiar

dacă fetiţa din imagine era bine îmbrăcată şi surâzătoare, cu părul curat şi pieptănat, cu o panglică viu colorată în şuviţele blonde, haine imaculate şi o piele roz. Sub solido, era scris cu litere aurii:

First Grade Citizenship Award
Rebecca Jorden

Vocea lui Hicks răsună în conducta de aerisire:

— Ripley. Ripley?... E-n ordine acolo?

— Da. (Conştientă că poate nu o auzise, adăugă mai tare:) E-n ordine. Amândouă suntem bine. Ne întoarcem.

Fetiţa nu se împotrivi când Ripley făcu drumul îndărăt, trăgând-o de glezne.

7

Ghemuită pe un scaun, copila îşi ţinea genunchii strânşi la piept şi privea în gol; nu-i vedea pe adulţii care o observau curioşi. Un manşon de biomonitor, al cărui diametru fusese redus de Dietrich, îi încingea braţul stâng.

Gorman se aşeză lângă fetiţă, în timp ce meditehniciana studia informaţiile furnizate de aparat.

— Cum ziceai că o cheamă?

Dietrich notă ceva pe un caiet electronic.

— Ce?

— Cum o cheamă. Ştim, nu?

Medileha dădu din cap. absentă.

— Rebecca, cred.

— Exact, făcu locotenentul care arboră cel mai frumos zâmbet al său şi se aplecă spre copilă, cu mâinile pe genunchi. Gândeşte-te, Rebecca. Concentrează-te. Trebuie să faci un efort şi să ne

ajuţi ca să te ajutăm şi noi pe tine. De-asta suntem noi aici: să te ajutăm. Nu te grăbi, spune-ne tot ceţi aminteşti. Absolut tot. Începe cu începutul.

Fetiţa nu se mişcă, expresia feţei rămase neschimbată. Era amorfă, fără să fie catatonică, tăcută, fără să fie mută. Dezamăgit, Gorman se îndreptă şi se uită la stânga, prilej cu care o văzu pe Ripley intrând cu o ceaşcă aburindă.

— Unde sunt părinţii tăi? Trebuie să încerci să...

— Gorman! Fă o pauză, ce zici?

Locotenentul vru să-i răspundă, dar se răzgândi şi dădu din cap resemnat. Se ridică.

— Blocaj mental complet. Am încercat totul, cu excepţia metodei dure. Şi nu e cazul. Riscăm să o facem să se cufunde în demenţă. Dacă n-o fi deja prea târziu.

— Nu, interveni Dietrich, oprind aparatele portative de diagnostic pentru fetiţă şi scoţând cu blândeţe manşonul de pe braţul inert. E-ntreagă la trup, deşi la limita malnutriţiei. Cred totuşi că este ceva provizoriu. Ceea ce mă surprinde mai mult este că am mai găsit-o în viaţă după ce n-a absorbit decât hrană crudă şi liofilizată. (O privi pe Ripley.) Ai văzut punguţe cu vitamine în refugiu?

— Nu m-am gândit să verific, iar ea nu m-a invitat să vizitez locurile.

— E corect. În sfârşit, trebuie să se priceapă la dietetică fiindcă n-am găsit nici un simpton de carenţă gravă. Puştoaica asta este nemaipomenită.

— Şi pe plan mental?

Ripley îşi bea cacao cu înghiţituri mici, fără să o scape pe copilă din ochi. Pielea acesteia era ca pergamentul, dosul palmelor era plin de riduri.

— E prea devreme ca să mă pronunţ, dar reflexele sunt bune. Ar fi prematur să diagnosticăm un blocaj mental. Este încă traumatizată de încercările prin eare a trecut.

— Contează prea puţin, cum o cheamă, zise Gorman, mergând spre uşă. Ne pierdem timpul

încercând s-o facem să vorbească.

Se găseau într-o încăpere lipită de centrul de exploatare. Locotenentul ieşi pentru a-i întâlni pe Burke şi Bishop, pe când Dietrich se îndepărta în sens opus.

Prin uşa rămasă deschisă, Ripley îi văzu pe cei trei bărbaţi strânşi în jurul ordinatorului central al coloniei, pe care Hudson îl reactivase, apoi îngenunche lângă fetiţă. Îi dădu la o parte o meşă încâlcită care-i cădea pe ochi. Femeia ar fi putut să coafeze o statuie, judecând după reacţiile ei. Zâmbind mereu, îi întinse ceaşca aburindă.

— Ţine, gustă. Dacă nu ţi-e foame, măcar sete ţi-o fi. Şi pun pariu că nu ţi-a fost prea cald în balonul ăla din circuitul de aerisire, de când nu mai funcţionează sistemul de încălzire. (Îi ţinea ceaşca sub nas pentru a o face să adulmece mirosul, cald şi aromat al conţinutului.) Este cacao. Nu-ţi place?

Fetiţa nu se mişcă, iar Ripley strânse mânuţele în jurul ceştii, apoi le ridică spre gură.

Dietrich avea dreptate în privinţa reflexelor motorii. Bău mecanic şi fără să privească. Îi curse o parte din cacao pe bărbie, dar cea mai mare parte se duse pe gât.

Temându-se să nu forţeze un stomac atrofiat, Ripley luă ceaşca pe jumătate plină.

— Ei, a fost bună? O să mai bei peste un minut. Nu ştiu ce ai mâncat şi ce ai băut până acum şi nu vreau să te îmbolnăvesc cu mâncare prea bogată (Îi mai descâlci părul blond.) Sărăcuţa. Nu prea eşti vorbăreaţă, aşa-i? Dar dacă nu vrei să vorbeşti, n-ai decât. Şi eu sunt cam tot aşa. Am observat că majoritatea oamenilor vorbesc fără să spună nimic. Le place să pronunţe cuvinte, dar nu asculta răspunsurile. Mi se pare o prostie. Dacă eşti mic, nu înseamnă că n-ai nimic important de exprimat. (Puse ceaşca de-o parte şi luă o cârpă pentru a şterge urmele de cacao de pe bărbia fetiţei. Simţi osul mandibulei sub pielea întinsă.) Oho, zise ea surâzând. Acum că bărbiţa e curată,

nu mai are aceeaşi culoare cu restul şi va trebui să continui. Altfel nu se asortează.

Scoase puţină apă sterilizată dintr-un săculeţ deja desfăcut şi udă cârpa, cu care şterse praful, jegul şi ultimele picături de cacao de pe faţa fetiţei.

Deşi rămăsese cuminte pe scaun, ochii ei albaştri se fixară pe Ripley de parcă acum o vedea pentru prima oară. Femeia fu cuprinsă de o bucurie nestăpânită.

— Nu-mi vine să cred că aici se găseşte, o fetiţă, declară înainte de a examina cârpa. Stratul de praf este atât de gros că am putea săpa şanţuri în el. (Se apropie pentru a studia faţa emaciată.) Ba da, este chiar o fetiţă. Şi este frumoasă.

Ripley se întoarse pentru a fi sigură că nimeni nu era pe punctul de a se năpusti înăuntru. Sosirea unui nepoftit ar fi stricat tot ce realizaseră un pic de cacao cald şi apă chioară.

Nu avea nici un motiv de îngrijorare. Toate persoanele prezente în centrul de exploatare stăteau în jurul terminalului pentru a-l privi pe Hudson apăsând pe tastele consolei.

Pe monitorul principal se forma o reprezentare tridimensională a coloniei. Nişte linii geometrice se deplasau alene de la stânga la dreapta. Comtehul inseră noi instrucţiuni care începură să defileze de jos în sus. Hudson nu se distra defel şi nu căuta să-şi demonstreze talentele: urmărea ceva anume. Lăsase de-o parte glumele deocheate şi lucra concentrat. Înjura şi-acum, desigur, dar numai în gând. Ordinatorul ştia toate răspunsurile, dar găsirea întrebărilor potrivite era o operaţie obositoare pentru nervi.

Burke, care studiase restul materialului, îşi schimbă poziţia pentru a vedea mai bine şi murmură pentru Gorman:

— Ce caută?

— EBP-urile. Emiţătoarele biologice personale. Fiecare colon are implantat, chirurgical, un astfel de aparat, la sosirea aici sau la naştere.

— Ştiu ce e EBP-ul, replică Burke. Că doar Compania le fabrică. Dar nu văd de ce le caută. Dacă ar mai fi supravieţuitori i-am fi găsit până acum. Sau ar fi venit ei în întâmpinarea noastră.

— Nu neapărat.

Gorman răspunse politicos. În mod oficial, Burke însoţea expediţia ca simplu observator însărcinat cu apărarea intereselor financiare ale Companiei şi era remunerat şi de patronii lui şi de Administraţia colonială, dar nici un înscris nu preciza extinderea puterilor sale. Putea da sfaturi dar nu şi ordine. Era vorba de o misiune militară, sub comanda lui Gorman. Teoretic Burke îi era egal, dar practic altfel stăteau lucrurile.

— Pot exista supravieţuitori incapabili de a se deplasa, fiind răniţi sau blocaţi în interiorul vreunei clădiri. Astfel de căutări nu prea au sorţi de izbândă, dar acesta-i regulamentul. Trebuie să efectuăm această verificare. (Se răsuci spre comteh.) Totul funcţionează normal, Hudson?

— Dacă se află un singur supravieţuitor pe o rază de doi kilometri, vom şti. Deocamdată n-am captat nimic în afară de semnalul puştoaicei.

— EBP-urile nu mai emit deci după moartea purtătorilor? întrebă Wierzbovski, care se afla de cealaltă parte a sălii.

— Noile modele, nu, îi răspunse Dietrich, care-şi tria instrumentele. Ele sunt alimentate în parte de câmpul electric al corpului, iar dacă purtătorul lor moare, moare şi semnalul. Capacitatea electrică a unei mortăciuni e nulă. Asta-i singurul incovenient al corpului omenesc: nu se mai încarcă, aşa ca o baterie.

— Hai, nu mă-nebuni? făcu Hudson aruncând o privire către meditehă. Şi cum ştiu dacă un tip e pe alternativ sau continuu?

— La fel de simplu cum afli dacă e cu pânze sau cu aburi. În cazul tău, de exemplu, sare-n ochi.

Era mai bine să fi luat altă cârpă decât să încerce să o spele pe prima. Ripley curăţa acum

mânuţele fetiţei înlăturând jegul acumulat între degete şi sub unghii. Astfel apărea pielea roz, iar ea nu înceta să-i vorbească.

— Nu ştiu cum ai reuşit să rămâi în viaţă când toţi ceilalţi mureau, dar tu eşti o fetiţă cu adevărat curajoasă, Rebecca.

Un sunet ajunse la urechile lui Ripley, abia sesizabil.

— N...Newt.

Femeia încremeni şi-şi întoarse apoi privirea pentru a-şi ascunde emoţia. Îşi continuă operaţia de curăţire şi se aplecă.

— Îmi pare rău, micuţo, n-am auzit prea bine. Câteodată sunt cam tare de urechi. Ce-ai spus?

— Newt. Eu mă... mă numesc Newt. Aşa mi se spune. Nimeni nu-mi spune Rebecca.

Ripley termină şi cu a doua mână. Ştia că dacă nu răspundea, fetiţa putea să cadă din nou în mutism, dar trebuia să aibă grijă să nu spună ceva care ar putea-o tulbura. Să pălăvrăgească de una de alta. fără să pună întrebări.

— De acord, tu eşti Newt. Eu sunt Ripley... şi toată lumea-mi spune Ripley. Dar poţi să-mi dai alt nume dacă vrei. (Cum fetiţa nu comentă, îi ridică mânuţa pe care tocmai o terminase de curăţit şi o strânse). Încântată de cunoştinţă, Newt. (Arătă spre capul de păpuşă.) Şi ea cine e? I-ai dat un nume? Da, ce proastă sunt. Toate păpuşile au un nume. La vârsta ta şi eu aveam multe şi toate aveau câte un nume. Altminteri, cine le-ar putea recunoaşte?

Newt se uită la bila de plastic cu ochii sticloşi.

— Casey. Este singura mea prietenă.

— Păi, şi eu?

Fetiţa îi adresă o privire atât de penetrantă, încât rămase interzisă. În ochii ei nu citea nimic copilăresc. Şi Newt îi răspunse cu glas tern:

— Nu vreau să-mi fii prietenă.

— Şi de ce? întrebă Ripley încercând să-şi disimuleze surprinderea.

— Pentru că vei muri în curând, ca şi ceilalţi. Ca toată lumea. (Se uită la capul de păpuşă.) Cu Casey e altceva. Ea va rămâne cu mine. Dar tu o să mori şi o să mă laşi singură de tot.

În glasul ei nu era nici furie, nici reproş. Ea exprimase un fapt simplu, cu detaşare şi siguranţă, ca şi cum evenimentul anunţat aparţinea deja trecutului. Sângele îi îngheţă şi se simţi mai terorizată de aceste cuvinte decât de toate câte se întâmplaseră de când naveta părăsise portul liniştit al lui *Sulaco.*

— Oh, Newt. Aşa s-au dus tata şi mama, nu-i aşa? Nu vrei să-mi povesteşti? (Fetiţa îşi coborî ochii şi rămase cu privirea fixată pe genunchi. Degetele îi albiseră de cât strângeau capul păpuşii.) Ar fi aici, dacă ar putea. Sunt convinsă.

— Au murit. De-aia n-au venit să mă vadă. Au murit ca toţi ceilalţi.

O spusese cu o convingere terifiantă.

— Bine, dar nu poţi fi sigură.

Newt îşi ridică privirea spre Ripley. Nu în acest fel se uita o fetiţă de şase ani la un adult, dar Newt nu mai era un copil decât prin mărime.

— Ştiu. Au murit toţi. Au murit şi o să mori şi tu curând şi eu o să rămân singură cu Casey.

Ripley suportă privirea copilei şi nu încercă să surâdă, ştiind că n-o va păcăli.

— Newt. Uită-te la mine. Nu voi pleca. Nu te voi abandona şi n-am să mor. Îţi promit. Nu voi pleca. Am să stau cu tine cât vei dori tu.

Fetiţa nu se uita la ea. Femeia ştia ce luptă se dădea în capul său: Newt ar fi vrut să o creadă, încerca să o creadă. În sfârşit, copila îşi înălţă capul.

— Juri?

— Pe ce-am mai sfânt.

Ripley îşi făcu cruce.

— Şi dacă mori, iadul să te-nghită?

De data asta zâmbetul femeii fu foarte aproape de grimasă.

— Şi dacă mor, iadul să mă-nghită.

Se priviră. În ochii lui Newt apărură lacrimile şi buza inferioară începu să-i tremure. Încet, toată tensiunea acumulată în trupuşorul ei se elibera şi masca de indiferenţă căzu, înlocuită fiind de o expresie mai firească: aceea a unei fetiţe înfricoşate. Îşi împreună braţele în jurul gâtului lui Ripley şi porni să plângă în hohote. Femeia simţea cum curgeau lacrimile pe gâtul ei. O legănă în braţe murmurându-i cuvinte de alinare.

Apoi închise ochii pentru a strivi propriile-i lacrimi, temeri şi prezenţa morţii care bântuia centrul de exploatare din Hadley, nădăjduind că va putea să-şi ţină legământul.

Lovitura de teatru care avusese loc îşi avu corespondentul în sala vecină. Hudson strigă triumfător.

— Ha! Gata, am reuşit! Le-am reperat. Daţi-mi o maşină ca lumea şi vă găsesc portofelul pe care l-aţi pierdut sau chiar şi pe verişorul Jed pe care l-aţi pierdut din vedere de-atâta vreme, făcu el dând o palmă afectuoasă consolei. Bijuteria asta e cam turtită, dar e a naibii de eficace.

Gorman se aplecă peste umărul comtehului.

— Care e starea lor?

— Nu ştiu. EBP-urile sunt rezistente, dar nu intră în amănunte. Se pare totuşi că sunt toţi acolo.

— Unde?

— Colo sus, în staţia de epurare a atmosferei, răspunse Hudson studiind planul. Nivel C, sub partea de sud a clădirii. (Bătu în ecran.) Maşina asta este de-a dreptul adorabilă când e vorba de localizare.

Se adunaseră cu toţii în jurul comtehuluj pentru a privi ecranul. Hudson stopă programul de cercetare şi mări imaginea unei zone a coloniei. În centrul planului staţiei de epurare, numeroase puncte albastre luminoase clipeau ca nişte peşti abisali.

Hicks mârâî.

— Se pare că toată populaţia s-a strâns acolo,

— Mă-ntreb de ce s-or fi refugiat acolo, zise Dietrich. După toate aparenţele, ultima luptă s-a dat aici.

— Or fi reuşit să iasă şi s-au dus să se adăpostească într-un loc mai sigur, declară Gorman. Nu uitaţi că staţia de epurare este mereu alimentată cu energie, iar acesta este un avantaj inestimabil. Hai să vedem la faţa tocului.

— La ordinele dumitale, locotenente. Înainte marş, băieţi. (Apone îşi luă rucsacul şi centrul de exploatare deveni un stup zumzăitor.) Dar cum nu suntem plătiţi cu ora, mă întreb cum am putea ajunge acolo.

I se adresase lui Hudson care reduse imaginea de pe ecran pentru a obţine o vedere de ansamblu a coloniei.

— Există un pasaj îngust pentru vehicolele de întreţinere. Ar fi ceva de mers, sergent.

Apone îl privea pe Gorman, aşteptând ordinele.

— Nu ştiu ce crezi, sergent, dar mie pasajele lungi şi înguste nu-mi inspiră încredere-; aş prefera să văd toată lumea în plină formă la sosire. Şi aş vrea să beneficiez şi de sprijinul puterii de foc al VTT-ului când vom intra.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, locotenente.

Apone păru că răsuflă uşurat. Era gata să facă aceeaşi propunere şi era fericit că nu fusese nevoit să-şi impună punctul de vedere. Alţi doi infanterişti dădură din cap, şi ei vizibil satisfăcuţi. Gorman era lipsit de experienţă, dar nu şi de bun simţ.

Hicks se întoarse spre mica încăpere alăturată pentru a striga.

— Hei, Ripley, mergem să facem o mică plimbare. Vii cu noi?

—-Venim acum. (Fură toţi uimiţi să o vadă pe fetiţă ieşind din cealaltă încăpere.) V-o prezint pe Newt. Newt, ei sunt prietenii mei. Sunt şi ai tăi.

Copila se mulţumi să le adreseze un mic semn cu capul, refuzând deocamdată să-şi extindă prietenia la alte persoane în afară de Ripley. Doi infanterişti îi întoarseră salutul în timp ce se echipau. Gorman era deconcertat.

Newt îşi înălţă ochii spre noua ei prietenă. Ea strângea în continuare capul de păpuşă în mâna dreaptă.

— Unde mergem?

— Într-un loc sigur. Ajungem curând.

Newt aproape că zâmbi.

În blindat, infanteriştii erau mult mai calmi decât atunci când ieşeau din naveta de debarcare. Devastarea, clădirile pustii şi deteriorate, dovezi de netăgăduit al unor înfruntări necruţătoare care s-au desfăşurat în colonie, totul le îngheţase entuziasmul.

Era evident că oamenii din colonie au încetat să emită pentru că au fost constrânşi de ceva. Întreruperea comunicaţiilor nu se datora unei defecţiuni a satelitului releu sau a emiţătoarelor bazei ci unuia dintre monştrii lui Ripley. Dacă ar fi să aibă dreptate, creatura în chestiune ar mai bântui prin zonă. Fetiţa reprezintă, fără îndoială, o mină de informaţii asupra subiectului dar nimeni nu-i punea întrebări. Acestea erau ordinele lui Dietrich. Restabilirea copilei era precară şi nu doreau să rişte o recidivă punându-i intrebări traumatizante. Nu le rămânea decât să încerce să acopere lacunele raportului înregistrat de Ripley, apelând la imaginaţie. Şi toţi aveau.

Wierzbowski conducea transportorul de trupe pe o şosea care lega colonia propriu-zisă de staţia de epurare a atmosferei, situată la un kilometru depărtare, printr-un pasaj crepuscular. Vântul se înverşunase împotriva blindatului, dar fără să-l zgâlţâie. AcestVTT era conceput să reziste la vânturi de până la trei sute de kilometri pe oră şi nu se sinchisea de o furtună acheroniană. În urmă, naveta aşezată în zona de aterizare, va aştepta

întoarcerea acestuia. Înainte, turnul conic al enormului epurator iradia o lucire spectrală şi continua să terraformeze atmosfera inospitalieră a acestei lumi.

Ripley şi Newt stăteau alături îndărătul cabinei conductorului. Wierzbowski era preocupat de pilotare. Siguranţa relativă oferită de blindat o făcea pe fetiţă mai vorbăreaţă. Gândindu-se la duzina de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, Ripley se mulţumea să o asculte. Uneori, însă, Newt răspundea la câte o întrebare neformulată.

— Eram cea mai tare la acest joc. Cunosc tot labirintul.

Legăna capul de păpuşă privind paravanul din faţă.

— Labirintul? repetă Ripley, înainte de a-şi aminti unde o găsise pe fetiţă. Adică sistemul de aerisire?

— Aha, şi nu numai conductele de aer. Mai trec şi prin nişte tunele pline de cabluri şi alte chestii. Trec prin pereţi, pe sub podea. Pot să mă duc oriunde. Eram campioană. Nu era nimeni mai tare ca mine. A, ziceau că trişez fiindcă eram cea mai mică, dar nu-i adevărat. Eram cea mai isteaţă, asta e. Şi am o memorie bună. Ţin minte fiecare pasaj prin care n-am fost decât o dată.

— Apoi, să ştii că eşti campioană.

Fetiţa se arătă încântată de compliment. Ripley privi înainte. Staţia de epurare creştea dincolo de parbriz.

Era o construcţie foarte urâtă, cu linii pur funcţionale. În cursul ultimelor decenii, numeroasele ţevi, rezervoare şi canalizări fuseseră zgâriate şi ciupite de pietre şi nisipul ridicat de vânt, dar instalaţia rămânea la fel de eficace şi dizgraţioasă. Ajutată în misiunea ei de replicile ei răspândite pe toată suprafaţa planetei, ea muncea neîncetat vreme de ani de zile pentru a încheia procesul de descompunere a elementelor invizibile din atmosferă, pentru a o purifica şi a-i aduce

elementele complementare care vor da naştere unei biosfere agreabile şi unui climat blând. Urâţenia va da naştere frumuseţii.

Muntele de metal monolitic domina vehicolul blindat. Wierzbowski frână în faţa intrării principale. Conduşi de Hicks şi Apone, infanteriştii se desfăşurară în faţa marii porţi. Vuietul enormelor maşini se putea auzi, în pofida şuieratului necontenit al vântului. Ele îşi continuau lucrarea chiar şi în absenţa stăpânilor umani.

Hudson ajunse primul la poartă şi-şi plimbă repede degetele peste comenzile de deschidere.

— O surpriză plăcută. Funcţionează.

Apăsă pe un buton şi panoul cel greu lunecă lateral pentru a le dezvălui interiorul staţiei. Departe, în dreapta, o rampă de beton cobora în străfundurile construcţiei.

— În ce parte, locotenente? întrebă Apone.

— Luaţi-o pe rampă, ordonă Gorman din VTT. Puţin mai jos daţi de o alta. Coborâţi până la nivelul C.

— Înţeles, răspunse sergentul înainte de a, face un semn trupelor sale. Drake, mergi înainte. Ceilalţi, în urmă, câte doi. La drum!

Hudson stătea în faţa panoului de comandă. Ezită.

— Şi poarta?

— Aici nu-i nimeni. Las-o deschisă.

Porniră pe planul înclinat, pentru a pătrunde în măruntaiele staţiei. Raze de lumină oblice coborau până la ei printre platforme şi pasarele cu grilaj, răsucindu-se peste canalizările aliniate ca nişte tuburi de orgă. Aprinseră totuşi lămpile de la căşti. Vibraţia regulată a maşinilor îi învăluia, zumzăitoare.

Imaginile transmise de camerele lor dansau pe monitoare pe parcursul coborârii, făcând dificilă pentru cei rămaşi în VTT orice observaţie. Pasajul deveni orizontal, dar imaginile se stabilizară. Se vedea un sol acoperit cu cilindri

mari şi canalizări, de stive de recipiente de plastic şi de butelii înalte de metal.

— Nivel B, anunţă Gorman de la postul de operaţii. Semnalele provin de la etajul inferior. Progresaţi mai încet. E greu să vedem ceva când mergeţi repede pe o rampă.

Dietrich se întoarce spre Frost.

— O fi vrând să zburăm? Aşa o să aibă imaginea mai stabilă.

— Şi dacă te-aş lua în braţe? îi strigă Hudson.

— Şi dacă te-aş împinge peste balustradă? Claritatea ar fi asigurată, până te spargi.

— Gura, mârâi Apone.

Ajunseră la o cotitură a rampei.

Hudson şi ceilalţi se conformară.

În postul de operaţii, Ripley se uită peste umărul drept al lui Gorman. Burke o imită, de cealaltă parte, iar Newt încercă să se fofileze printre adulţi. Cu toată magia tehnicii, locotenentul nu reuşea să obţină o singură imagine cu claritate satisfăcătoare.

— Interferenţele sunt numeroase acolo. Cu cât coboară mai mult, cu atât mai multe sunt obstacolele pe care le are de trecut semnalul ca să ajungă la noi, iar emiţătoarele lor nu sunt prea puternice. Ce materiale se găsesc într-o staţie de epurare a atmosferei?

— Materialele compozite de fibră de carbon şi siliciu în partea de sus, pentru a obţine în acelaşi timp soliditate şi lejeritate. Multă sticlă şi metal în separaţii. În privinţa fundaţiilor şi al nivelelor subterane, nu e greu de ghicit. Beton şi platforme de oţel întărit cu aliaj de titan.

Gorman izbuti să-şi stăpânească furia şi modifică inutil alte reglaje.

— Dacă alimentarea auxiliară şi epuratoarele ar fi oprite, recepţia ar fi mult mai bună, dar oamenii mei n-ar mai avea decât lămpile pentru a-şi lumina drumul. Alegerea e dificilă.

Scutură din cap studiind imaginile neclare, apoi se apropie de microfon.

— Nu vedem mare lucru. Ce-i în faţa noastră?

Paraziţii bruiară şi răspunsul lui Hudson.

— Aştept să mi se spună. Nu sunt decât un simplu comteh.

Locotenentul se uită la Burke.

— Muncitorii voştri au făcut asta?

Reprezentantul Companiei se apropie de ecrane pentru a studia imaginile indistincte care ajungeau la ei din măruntaiele staţiei de epurare a atmosferei.

— Dumnezeule, nu.

— Deci nu ştii despre ce ee vorba?

— Eu n-am văzut aşa ceva.

— Ar putea fi o construcţie datorată coloniilor?

Burke privea în continuare. În cele din urmă; scutură din cap.

— Dacă au făcut-o ei, au improvizat. Planurile unei asemenea chestii nu figurează în niciunul din manualele noastre.

Noile structuri fuseseră adăugate la învălmăşeala de ţevi şi de canalizări care se încrucişau la nivelul inferior al staţiei. Era indubitabil o construcţie realizată cu un scop precis şi nu rezultatul unui accident industrial. Pe alocuri umed şi strălucitor, materialul folosit pentru construirea acestui adaos semăna cu răşina epoxidă sau cu cleiul solidificat. În anumite puncte, lumina pătrundea în această substanţa câţiva centimetri, dezvăluind o structură internă extrem de complicată. În alte părţi, această materie poseda o opacitate totală. Culorile erau blânde: verde pal şi gri, pe alocuri cu straturi mai sumbre.

Nişte cavităţi stranii, ale căror diametru varia între cincizeci centimetri şi peste zece metri, erau legate prin fire de păianjen care păreau fragile, dar în fapt se dovedeau mai rezistente decât cablurile

de oţel. În acest labirint intrau tunele adânci, iar în podea erau săpate puţuri. Materialele adăugate se contopeau atât de precis în structurile anterioare încât era greu de stabilit unde anume se termina lucrarea omenească şi unde începea materia aceasta total diferită. Din loc în loc, elementele noi imitau aproape perfect elementele staţiei, dar nimeni nu putea spune dacă fusese dinadins.

Acest ansamblu strălucitor se întindea iu interiorul nivelului C, cât duceau camerele infanteriştilor. Substanţa răşinoasă umplea cel mai neînsemnat spaţiu liber, dar nu împiedica funcţionarea staţiei care continua să mormăie şi să modifice atmosfera Acheronului, indiferentă la compartimentarea heteromorfă a unei mari părţi a nivelului ei inferior.

Numai Ripley avea o vagă idee despre natura a ceea ce descoperiseră infanteriştii, dar era năucită ca să nu mai poată furniza şi explicaţii. Era cufundată în amintire.

Gorman îi observă expresia feţei.

— Ce este?

— Nu ştiu.

— Dumneata ştii ceva, noi n-avem de unde. Hai, Ripley. Vorbeşte. Îţi ofer şi o sută de credite pentru o sugestie valabilă.

— Nu am certitudini. Cred că am mai văzut aşa ceva, dar nu sunt sigură. Asta e puţin altfel. Mai elaborată şi...

— Îmi vei spune când îţi va porni iar creierul să funcţioneze. (Locotenentul, dezamăgit, se apropie de microfon.) Reia înaintarea, sergent.

Infanteriştii o luară din loc. Fasciculele lămpilor individuale se reflectau pe pereţii sticloşi. Cu cât se afundau în labirint cu atât acesta părea să aibă o origină organică. De parcă ar fi fost interiorul unui os sau al unui organ gigantic, care nu ar fi putut aparţine unui specimen al unei specii cunoscute.

Oricare ar fi fost scopul urmărit, căldura eliberată de pila nucleară care alimenta staţia se acumula în aceste locuri. Vaporii de apă şuierau şi, condensându-se, formau bălţi. Aceasta era respiraţia uzinei.

— Pasajul se lărgeşte.

Hicks efectuă o panoramare cu camera sa. Militarii pătrunseră în interiorul unui vast dom cu pereţii făcuţi dintr-un material diferit. Faptul că toţi infanteriştii îşi păstrau calmul se datora antrenamentului.

— Oh, Dumnezeule, murmură Ripley.

Burke trase o înjurătură.

Camerele şi lămpile le ofereau imaginea sălii. În locul pereţilor netezi şi ondulaţi de mai înainte, erau acum alţii, grosolani şi neuniformi. Se vedea în plus un basorelief compus din obiecte diverse provenind din colonie; mobile, cabluri, componete solide şi lichide, maşini sfărâmate, efecte personale, zdrenţe de haine, oase şi cranii umane, totul asamblat de acea răşină epoxidă omniprezentă şi translucidă.

Hudson se aplecă pentru a-şi trece repede mâna înmănuşată peste un perete, mângâinind în treacăt nişte coaste care aparţinuseră unor fiinţe umane. Râcâi materia răşinoasă, fără s-o cresteze.

— Ai mai văzut o chestie ca asta?

— Eu, nu, făcu Hicks. Nu sunt chimist.

Aşteptau părerea lui Dietrich. Ea o prezentă:

— Parcă ar fi o secreţie. Monştrii ăia scuipă treaba asta, Ripley?

— Nu... nu ştiu de unde vine, dar am mai văzut... la o scară mai mică.

Gorman ţuguie buzele. Spiritul său analitic trecuse peste şocul iniţial.

— Se pare că au dat iama prin colonie după materiale de construcţie, zise el arătând imaginea de pe ecranul lui Hicks. Au prins acolo şi un stoc întreg de discuri de ordinator.

— Şi baterii reşarjabile, completă Burke arătând spre alt ecran. Material scump. Totul distrus.

— Şi coloni, adăugă Ripley. După ce-au terminat cu ei. (Îşi coborî ochii asupra fetiţei care se ţinea de ea, gravă.) Newt, mai bine du-te să stai în faţă. Hai.

Copila dădu din cap şi se îndreptă, docilă, spre cabina comandantului de transport.

Aburul se făcea mai dens, pe măsură ce înaintau, iar fenomenul era însoţit de o creştere corespunzătoare a temperaturii.

— E mai cald ca-n iad, bombănea Frost.

— Parc-am fi ajuns, aprobă Hudson. Numai că acolo nu e aşa umed.

Privirile lui Burke şi Gorman erau fixate pe ecrane. Ripley puse ochii pe un mic monitor, unde apărea planul staţiei.

— Sunt exact sub nişte schimbătoare ale circuitului de răcire primară...

Burke îi răspunse, fără să-şi ridice ochii de pe imaginile transmise de camera lui Apone.

— Aha, poate că gângăniilor le place căldura şi de-asta şi-au construit...

— Nu asta voiam să spun. Gorman, dacă oamenii tăi folosesc armele acolo, vor secţiona canalizările sistemului de răcire.

Burke înţelese brusc unde voia să ajungă Ripley.

— Are dreptate.

— Şi-apoi? întrebă locotenentul.

— Apoi? Rezultă o scurgere de freon, de apă... pe scurt, fluid de răcire.

— Cu atât mai bine. Îi va răcori.

— Ce mai este?

— Asta nu-i tot.

— Miezul sectorului nu va mai fi răcit.

— Şi-apoi, şi-apoi?

De ce nu spunea ce avea de spus? Femeia asta nu pricepea că n-aveau timp de ghicitori?

— Mă tem de o explozie termonucleară.

— Ei, drăcie. (Gorman se aşează şi medită asupra opţiunilor. Hotărârea lui fu simplificată de faptul că nu există decât o posibilitate.) Apone, recuperează încărcătoarele de la toată lumea. Nu se poate trage acolo.

Sergentul nu era singurul care auzise ordinul. Infanteriştii se priveau increduli şi consternaţi.

— E ţicnit, sau ce are? făcu Wierzbowski strângându-şi puşca lângă el, ca pentru a-l sfida pe Gorman să vină să i-o ia.

— Şi atunci ce folosim? mormăi Hudson. Insulte? Hei, locotenente, încercăm cu judo? Dar trebuie să aibă şi ei braţe.

— Au, afirmă sec Ripley.

— Nu sunteţi neajutoraţi ca bebeluşii, Hudson, răspunse Gorman. Aveţi alte arme.

— N-ar putea fi o idee rea, murmură Dietrich.

— Ce? Folosim celelalte mijloace de apărare? clănţăni şi Wierzbowski.

— Nu. Hudson, în pielea goală ca un bebeluş nou-născut. Nici o creatură n-o să-i reziste.

— 'Te-n cur, Dietrich, strigă comtehul.

— Nici o problemă.

Oftând, meditehnica scoase încărcătorul din armă.

— Doar aruncătoarele de flăcări, preciză Gorman. Toate armele în bandulieră.

Sergentul era deja în mijlocul oamenilor lui pentru a recupera încărcătoarele.

— L-aţi auzit pe locotenent. Descărcaţi.

Toate puştile deveniră inutilizabile. Vasquez îi dădu fără tragere de inimă bateriile criblorului. Cei trei infanterişti care mai aveau şi aruncătoare de flăcări pe lângă armele reglementare le luară, le preîncâlziră şi le verificară. Vasquez, pe furiş, scoase o baterie de schimb dintr-un buzunar şi o băgă în armă. De îndată ce ochii sergentului şi ai camerelor se întoarseră de la ei, Drake o imită. Cei doi operatori îşi făcură cu ochiul.

Hicks nu avea cui să-i facă cu ochiul şi nici criblor pe care să-l încarce pe ascuns, dar avea în schimb un toc cilindric fixat pe cătuşeala ţinutei de luptă. Îl desfăcu şi scoase o flintă de calibrul 12 în timp ce Hudson îl privea cu interes, caporalul îşi închidea la loc platoşa, prinse patul relicvei bine întreţinute şi o încărcă.

— Unde-ai găsit-o, Hicks? Când am văzut umflătura aia am crezut că ai luat o sticlă cu tine, deşi nu obişnuieşti. Ai julit-o dintr-un muzeu?

— Se transmite din tată în fiu de mult timp. Frumoasă, nu?

— Mai vorbeşti? Mai e bună de ceva?

Hicks îi arătă un cartuş..

— Nu este ca muniţia noastră regulamentară, performantă şi ultrarapidă, dar te asigur că nu mi-ar plăcea să primesc una din astea în mutră. (Vorbi mai încet.) O port mereu cu mine. Pentru lupta de aproape. Rămâne între noi: nu cred că poate face mari pagube la distanţă.

— Oricum, e drăguţă, confirmă Hudson aruncând o ultimă privire admirativă. Eşti al naibii de tradiţionalist, Hicks.

Caporalul schiţă un zâmbet.

— Sunt un nostalgic.

Se auzi glasul lui Apone.

— Înainte. Hicks, că tot îţi place să rămâi în urmă, asiguri spatele.

— Cu plăcere, sergent.

Caporalul propti patul flintei de umărul drept, balansând-o lesne în braţe, cu degetul pe trăgaci. Hudson zâmbi, făcu un semn lui Hicks şi-şi ocupă poziţia care-i fusese indicată, în capul coloanei.

Aerul era dens, saturat cu aburul volburos care aureola fascicolele lămpilor. Hudson avea impresia că înainta printr-o junglă de oţel şi plastic.

Glasul lui Gorman răsună în receptoare.

— Mişcări?

Întrebarea părea să vină de departe. Comtehul ştia totuşi că locotenentul se găsea doar la două nivele mai sus, exact lângă intrarea în staţia de epurare. Nu-şi lua ochii de la detector.

— Aici Hudson, locotenente. Tot nimic. Aici numai aerul se mişcă.

Trecu de un cot al pasajului şi ridică ochii de pe cadranul miniatural. Ceea ce văzu îi făcu să uite de aparat, de puşcă, de toate celelalte.

Un nou perete încrustat ca un basorelief se înălţa dinainte-i. Era acoperit cu protuberante şi ondulaţii, sculptat de o mână neumană: o versiune monstruoasă a *Porţilor infernului* de Rodin.

I-au găsit pe colonii dispăruţi: inserţiuni vii în răşină epoxidă deja utilizată la construirea structurii spre care se deschideau tunelele, grotele şi puţurile care metamorfozau nivelul inferior al staţiei de epurare într-un coşmar xenopsihotic.

Corpurile erau montate în panou, în poziţiile cele mai inconfortabile. Braţele şi picioarele erau strâmbe şi rupte, ca pentru a corespunde dorinţelor extratereştrilor. Capetele erau înclinate în unghiuri neverosimile. Din mulţi nu mai rămăseseră decât scheletele pe care carnea putrezise, sau doar câteva oase. Adică aceia, mai norocoşi, care cunoscuseră eliberarea morţii. Toţi aveau un punct comun. Indiferent de starea de descompunere, cutia toracică era desfăcută, ca şi cum sternul explodase.

Infanteriştii înaintau încet în sala cu embrioni, cu feţe sinistre şi amuţiţi de oroare.

Moartea era pentru ei o veche cunoştinţă, dar ceea ce li se arăta era mai îngrozitor decât moartea. Era obscen.

Dietrich se apropie de silueta unei femei. Trupul, de un alb spectral, părea golit de sânge, dar pleoapele fremătară şi se desfăcură, simţind o mişcare, o prezenţă.

Această femeie cu ochii cuprinşi de nebunie, glăsui răguşit: un murmur de disperare. Dietrich se aplecă pentru a auzi:

— Milă... Doamne, omoară-mă.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Dietrich se dădu înapoi. În siguranţă, la bordul VTT-ului, Ripley asistă la scenă muşcându-şi încheietura mâinii stângi. Ea bănuia urmarea, cunoştea motivele rugii femeii şi ştia că nimeni n-ar fi putut să nu se înduplece să-i îndeplinească ruga. Sughiţul de greaţă se auzi şi în difuzoarele postului de operaţii. Nimeni nu glumi.

Femeia captivă în ganga răşinoasă fu cuprinsă de convulsii şi izbuti să găsească energia necesară pentru a urla, un strigăt sfâşietor de suferinţă. Ripley făcu un pas spre microfonul cel mai apropiat, vrând să-i avertizeze pe infanterişti de ceea ce urma să se producă, dar nu era în stare să articuleze un sunet.

Nici nu era nevoie. Studiaseră cu toţii dischetele pe care le înregistrase pentru ei.

— Aruncătoarele de flăcări, strigă Apone. Repede!

Frost îi înmână aparatul sergentului şi se dădu în lături. Apone intră în posesia armei în momentul în care pieptul femeii explodă într-o jerbă de sânge. Dinăuntru ţâşni un cap mic, cu colţi redutabili, şuierând înfuriat.

Degetul lui Apone se strânse pe trăgaci. Ceilalţi doi se daţi înarmaţi cu aruncătoare de flăcări făcură la fel. Căldura şi lumina care umplură sala calcinară peretele odată cu dihania. Coconii şi conţinutul lor se topiră ca o melasă translucidă. Se înteţea un sunet ascuţit, asurzitor, în timp ce incendiau această parte a sălii. Ceea ce nu era carbonizat se lichefia datorită căldurii intense. Peretele se scurgea, adunându-se în băltoace în jurul bocancilor lor, aidoma plasticului topit. Dar duhoarea nu era cea a plasticului, ci era de origine organică.

Toate privirile erau aţintite spre acest perete şi pe aruncătoarele de flăcări. De aceea nimeni nu sesiză mişcarea de pe celălalt perete.

8

Creatura ieşi încet din cavitatea în care stătuse până atunci în amorţire. Fumul coconilor şi al celorlalte materii organice încă devorate de flăcări formau vârtejuri care reduceau vizibilitatea aproape la zero.

Dezmeticindu-se. Hudson aruncă o privire rapidă pe detector. Ochii i se măriră şi se răsuci strigând:

— O mişcare! Am detectat o mişcare.

— Poziţia? făcu sec Apone.

— Imposibil de localizat sursa. E prea aproape. Suntem prea mulţi aici.

— Lasă, Hudson. Răspunde-mi. Unde?

Specialistul în comunicaţii se străduia să obţină precizări de la aparatul său. Asta era cusurul detectoarelor portative: or fi ele foarte solide, dar le lipsea precizia.

— Hm... parcă-i şi-n faţă şi-n spate.

În interiorul postului de operaţii al VTT-ului, Gorman regla cu frenezie potenţiometrele monitoarelor individuale.

— Nu vedem nimic de aici. Ce se întâmplă, Apone?

Ripley ştia şi era sigură de ceea ce urma să se întâmple. Simţea, deşi nu vedea nimic. Aidoma unui val care urcă pe nisipul plajei, nevăzut dar perceptibil în miezul nopţii. Femeia îşi regăsi şi glasul şi microfonul.

— Adună-ţi oamenii, Gorman! Ordonă-le să iasă de acolo, *imediat!*

Locotenentul îi aruncă o privire iritată.

— Eu nu primesc ordine de la dumneata, doamnă. Eu ştiu ce am de făcut.

— Tot ce se poate, dar nu ştii ce se va întâmpla.

La nivelul C, pereţii sălii supranaturale se însufleţiră.. Gheare, în stare să sfâşie metal, ieşiră din degete biomecanice. Fălci, lubrefiate de o umoare vâscoasă, începură să se mişte fără zgomot, cu mişcări de piston. Oamenii nu întrevedeau decât forme neclare, dincolo de perdeaua de fum şi aburi.

Apone se pomeni că se retrăgea.

— Folosiţi infraroşiile. Căscaţi ochii, băieţi!

Infanteriştii coborâră vizierele, în interiorul cărora se materializau deja imagini — siluetele creaturilor de coşmar care se deplasau prin perdelele de abur într-o tăcere supranaturală.

Pe Dietrich o lăsară nervii şi se Întoarse pentru a fugi. Dar nu apucă să-şi sfârşească mişcarea. Ceva imens şi puternic apăru din vălurile opace şi-o cuprinse în braţele-i enorme. Meditehniciana urlă şi apăsă instinctiv pe trăgaciul aruncătorului de flăcări. Un jet de foc îl înghiţi pe Frost, schimbându-l într-o torţă umană. Transmis prin emiţătorul său, urletul îi asurzi pe toţi colegii lui.

Apone se răsuci. Nu putea să vadă nimic din cauza densităţii atmosferei şi a penumbrei, dar auzise. Căldura schimbătoarelor de răcire de la nivelul superior deforma imaginile infraroşii.

La bordul VTT-ului, Gorman încremeni văzând ecranul stins al lui Frost. În acelaşi timp traseele vizibile pe biomonitorul lui se neteziră: dealurile şi văile vieţii au fost înlocuite cu câmpiile morţii. Pe celelalte ecrane dansau forme neclare, obiectivele efectuau mişcări panoramice dezordonate. Lumina jeturilor de napalm ale aruncătoarelor de flăcări saturau celulele fotoelectrice ale camerelor, făcând imaginile orbitoare.

Vasquez şi Drake se întâlniră în mijlocul acestui haos. Scorpia tehniciană dădu din cap, cu înţeles, către omul de Neanderthal modern, armându-şi criblorul.

— Intrăm în horă, făcu ea.

Punându-se spate în spate deschiseră simultan focul şi două arcuri de foc ţâşniră din cribloare. Păreau doi sudori care asamblau coca unei nave spaţiale. În această sală închisă, rafalele erau asurzitoare. Pentru cei doi operatori de criblor, acest vuiet era comparabil cu o fugă de Bach.

Vocea lui Gorman răsuna în receptoarele lor, abia sesizabilă din cauza tumultului.

— Cine trage? Am interzis folosirea armelor grele, ce dracu'!

Vasquez ridică mâna pentru a-şi smulge casca fără a pierde din vedere ecranul de ochire al armei. Mâinile, ochii şi corpul întreg deveniră nişte extensii ale criblorului, iar fiinţa rezultantă a acestei fuziuni între femeie şi maşină porni să danseze şi să se învârtă nebuneşte. Tunete, fulgere, fum, urlet, umpleau sala, un preludiu al Apocalipsei la nivelul C. Vasquez fu deodată cuprinsă de o fericire intensă.

Nici raiul n-ar putea fi mai plăcut.

Un alt urlet se transmise prin difuzoare în postul de operaţii şi Ripley tresări. Camera lui Wierzbowski îşi încetă emisia, iar traseurile vizibile pe biomonitorul lui se netezire. Femeia strânse pumnii şi unghiile-i intrară în carne. Pe bărbatul acesta îl simpatizase.

Şi ce făcea ea aici, la urma urmei? De ce nu se afla ea pe Pământ, fără bani şi fără grad, dar în siguranţă în micul ei apartament, înconjurată de oameni normali şi de Jones. De ce acceptase să meargă în întâmpinarea coşmarurilor sale? Din altruism? Pentru că bănuia de la început care era motivul întreruperii comunicaţiilor între Acheron şi Pământ? Sau pentru că dorea să recupereze un nenorocit de brevet de ofiţer secund?

În străfundurile staţiei de epurare, glasuri frenetice, disperate, se suprapuneau frecvenţei unice a emiţătoarelor-receptoare personale. Acestea se străduiau să filtreze sunetele şi să dea

un sens haosului. Ea remarcase glasul lui Hudson, al cărui pragmatism se manifesta din nou, mai puternic, decât disciplina.

— Hai, o ştergem!

Apoi îl auzi pe Hicks strigând:

— Nu prin tunelul ăsta, prin celălalt!

Vocea caporalului concentra parcă mai multă furie decât panică.

— Sigur?

Crowe eschivă un adversar invizibil şi imaginea transmisă de cameră lui se învârti ameţitor. Ceea ce apărea pe ecranul lui era un amestec neclar şi mişcător de fum., aburi şi de siluete biomecanice.

— În spatele tău. Dar fugi, odată, ce dracu'!

Mâinile lui Gorman se depărtară de consolă. Nu mai avea nici un rost să apese pe butoane ci să ia o hotărâre, iar Ripley înţelese după tenul alb ca varul că nu era în stare.

— Scoate-i de-acolo! urlă ea. *Imediat!*

— Gura! Inspira pe gură ca peştele, tot urmărind ecranele. (Planul lui de luptă se prăbuşise prea repede ca să mai aibă timp să se gândească la nişte soluţii de rezervă). Gura, ei drăcie!

Monitorul lui Crowe se stinse şi microfonul lui transmise un scârţâit metalic. Gorman bălmăjea, încercând să se controleze pe el însuşi măcar, fiindcă situaţia nu o mai putea controla.

— Ăă, Apone, efectuaţi un tir de baraj cu aruncătoarele de flăcări şi veniţi la VTT în grupuri mici. Terminat.

Răspunsul sergentului fu bruiat de paraziţi, de răcnetul napalmului şi bubuitul cribloarelor.

— Ce-ai zis după aruncătoarele de flăcări?

— Am...

Repetă instrucţiunile. Avea prea puţină importanţă dacă îl auzeau ceilalţi. Bărbaţii şi femeile, blocaţi în sala coconilor, nu aveau timp să asculte, ci decât să reacţioneze.

Numai Apone mai acorda atenţie receptorului său şi încerca să găsească o noimă în ordinele încâlcite ale lui Gorman, al cărui glas era distorsionat la limita inteligibilului. Aparatele de emisie-recepţie erau concepute să funcţioneze în orice împrejurări, inclusiv sub apă, dar ceea ce se petrecea în acest loc nu fusese prevăzut de tehnicieni. Pentru simplul motiv că nu exista nici un precedent.

Cineva urlă înapoia sergentului. Gorman putea să se ducă dracului. Reglă emiţătorul pe frecvenţa comunicaţiilor directe.

— Dietrich? Crowe. Răspundeţi! Wierzbowski, unde dracu' eşti!?

O mişcare în stânga. Se întoarse şi era să-l decapiteze pe Hudson. Ochii comtehului ieşiseră din orbite. Era în pragul nebuniei şi abia-l recunoscu pe sergent. Nu-i mai ardea de glume. Făcuse el pe fanfaronul, dar îi trecuse. Era înnebunit de spaimă şi nici nu se mai învrednicea s-o ascundă.

— Suntem pierduţi! O să crăpăm cu toţii aici!

Apone îi întinse încărcătorul, pe care îl insera în puşcă încercând să privească în toate părţile de-odată.

— Ţi-e mai bine? îl întrebă Apone.

— Aha. Sigur, sigur! (Cu mare uşurare, comtehul îşi armă vibratorul.) Şi cu atât mai rău pentru schimbătoare.

Sesiză o mişcare, se răsuci şi trase. Uşorul recul al armei urcând de-a lungul braţului. Îi dădu o oarecare încredere.

Departe, în dreapta lor, Vasquez ridica în jurul ei o barieră de foc continuu şi distrugea tot ce se găsea în apropiere, fie viu sau mort, sau inventariat ca material al staţiei. Nu se mai controla, dar Apone ştia că nu era decât o impresie. Altfel, toţi infanteriştii şi-ar fi pierdut deja viaţa.

Hicks alergă la femeia care se răsuci agilă şi trase o rafală. Silueta de coşmar care-l urmărea fu

aruncată înapoi de focul intens al lui Vasquez. Degetele biomecanice se aflaseră doar la câţiva centimetri de gâtul caporalului.

În interiorul blindajului, imaginea de pe monitorul lui Apone se învârti nebuneşte până dispăru. Gorman se holba la monitor de parcă trăgea nădejde că aceasta va apărea din nou doar prin puterea voinţei sale odată cu omul pe care-l reprezenta.

— Dar le-am spus să se replieze, îngăimă, depăşit de evenimente. N-au auzit ordinele mele.

Ripley se proţăpi în faţa lui. Faţa ei aproape că o atingea pe a lui, când observă expresia buimacă a acestuia.

— Nu pot să bată în retragere acolo înăuntru! Trebuie să intervenim! (El îşi ridică încet ochii la ea, dând abia perceptibil din cap. Buzele i se mişcau, dar bolborosea fără noimă.) Pe dracu'!

Nu mai avea ce să-i ceară acestui om. Nu se mai putea conta pe el. Burke se îndesase în panoul opus, crezând că se apăra astfel de luptele care făceau ravagii în măruntaiele staţiei de epurare, depărtându-se de ecranele care transmiteau imaginile acestora.

Supravieţuitorii nu vor putea ieşi decât dacă primeau imediat întăriri. Dar Gorman nu le va sări în ajutor, iar Burke era incapabil. Nu mai rămânea decât fiinţa umană favorită a domnului Jones.

Dacă motanul ar fi fost acolo şi în stare să execute o asemenea manevră, ar fi întors blindatul şi l-ar fi pilotat, călcându-l tare, până în zona de asolizare şi în buncărul navetei, înainte de a urca până la *Sulaco* să se arunce în hipersomn şi *să se întoarcă acasă.*

De această dată responsabilul Administraţiei Coloniale nu va mai putea pune la îndoială buna credinţă a lui Ripley. Un Gorman traumatizat şi un Burke pe jumătate comatos le vor confirma spusele ei. Plus imaginile transmise de camerele individuale ale infanteriştilor înregistrate automat

de ordinatorul de bord al VTT-ului. Aceste dovezi pe care le-ar putea arunca în faţa reprezentanţilor Companiei, siguri pe ei şi îngâmfaţi, existau.

Pleacă, du-te acasă, *cară-te,* fetiţo. Îi urla o voce interioară. Ai dovezile pe care le căutai. Colonia este terminată: un singur supravieţuitor, Newt. Ceilalţi au murit sau îi aşteaptă o soartă mai grea decât moartea. Înapoiază-te pe Pământ şi strânge o armată întreagă pentru viitoarea expediţie şi nu doar un pluton. Cu aparate atmosferice pentru atac aerian. Artilerie grea. Cere-le să radă locul ăsta, dacă trebuie, dar pe tine să te scutească!

Acest raţionament nu avea decât un neajuns. A pleca acum însemna să-i abandoneze pe Vasquez, Hudson, Hicks şi pe ceilalţi în infernul de la nivelul C şi să-i lase în seama extratereştrilor. Dacă vor avea noroc, vor muri. Dacă nu, se vor trezi închistaţi în peretele cu coconi pentru a-i înlocui pe colonii pe care cu milostivenie i-au carbonizat.

Ştia că nu putea să acţioneze în acest fel şi să trăiască apoi cu conştiinţa încărcată. Feţele şi urletele lor o vor bântui de câte ori îşi va aşeza capul pe o pernă. Dacă fugea, coşmarul de acum va fi înlocuit de alte, sute, ce vor veni. Proastă socoteală.

Chiar dacă o îngrozea ceea ce-şi propunea să facă, furia determinată de ineficacitatea lui Gorman şi stupiditatea responsabilului Companiei care o trimisese pe această lume cu un ofiţer neexperimentat şi cu o mână de soldaţi (pentru economie, fără nici o îndoială) îi dădea energia necesară pentru a trece prin faţa locotenentului paralizat şi a se duce la cabina conductorului.

Unica supravieţuitoare a coloniei Hadley o aştepta cu o mutriţă serioasă.

— Newt, du-te în spate şi pune-ţi chingile de siguranţă.

— Tu vrei să te duci să-i salvezi pe ceilalţi, aşa-i? întrebă fetiţa în vreme ce Ripley se fixa în scaunul conductorului.

— Trebuie, draga mea. Sunt câţiva supravieţuitori acolo şi au nevoie de ajutor. Poţi să înţelegi, nu?

Copila dădu din cap. Înţelegea. Ripley îşi închidea cataramele, timp în care fetiţa ajunse în spatele maşinii.

Lumina caldă a tabloului de bord o salută pe Ripley când se întoarse către comenzi. Dacă Gorman şi Burke nu erau în stare să acţioneze, VTT-ul în schimb nu era inhibat de chestiuni psihologice. Trase de nişte întrerupătoare şi apăsă câteva butoane, fericită pentru prima oară că-şi consacrase anul precedent ghidării tot felul de încărcătoare şi maşini diverse în docurile din Portside. Enormul motor turbo începu să toarcă şi vehicolul transportor de trupe, nerăbdător, fremăta, luând-o din loc.

Vibraţiile îl readuseră pe Gorman în universul realităţii şi strigă la femeie.

— Ripley, ce dracu, faci?

Ea nu-l băgă în seamă, concentrându-sc asupra comenzilor. Trecu într-a-ntâia şi cele şase roţi motoare patinară pe solul umed. Transportorul blindat zvâcni în direcţia porţii deschise a staţiei.

Din clădire ieşea fum. Maşina derapă pe drumul alunecos. Ripley vină brusc şi acceleră spre baza rampei descendente. Pasajul era destul de larg. Fusese conceput pentru a permite elevatoarelor mari şi vehicolelor de serviciu să circule în această zonă. Arhitectura colonială era caracterizată printr-o anumită lipsă a măsurii. Drumul se lăsa totuşi sub greutatea blindatului. Din fericire, nici o crăpătură nu rupsese suprafaţa rampei în urma lui. Mâinile lui Ripley loveau comenzile roţilor motrice independente: slobozea o parte din furie asupra plasticului.

Aburul şi fumul înceţoşau imaginile transmise de camerele exterioare şi ea trecu pe pilotaj automat, lăsând ordinatorului de bord grija evitării coliziunii cu pereţii, în funcţie de informaţiile pe care i le transmiteau de douăzeci de ori pe secundă telemetrele laser. Nu încetini, ştiind că maşina va ocoli toate obstacolele.

Gorman încetă urmărirea ecranului din postul de operaţii pe care defilau o succesiune neclară de pereţi, îşi desfăcu chingile şi merse spre cabina conductorului clătinându-se, lovindu-se de-o parte şi de cealaltă atunci când blindajul hotăra rapid să ia viraje în unghi drept.

— Ce faci?

— Se vede, nu?

Ea nu-şi dezlipi ochii de pe comenzi.

Locotenentul îi puse mâna pe umeri.

— Întoarce! Îţi ordon!

— Mie nu-mi dai ordine. Gorman. Sunt civilă, dacă ai uitat cumva.

— Efectuăm o misiune militară. Şi în calitate de comandant al acestei expediţii. Îţi ordon să întorci!

Ea strânse din dinţi, concentrată asupra ecranelor.

— Du-te dracu' Gorman. Sunt ocupată.

El se aplecă şi încercă să o tragă de pe scaun. Burke, care venise între timp, îl apucă pe locotenent de mijloc şi-l îndepărtă. Ripley îi fu recunoscătoare. Dar nu avea timp să-i mulţumească.

Ajunseră la nivelul C şi roţile enorme scrâşniră când stopară vehicolul, întrerupând în acelaşi timp deschiderea tambuchiului blindat. Pe urmele lui Hicks şi Hudson, cei doi operatori de criblor se iviră din ceaţa groasă. Se repliară încet şi metodic, unul lângă altul, neîncetând să tragă pentru a-şi acoperi retragerea. Apoi criblorul lui Drake amuţi şi el îşi desfăcu harnaşamentul pentru a se debarasa de armă — inutilă, acum. Aceasta

nici nu atinse solul, că şi apucase aruncătorul de flăcări agăţat în spinare şi se şi folosea de el. Şuierul napalmului se amesteca cu pârâitu! criblorului lui Vasquez.

Hicks ajunse la VTT, lăsă arma şi-l împinse pe Hudson în deschizătură. Apoi aruncă vibratorul înăuntru şi eliberă tambuchiul din doi paşi. Vasquez trăgea mereu când caporalul o luă de subţiori şi o târî după el. Ea văzu o mare siluetă întunecată aruncându-se asupra lui Drake şi-şi modifică unghiul de tragere chiar în clipa în care Hicks îi dădu drumul pe planşeul blindatului.

Un fulger lumină un rictus inert şi inuman, în timp ce rafalele criblorului sfârtecau toracele monstrului. Un fluid corporal galben viu împroşcă în toate părţile şi atinseşi faţa şi pieptul lui Drake. Omul se clătină, din corp ieşindu-i dâre de fum. Acidul rodea repede carnea şi oasele. Avu un spasm muscular şi degetul lui apăsă pe trăgaciul aruncătorului său în momentul în care se prăbuşea înainte.

Vasquez şi Hicks se aruncară pentru a eschiva limba de foc care trecea de tambuchi arzând elementele inflamabile din interiorul VTT-ului. Corpul lui Drake nu atinsese încă solul şi Hicks sărise la uşă şi comandă închiderea. În patru labe, Vasquez se repezi la deschizătură, iar caporalul fu nevoit să lase comenzile pentru a o prinde şi a o împiedica să iasă.

— Drake! urla ea, nestăpânită. E atins!

Hicks se căznea să o oblige să se întoarcă spre el.

— E mort! Nu mai poţi face nimic pentru el, Vasquez. E mort.

Ea-şi ridică figura dementă şi mânjită de funingine.

— Nu. Nu, el trăieşte! El...

Hicks se uită la ceilalţi ocupanţi ai criblorului.

— Lăsaţi-o. Trebuie să închid uşa asta afurisită.

Hudson dădu din cap. Ajutat de Burke, el o trase pe Vasquez departe de tambuchiul de intrare. Caporalul se uită spre postul de pilotaj şi strigă cu vocea care-i mai rămăsese.

— S-o ştergem! E liber în spate.

— Am plecat!

Ripley lovi comenzile şi strivi acceleratorul. Vehiculul blindat mugi şi vibră dând înapoi iute pe rampă...

Se prăbuşi o ladă şi Hudson fu acoperit de un maldăr de materiale. Comtehul înjură şi dădea din mâini să se elibereze, fără să-i pese dacă erau raţii de hrană sau explozibili.

Hicks era preocupat de uşă, manipulându-i comenzile. Panoul era aproape închis când doi cleşti înarmaţi cu gheare lungi se iviră brusc şi se loviră de metal ca nişte ciocane pneumatice. Newt, din scaunul ei, scoase un ţipăt de groază. Tigrul cu dinţi-sabie, ursul uriaş, vârcolacul era la intrarea în grotă, iar de data aceasta ea nu avea la dispoziţie nici o conductă de aerisire pe unde să fugă pentru a se ascunde.

Vasquez se ridică şi se duse să-i ajute pe Hicks şi pe Burke să împingă în uşă. Cu toate eforturile lor unite, panoul se deschidea încet spre exterior. Metalele şi balamalele scrâşnete de protest.

Hicks găsi deştul suflu pentru a striga la Gorman:

— Vino să ne ajuţi să închidem uşa asta!

Locotenentul ieşi din buimăceală şi reacţionă. Se dădu înapoi scuturând din cap, cu ochii bulbucaţi. Hicks înjură şi împinse cu umărul pe pârghia de zăvorâre. Cu mâna rămasă liberă, îşi scoase calibrul său 12. Capul creaturii de coşmar se strecura prin deschizătură, iar fălcile anterioare se căscau lăsând să se vadă un sistem maxilar asemenea unui piston şi înarmat cu colţi tăioşi! Când dinţii şiroind de umoare vâscoasă înaintară spre el, Hicks băgă ţeava flintei în botul

monstrului şi apăsă pe trăgaci. Detonaţia vechii arme de foc răsună în interiorul blindatului şi capul spart căzu pe spate într-o jerbă de sânge-acid care ataca instantaneu uşa şi planşeul vehicolului.

Hicks şi Vasquez se aruncară, dar câteva picături atinseră braţul lui Hudson... Fumul se ridică numaidecât din carnea care se dizolva sfârâind.

Hicks şi Burke închiseră tambuchiul şi-l zăvorâră.

Aidoma unei comete rătăcitoare, VTT-ul urca pe rampă bubuind şi lovind mai multe canalizări. Ripley îşi făcea de lucru la comenzi pentru a reda aderenţa la roţi şi a degaja transportorul. Ploua cu scântei. În spate urla cu toţii. Desprinseră extinctoarele şi le goliră peste începutul de incendiu. Newt stătea cuminte şi-i privea pe adulţii speriaţi care alergau prin faţa ei. Respiraţia-i sacadată era însă regulată. Observa scena. Nimic din ceea ce vedea nu era nou pentru ea. Ea le trăise pe toate.

Ceva căzu pe acoperiş cu zgomot surd şi metalic.

Gorman se retrăsese într-un colţ şi se uita cu ochii inexpresivi la colegii lui cuprinşi de panică. Nu văzu mişcându-se micul tambuchi de tir de care se rezemase. Se răsuci când panoul fu smuls din ţâţâni, dar era prea târziu şi fu aspirat în exterior.

Un fel de ghimpe ascuţit prelungea extremitatea cozii monstrului care se încolăci în jurul piciorului locotenentului cu o rapiditate fulgerătoare. Acul se înfipse în umărul lui şi el urlă. Hicks se aruncă pe locul tunarului şi prelua comenzile de tir cu o mână, cu cealaltă tot apăsând pe butoane. Motoarele scaunului bâzâiră şi-l învârtiră. Consola se aureolă cu luminile aprinse ale indicatoarelor, un motiv insuficient de bucurie, dar îi smulse caporalului un zâmbet.

Servomotoarele mugiră cu obedienţă şi o mică turelă prinse a se învârti pe acoperişul blindatului. Creatura care-l ţinea pe Gorman se întoarse brusc spre locul de unde venea acest sunet, în clipa în care tunurile duble trăgeau în direcţia ei. Impactul proiectilelor o aruncă în partea de joc a maşinii înainte de a mai fi avut timp să-şi împrăştie acidul corporal.

Gorman era inconştient. Burke îl trase înăuntru în timp ce Vasquez căuta ceva pentru astuparea deschizăturii.

VTT-ul urca pe rampă, urmat de o dâră de foc şi de fum. Ripley era aplecată peste comenzi, iar transportorul se răsuci şi se năpusti printr-o sală de control. Nişte pupitre şi secţiuni ale pereţilor explodară adăugând plastic şi fibre compozite în siajul maşinii.

Se apropiau de ieşire şi vor fi în afara staţiei de epurare în mai puţin de două minute, dacă blindatul rezista. Vor fi curând...

Un braţ monstruos se prăvăli în faţa lui Ripley şi sparse parbrizul garantat incasabil. Nişte fălci lucind de o umoare vâscoasă năvăliră în cameră şi femeia ridică instinctiv braţele pentru a-şi apăra faţa. I se mai întâmplase să fie în această situaţie primejdioasă: la bordul capsulei de salvare a lui *Nostromo,* aşezată la un alt post de pilotaj, fiind momeală pentru o altă creatură de acest fel, nădăjduind că o va expulza prin sas. Dar transportorul ăsta nu putea fi represurizat şi ea nu beneficia nici de protecţia iluzorie a unui scafandru spaţial. Nu avea ce vicleşug să încerce şi nici vreme să găsească vreunul.

Călcă pedala frânei. Roţile mari se blocară, iar scrâşnetul lor acoperi zarva exterioară. Se simţi aruncată în faţă şi capul îi fu împins înspre gura căscată. Dar centura de siguranţă o ţinea legată de scaun.

Extraterestrul nu avea un astfel de echipament. Încovoiat deasupra parbrizului, avea o priză precară pe marginea acoperişului, şi astfel fu aruncat în pofida forţei sale inumane. Când atinse solul, Ripley băgă în viteză. Maşina tresăltă uşor când trecu peste corpul scheletic, zdrobindu-l sub greutatea ei. Acidul răbfuni peste roţile blindate, datele trecură atât de repede peste monstru, încât substanţa corozivă nu avu timp să roadă decât câteva alveole inofensive.

Înaintea lor — tenebrele. Tenebre pustii, neprimitoare. Obscuritatea unei lumi slab luminate: suprafaţa lui Acheron, încadrată de

zidurile staţiei. Într-o clipă, VTT-ul era afară şi rula pe drumul ce ducea la terenul de aterizare.

Un vacarm asemănător zdrăngănelii unor buloane într-un mixer se auzea din spatele blindatului. Câteodată, scrâşnetele erau asurzitoare. Aceste zgomote indicau nişte stricăciuni, poate ireparabile; lubrefianţii nu mai puteau face faţă. Ea mânuia comenzile dar, exact ca în coşmarurile ei cronice, zăngănitul continua obsedant.

Hicks veni lângă ea şi-i luă mâna de pe accelerator cu blândeţe dar şi fermitate. Faţa lui Ripley era tot atât de albă ca şi încheieturile degetelor. Clipi şi se uită la bărbatul de lângă ea.

— E bine, zise el. Am ieşit. Au rămas în urmă toţi. Nu cred că-şi doresc să se bată în teren deschis. Relaxează-te. N-o să ajungem prea departe cu fierotania asta.

Zăngănitul se amplifică atunci când maşina încetini.

— Nu-mi cere un diagnostic. Sunt conductoare, nu mecanic.

Hicks ciuli urechile pentru a decela originea acestor zgomote metalice.

— Parcă ar fi o osie. Două, poate. Dumneata, efectiv, fabrici pilitură. Drept să spun, mă mir că planşeul ăsta n-a rămas în nivelul B. E solidă.

— Nu destul, declară Burke, care li se adresa din compartimentul din spate.

— Nimeni nu s-a gândit că o să aibă de-a face cu asemenea creaturi.

Hicks, încovoiat asupra consolei comandă pivotarea unei camere exterioare. VTT-ul era într-o stare jalnică: o carcasă fumegândă, roasă de acid. Blindajul considerat invulnerabil nu mai era decât o grămadă de fiare.

Ripley se învârti cu scaunul şi se uită în culoarul central.

— Newt. Unde-i Newt?

Cineva o trăgea de pantaloni; erau mişcări uşoare, aşa că nu tresări. Copila era ghemuită în spaţiul îngust dintre scaunul conductorului şi blindajul maşinii. Tremura, îngrozită, dar cu toate simţurile la pândă. Ripley consideră acum că era aproape normal: fetiţa asistase la scene şi mai înspăimântătoare, atunci când creaturile invadaseră colonia.

Privea oare ecranele postului de operaţii când soldaţii pătrunseseră în sala cu coconi?

Văzuse faţa femeii care o implorase pe Dietrich să o omoare? poate că nefericita era...

Nu, imposibil! Dacă ar fi fost vorba de mama ei, copila s-ar fi cufundat în psihoză şi ar fi fost închisă între zidurile nebuniei.

— Ţi-e bine?

Trebuia să-i vorbească banalităţi. De altfel, simţea dorinţa nevoia de a-i auzi glasul.

Newt se mulţumi să ridice degetul gros. Ea folosea tăcerea ca un mijloc de apărare. Ripley nu insistă. Aceasta îi salvase viaţa în timp ce întreaga populaţie a coloniei era masacrată,

— Trebuie să mă duc să-i văd pe ceilalţi, adăugă Ripley. De acord?

De astă dată — doar o înclinare a capului. Surâsul sfios o făcu pe Ripley să înghită, încercând să-şi ascundă emoţia: nu era nici momentul şi nici locul potrivit pentru o criză de nervi. Va trebui să aştepte să ajungă în siguranţă la bordul lui *Sulaco.*

— Perfect. Mă-ntorc îndată. Dacă te-ai săturat de stat acolo vino cu noi, vrei?

Surâsul i se lărgi şi fu urmat de o înclinare mai vioaie a capului, dar copila rămase mută. Ea conta mai mult pe instinctul ei decât pe adulţi pentru a supravieţui. Ripley nu insistă. Îşi desfăcu chingile de siguranţă şi se duse în spatele blindajului.

Hudson stătea deoparte şi-şi examina braţul. Se putea considera fericit că nu-l pierduse: fusese atins de foarte puţin acid organic. Bărbatul îşi

rememora ultimele douăzeci de minute pe care le trăise nevenindu-i să creadă că tot ceea ce văzuse era real. Ea îl auzea îngăimând:

— Doamne, Doamne... de necrezut. Am visat. Asta nu s-a întâmplat, bătrâne.

Burke vru să examineze braţul comtehului, mai mult din curiozitate decât din compasiune, dar Hudson îl dădu la o parte cu un gest.

— Gata, lăsaţi-mă, dracu' în pace!

Celălalt se strâmbă.

— Ar fi mai bine să ne arăţi. Nu ştiu care ar putea fi efectele secundare. Substanţa asta poate fi toxică.

— A, da? Şi dacă-i aşa, te pomeneşti că te duci să cauţi un antidot în dulapul cu doctorii, aşa-i? Dietrich e meditehnica. (Îşi înghiţi saliva şi furia-i trecu.) Era Dietrich. Gângâniile dracu'!

Hicks era plecat deasupra lui Gorman şi-i lua pulsul bărbatului neclintit. Ripley se apropie.

— Cum e?

— Ritm cardiac încetinit, dar regulat. La fel şi respiraţia şi celelalte funcţii vitale. Totul este foarte lent, dar uniform. Trăieşte. Ai putea chiar zice că doarme, deşi nu-i cazul. Cred că e paralizat.

Vasquez îi dădu în lături şi-l apucă de guler pe ofiţerul inconştient. Era prea furioasă ca să plângă.

— E mort de frică, ce mai! (Îl ridică pe Gorman cu o mână şi strânse pumnul pentru a-i urla în faţă:) Trezeşte-te, speriatule! Trezeşte-te, dracu'! Te belesc, mişelule!

Hicks se strecură între Vasquez şi locotenentul inert şi vorbi femeii cu glas căzut dar autoritar. Privirea-i era dură.

— Opreşte-te. Lasă-l... imediat.

Se priviră. Vasquez îl mai ţinea pe Gorman când ceva fundamental îi străpunse furia. Infanteriştii aparţineau corpului infanteriştilor, iar infanteriştii se supuneau unor reguli speciale

fundamentale. Cea care se aplica în contextul actual era de o extremă simplitate: Apone era mort, Hicks comanda.

— Ce păcat, mârâi ea în cele din urmă. Nemernicul ăsta nu merită osteneala.

Vasquez îl lăsă pe locotenent care dădu cu capul de planşeu. După care, se întoarse cu spatele înjurând întruna. Ripley bănuia că, fără intervenţia caporalului, operatoarea de criblor ar fi făcut terci capul lui Gorman.

Acum că Vasquez plecase, Ripley se aplecă deasupra ofiţerului paralizat şi-i deschise tunica. Un semn roşu era vizibil pe umărul deja cicatrizat.

— Se pare că creatura l-a înţepat. Interesant. Habar n-aveam că aveau un ac.

— Hei!

Strigătul provenea din postul de operaţii şi ea se întoarse odată cu Hicks. Hudson, care până atunci studiase morocănos biomonitoarele şi ecranele video, observase ceva. Făcu semn colegilor să vină la el.

— Priviţi, Crowe şi Dietrich nu sunt morţi, zise arătând biomonitoarele lor şi înghiţind cu dificultate. Trebuie să fie în aceeaşi stare ca Gorman. Semnalele lor sunt foarte slabe, dar trăiesc încă.

Glasul îi pieri odată cu entuziasmul.

Dacă trăiau încă şi erau ca Gorman, asta însemna... Comtehul fu cuprins de un tremur pricinuit de un amestec de ură şi mâhnire. Rămas într-un echilibru precar pe marginea prăpastiei groazei. Toţi erau la fel. Nebunia se agăţa de fiecare dintre ei ca o lipitoare... Sănătatea lor mentală se clătina. Demenţa le dădea târcoale, ameninţătoare.

Ripley cunoştea semnificaţia semnalelor de pe biomonitoare. Vru să le explice dar nu suporta privirea lui Hudson.

— Nu se mai poate face nimic pentru ei.

— Dar dacă mai sunt vii?

— Nici o speranţă. Acum sunt inseraţi în pereţii sălii unde i-aţi găsit pe coloni. Nu mai puteţi face nimic pentru ei. Sunt pierduţi. Asta e. Fiţi fericiţi că nu aţi păţit la fel. Dacă Dietrich ar fi cu noi, v-ar spune că nu se mai poate încerca nimic.

Comtehul părea că se prăbuşeşte.

— O, Dumnezeule, Doamne, nu se poate.

Ripley se întoarse. În trecăt, întâlni privirea lui Vasquez. I-ar fi fost uşor să-i spună: Te-am prevenit. Oricum era inutil. Tot ce aveau să-şi spună era conţinut în această privire.

Şi, de această dată, cea care-şi coborî privirea fu Vasquez.

9

Bishop era aplecat peste un microscop. În laboratorul secţiunii medicale. Sub obiectiv se găsea o lamelă fină adăpostind o prelevare din cadavrul unuia dintre paraziţi, specimenul, din tubul de stază cel mai apropiat. Deşi moartă, creatura disecată păstra un aspect ameninţător, astfel aşezată pe spate, lângă el. Picioarele păreau gata să se arunce pe faţa oricui s-ar apropia prea mult şi coada primitivă puternică părea să mai fie în stare să o proiecteze în celălalt capăt al sălii.

Interiorul corpului ei era la fel de fascinant ca şi aspectul exterior, iar Bishop stătea lipit de vizorul microscopului. Puterea de mărire a aparatului şi limita de rezoluţie a ochilor artificiali îi permiteau să vadă lucruri care scăpaseră, poate, colonilor.

Printre toate întrebările pe care şi le punea, era una care-l intriga în mod deosebit şi căreia şi-ar fi dorit să-i dea un răspuns: aceşti paraziţi extratereştri ar încerca să se fixeze pe o fiinţă sintetică? Corpul lui nu avea nimic în comun cu

cel al organismelor pur biologice. Aceste creaturi erau capabile să facă deosebirea înainte de a sări? Şi, în caz contrar, dacă un parazit ca acesta ar alege un sintet ca purtător al embrionului, care ar fi rodul acestei uniuni? Va abandona ea prada şi va pleca în căutarea altui droid, sau îşi va insera sămânţa în android? Şi în acest caz, embrionul va putea creşte sau se va pomeni într-o situaţie neplăcută atunci când va încerca să se dezvolte în interiorul unui corp total lipsit de carne şi sânge?

Un robot, putea să aibă paraziţi?

Bishop auzi un zgomot de uşă şi-şi ridică ochii: Spunkmeyer împingea un cărucior încărcat cu materiale.

— Unde le pun?

— Acolo, făcu Bishop indicând cu degetul. În capătul mesei, va fi perfect.

Spunkmeyer purcese la descărcare.

— Altceva?

Bishop făcu un gest fără semnificaţie precisă.

— Bun, atunci mă duc în navetă. Dacă mai e nevoie de ceva, oricând.

O nouă mişcare a mâinii. Spunkmeyer dădu din umeri şi făcu stânga-mprejur.

Bishop, ce om ciudat, îşi zise omul care pleca spre terenul de aterizare, împingând căruciorul prin culoarele pustii. Ce robot ciudat, Se corectă el zâmbind. Începu să fluiere şi-şi ridică gulerul. Vântul era moderat dar îi simţea muşcătura. Faptul că se concentra asupra melodiei îi ajută să nu se gândească la rezultatul dezastruos al expediţiei.

Crowe, Dietrich, bătrânul Apone... morţi. Nu-i venea să conceapă aşa ceva, era incredibil şi dezolant. Ajunsese să-i cunoască pe parcursul atâtor expediţii pe care le efectuaseră împreună, deşi n-ar fi putut să pretindă că-i cunoaşte foarte bine. De altfel, era încă un motiv să-i pară rău, mai ales de Dietrich.

Dădu din umeri, nimeni nu era acolo să-i vadă gestul. Infanteriştii treceau adesea pe lângă

moarte: această veche cunoştinţă pe care se aşteptau s-o întâlnească înainte de pensionare. Întâlnirea cu Crowe şi Dietrich avusese loc, pur şi simplu. Nu se mai putea schimba nimic. Dar Hicks şi ceilalţi scăpaseră. Îşi vor termina cercetările şi vor pleca până a doua zi. Acesta era planul: studierea rapidă a acestor creaturi, efectuarea unor ultime înregistrări şi plecarea în viteza a patra. Spunkmeyer nu era singurul care aştepta cu nerăbdare clipa decolării navetei pentru întâlnirea cu bătrânul *Sulaco.*

Gândurile îi zburară la Bishop. Or fi ameliorat noile modele de sinteţi, sau n-o fi de vină decât personalitatea programată a androidului, dar Spunkmeyer îl găsea simpatic. Toată lumea zicea că specialiştii în inteligenţa artificială lucrau ani de zile pentru ameliorarea programelor de personalitate, adăugând chiar şi factori aleatori la fiecare nou model care ieşea de pe banda de asamblare. Asta era, desigur... Bishop avea toate caracteristicile unui individ. Se putea diferenţia de ceilalţi sinteţi dacă-i vorbeai: şi nu era neplăcut să ai într-un grup de fanfaroni un coleg şi curtenitor.

Ajunsese pe rampa de încărcare a navetei, împingând căruciorul, şi atunci alunecă. Îşi recăpătă echilibrul şi se aplecă să examineze pata umedă de pe sol. Dat fiind că nu exista nici cea mai mică scobitură în care s-ar fi putut strânge apă de ploaie, crezu că spărsese vreun recipient cu preţiosul fluid de conservare de-al lui Bishop. dar nu simţi miros de aldehidă formică. Substanţa lucitoare care adera de planul înclinat aducea mai mult cu un strat gros de nămol sau de gelatină.

Dădu din umeri şi se îndepărtă. Nu-şi amintea să fi spart vreo sticlă şi, atâta timp cât nimeni nu-i cerea socoteală, nu avea de ce să-şi facă probleme. Şi nu avea timp de pierdut. Rămâneau atâtea de făcut înaintea plecării.

Vântul răbufni. Un climat într-adevăr infect, chiar dacă fusese încă şi mai puţin blând înainte de

punerea în funcţiune a staţiilor de epurare a atmsoferei. Irespirabilă, i se spusese la ultimul briefing înainte de plecare. Trăgând căruciorul după el, împinse tasta care comanda retragerea rampei şi închiderea sasului.

Vasquez era în VTT şi se plimba de colo-colo. Să stea degeaba, când avea de combătut nişte adversari, era ceva nou pentru ea. Fierbea de nerăbdare să aibă o armă în mână şi nişte ţinte în care să tragă. Ştia că era nevoie de o studiere chibzuită a situaţiei, dar ei îi lipsea spiritul analitic şi se simţea frustrată de activitate. Metodele ei erau mai directe şi expeditive. Era însă destul de inteligentă să înţeleagă că această operaţie era diferită de celelalte. Toate metodele clasice de luptă riscau să se dovedească ineficiente împotriva unor asemenea duşmani. Ştia toate acestea; era agasant, şi simţea o nevoie năprasnică să ucidă.

Câteodată, îşi îndoia degetele ca şi cum ar fi ţinut încă în mâini criblorul. Nervozitatea ei ar fi contaminat-o şi pe Ripley dacă nervii acesteia n-ar fi fost deja întinşi ca arcul unui vechi ceas cu mecanismul întors la maxim.

În cele din urmă, tensiunea nervoasă o făcu pe Vasquez să rupă tăcerea.

— De acord. Nu putem folosi armele împotriva creaturilor alea afurisite. Nu putem trimite acolo o echipă şi nici să coborâm cu blindatul pentru că l-ar deschide ca pe o cutie de sardele. Dar dacă am rostogoli câteva bidoane de CN-20 la baza rampei de acces şi să le umplem cuibul cu gaz neurotoxic? Avem în navetă cât să depopulăm întreaga colonie.

Hudson le privi pe rând pe cele două femei cu un aer implorator.

— Ce-ar fi s-o luăm din loc, ce ziceţi? Sunt de acord cu Ripley. Să le lăsăm să facă din colonia asta blestemată o creşă, dacă asta-şi doresc ele cel mai mult, dar s-o ştergem cât mai repede ca să ne-ntoarcem cu un crucişător greu.

Vasquez îl cercetă cu ochii mijiţi.

— Ai făcut pe tine. Hudson?

— Ei, am făcut, pe dracu'! (Se ridică hotărât să primească sfidarea.) N-avem ce face. Nu ne-a spus nimeni că o să avem de-a face cu chestii de-astea. Aş fi primul voluntar pentru a mă-ntoarce acolo, dar numai cu arme ca lumea. Nu avem nişte nemulţumiţi de împrăştiat. Vasquez. Le dai un şut în cur şi te pomeneşti într-un singur picior.

Ripley se uită la operatoarea de criblor.

— Oricum nu ştiu care ar fi efectul gazelor neurotoxice, dacă nu le cunoaştem metabolismul. Poate că o să le placă şi-o să înceapă să-l prizeze. Eu am expulzat o creatură din astea în spaţiu cu o grapină de salvare înfiptă în burtă şi nu părea deloc incomodată. A trebuit s-o prăjesc cu propulsoarele capsulei. (Se rezemă de perete.) Consider că singurul mijloc de a termina o dată pentru totdeauna, este să ne ducem pe *Sulaco* şi să lansăm nişte bombe nucleare pe platoul cu nava în care au ajuns aici.

— Un moment, interveni Burke, care tăcuse până acum. Nu sunt abilitat să iau o astfel de hotărâre. Este soluţia cea mai radicală cu putinţă.

Tot trăgând de bandajul care-i acoperea braţul mâncat de acid, comtehul îl fulgeră pe Burke.

— Nu crezi că situaţia necesită o soluţie radicală?

— Ba da, desigur.

— Atunci de ce-mi respingi propunerea? insistă Ripley. Compania va pierde o colonie şi o staţie de epurare, dar nouăzeci şi cinci la sută din instalaţiile de terraformare vor rămâne intacte de restul planetei. Atunci de ce ezitările astea?

Burke sesiză tonul sfidător şi optă pentru împăcare.

— Ştiu că trăim nişte momente chinuitoare şi sunt şi eu tulburat, dar asta nu poate justifica nişte hotărâri nechibzuite. Trebuie să acţionăm cu

circumspecţie şi să ne gândim bine înainte de a arunca apa din covată cu copil cu tot.

— Copilul e mort, dacă nu ştiai.

— Consider că trebuie să studiem situaţia în ansamblu. Vă daţi seama?

Îşi încrucişă mâinile.

— Nu, Burke, ce vrei să spui?

El se gândi repede.

— Mai întâi aceste instalaţii reprezintă o sumă enormă. Te gândeşti la distrugerea ansamblului infrastructurii acestei colonii fără să ţii cont de costul reconstruirii; numai transportul este ruinător. Şi în plus, procesul de terraformare a Acheronului abia începe să dea roade. E adevărat că staţiile celelalte de epurare a atmosferei sunt independente, dar trebuie supravegheate şi întreţinute. Şi în lipsa unor clădiri care să adăpostească o echipă, va trebui să plasăm pe orbită mai multe nave numai pentru găzduirea personalului. Vă daţi seama cât ar costa o asemenea operaţie?!

— N-au decât să mi-o treacă în nota de plată, făcu ea fără să zâmbească. Alte argumente?

— Pe de altă parte, este evident că suntem în prezenţa unei specii evoluate. Nu putem extermina arbitrar fiinţele care au ajuns până pe această lume. Pentru ştiinţă, pierderea ar fi incalculabilă. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată cu niciuna din creaturile astea.

— Oh, ce păcat! Dar se pare că uiţi ceva. Burke. Nu spuneai că, dacă găsim organisme ostile pe această lume, le exterminăm şi că oamenii de ştiinţă se puteau duce dracului? Nu mi-a plăcut niciodată să am de-a face cu administratori. Au memorie selectivă.

— Vreau doar să vezi că mai sunt şi alte soluţii, protestă el.

— Aiureli!

— Aia e, aiureli, aprobă Vasquez. Aici am ajuns.

— Poate că n-ai văzut ultimele episoade bătrâne, întări Hudson. Dar infanteriştii au luat-o pe coajă.

— Ascultă, Burke, declară Ripley, foarte iritată. Ajunsesem la un acord. Cred că am dovedit exactitatea raportului meu, sau că am câştigat, cum vrei să spui. Am venit aici pentru a obţine confirmarea declaraţiilor mele şi a descoperi motivele întreruperii comunicaţiilor între Acheron şi Pământ. Acum aveţi şi confirmarea şi explicaţia: am fost reabilitată şi nu ne mai rămâne decât s-o luăm din loc.

— Ştiu, ştiu. (O luă pe femeie de umeri având grijă ca gestul să nu pară prea familiar, apoi îşi întoarse privirea pentru a adăuga încet:) Situaţia evoluează necontenit. Trebuie să facem abstracţie de reacţiile instinctive, de emoţiile naturale şi să încercăm să profităm de împrejurări. Acum să ne gândim la viitorul nostru.

— Unde vrei să ajungi, Burke?

Poate că el nu remarcă privirea glacială a femeii, sau nu vru să-i acorde atenţie.

— Ce incerc eu să te fac să înţelegi este că toate astea sunt *extrem de importante,* Ripley. *Extrem de importante.* E pentru prima oară când specia umană întâlneşte creaturi asemănătoare, iar prilejul nu se va mai ivi niciodată. Forţa şi rezistenţa lor sunt nemaipomenite. N-o să le anihilăm pur şi simplu. Sunt de acord că este preferabil să ne retragem şi să aşteptăm până aflăm cum facem cu ele, dar nu le veţi distruge.

— Pui pariu?

— Gândurile dumitale sunt raţionale. O, ştiu ce simţi, crede-mă. Dar lasă asta şi priveşte situaţia în ansamblu. Ce-a fost, a fost. Nu mai putem face nimic pentru coloni, Crowe, Apone şi ceilalţi, în schimb, ne putem gândi la noi. Omenirea va învăţa să cunoască aceste fiinţe, să le folosească, să le supună.

— Nu putem supune nişte monştri. Trebuie s-o luîm din loc şi dacă avem ocazia, ne debarasăm de ei pentru totdeauna. Nu-mi vorbi de viitorul *nostru.*

El trase adânc aer în piept.

— Hai, Ripley. Creaturile astea ne pun probleme pentru simplul motiv că nu le înţelegem. Unicitatea este o calitate cu care cosmosul este foarte zgârcit. Trebuie să studiem cu grijă şi în bune condiţii, pentru a ne lărgi cunoştinţele. Dacă aici lucrurile n-au mers prea bine, asta pentru că ei, colonii, au încercat să afle mai multe singuri, în lipsa materialului necesar. Nu ştiau despre ce era vorba. Noi ştiam.

— Chiar aşa? Uite ce s-a întâmplat cu Apone şi cu ceilalţi!

— Nici ei nu cunoştea natura adversarilor şi au păcătuit prin exces de încredere în ei înşişi. Iată de ce ... au murit. Este o greşeală pe care noi n-o vom face.

— De-asta poţi fi sigur.

— Ceea ce s-a întâmplat este o tragedie, evident, dar aparţine trecutului. Când vom reveni, vom fi echipaţi în consecinţă. Acidul lor organic nu va mai putea mânca toate materialele. Vom face cumva să ducem un eşantion şi când va fi analizat în laboratoarele Companiei, cercetătorii vor pune la punct un mijloc de protecţie, un scut. Şi vom găsi o metodă de a stăpâni aceste fiinţe pentru a le utiliza. Aceşti extratereştri sunt tari dar nu atotputernici. Sunt rezistenţi, dar nu invulnerabili. Pot fi ucişi cu arme simple ca vibratoarele şi aruncătoarele de flăcări, am demonstrat-o. Voi aţi dovedit-o. (O adăugase pe un ton admirativ, dar ea nu se lăsa păcălită.) Îţi zic, Ripley, este o ocazie unică şi nu trebuie s-o pierdem luând la repezeală o hotărâre, dictată de emoţii. N-aş fi crezut că vei renunţa la şansa vieţii dumitale pentru un motiv atât de ridicol ca luarea revanşei.

— Nu mă gândesc la răzbunare, ci la supravieţuire. Supravieţuirea noastră.

— Nu m-ai ascultat. Ca singura supravieţuitoare a echipajului care a descoperit această specie, vei avea dreptul la un procent important din profiturile derivate din studiul ei şi realizările consecutive. Acuzaţia care ţi-a adus-o Compania, ca şi faptul că hotărârea dată de comisia de anchetă a fost casată, nu mai intră în discuţie. Ai nişte drepturi şi vei fi mai bogată decât ai visat vreodată că ai fii, Ripley.

Ea îl privi îndelung fără o vorbă, ca şi cum studia o fiinţă aparţinătoare unei noi rase de extratereştri. O specie deosebit de respingătoare.

— Eşti un nemernic.

El dădu înapoi, cu o expresie înăsprită. Masca de bunăvoinţă căzuse.

— Îmi pare rău că reacţionezi astfel, Ripley. Mă obligi să mă folosesc de autoritatea pe care mi-o conferă rangul.

— Ce rang? Este o chestiune care a mai fost abordată. (Din cap, ea arătă pe aleea centrală.) Mi se pare că acela care comandă aici este caporalul Hicks.

Burke schiţă un rânjet înainte de a observa că ea era serioasă.

— Glumeşti? Caporalul Hicks? De când un simplu caporal poate să ia nişte hotărâri atât de importante?

— Această misiune ţine de autoritatea militară. Îi aminti ea cu fermitate. Astea-s ordinele transmise lui *Sulaco.* Poate că nu ţi-ai dat osteneala să le citeşti, eu da. Aceştia sunt termenii folosiţi de Administraţia colonială. Statutul tău este acelaşi cu al meu, Burke, de simplu observator. Apone a murit. Gorman nu e mai breaz. Conducerea expediţiei revine militarului de grad imediat inferior. (Ea se uită dincolo de reprezentantul Companiei, uluit.). Aşa-i, Hicks?

— Absolut, răspunse caporalul cu dezinvoltură.

Calmul profesional al lui Burke începea să se evaporeze.

— Ascultă. Costul acestei operaţii se ridică la mai multe milioane de credite. Hicks nu poate în nici un caz să ia o astfel de hotărâre. Caporalii nu sunt abilitaţi să utilizeze arme nucleare. Nu sunt decât subalterni. (Îşi dădu seama de caracterul ofensator al vorbelor lui o privire adresată militarului îl incită să adauge:) N-am spus-o ca să te jignesc.

— N-ai de ce, făcu sec Hicks, care vorbi în microfonul individual. Ferro, erai pe recepţie?

— Evident, se auzi vocea pilotului în difuzoare.

— Sunt pregătită pentru decolare. Evacuare imediată.

— Bănuiam, după ce mi-a fost dat să aud.

— Şi nu ştii tot, mai spuse Hicks înainte de a se adresa lui Burke. Dar ai dreptate într-o privinţă. Este o hotărâre pe care n-o putem lua aşa repede.

Reprezentantul Companiei păru să se destindă.

— Aşa, da. Deci ce ai de gând?

— Să-ţi urmez sfatul şi să mă gândesc. (Caporalul închise ochii preţ de câteva secunde.) Gata, asta e: După o chibzuială matură, am hotărât să ne ducem pe *Sulaco* şi să radem zona asta. Numai aşa putem fi *liniştiţi.*

Făcu cu ochiul. Burke se albi la faţă şi făcu un pas în direcţia militarului. Până să-şi dea seama că nu avea sorţi de izbândă să realizeze ce-şi pusese în gând, se mulţumi să-şi exprime verbal indignarea.

— Este absurd! Doar n-ai de gând să arunci o bombă nucleară peste colonie!

— Una mică de tot, fii liniştit. Dar destul de puternică pentru a distruge tot, fireşte. (Împreună mâinile, zâmbi, dezlipi palmele.) Bum!

— Îţi repet că nu eşti abilitat să...

Tirada îi fu întreruptă de un clămpănit: al vibratorului armat. Vasquez ţinea arma sub braţul drept, şi n-o îndreptă spre Burke, dar nici în altă direcţie. Bărbatul se făcu alb de tot. Ştia că femeia aceasta nu va şovăi să-i tragă un cartuş vibrator în piept. Discuţia se sfârşise. Se prăbuşi într-unul din scaunele aliniate de-a lungul peretelui.

— Sunteţi cu toţii nebuni, să ştiţi, bâgui.

— E musai să fii ca să te înrolezi în corpul infanteriei coloniale. Îi zise duios Vasquez, înainte de a-i vorbi caporalului. Ia zi-mi o chestie, Hicks: crezi că aş putea-o da pe nebunie dacă termin cu *mierda* asta? Şi ar fi cazul să scăpăm şi de locotenent. Ar fi păcat să pierdem ocazia.

— Nimeni au va ucide pe nimeni, răspunse Hicks cu fermitate. Plecăm.

Ripley îi întâlni privirea, dădu din cap şi se aşeză. O luă pe Newt de umeri şi fetiţa i se cuibări la piept.

— Ne-ntoarcem acasă, draga mea.

Decizia fu luată. Hicks îşi oferi răgazul de a cerceta interiorul blindatului. Cu stricăciunile provocate de începutul de incendiu şi perforaţiile datorate acidului, maşina era o epavă.

— Să adunăm ce mai putem lua. Hudson, ajută-mă să-l ridicăm pe locotenent.

Comtehul aruncă un ochi scârbit spre locotenentul paralizat.

— Să-l instalăm în scaunul postului de operaţii? O să se simtă în elementul lui.

— Propunere respinsă. Mai trăieşte şi trebuie să-l luăm cu noi.

— Mda, ştiu, ştiu. Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. Ripley, ocupă-te de copil. S-a lipit de tine şi nu-ţi mai dă drumul.

— E reciproc.

O strânse pe Newt la piept.

— Vasquez. poţi să ne acoperi până la aşezarea navetei?

Femeia îi zâmbi, dezvelind o dantură perfectă.

— Ce întrebare?!

Mângâie patul vibratorului.

Caporalul se adresă şi ultimului membru al grupului.

— Vii cu noi?

— Nu încerca să fii haios, mormăi Burke.

— Nici n-aveam de gând. În nici un caz aici. Locul ăsta nu are nimic haios. (Branşă microfonul individual.) Bishop, ai găsit ceva?

O voce sintetică umplu compartimentul.

— Aproape nimic. Ca în majoritatea coloniilor, materialul de cercetare este rudimentar. Am efectuat tot ce era posibil de realizat cu echipamentul disponibil.

— N-are importanţă. Plecăm. Fă-ţi bagajele şi vino să ne întâlnim afară. Te descurci singur? Nu vreau să mai ieşim din VTT până când naveta va ajunge în apropiere finală.

— Nici o problemă. Totul este calm aici.

— Înţeles. Şi nu luaţi nimic greu de transportat. Executarea!

Naveta se ridică de pe pista de beton. Se imobiliză în aer, se răsuci, se luptă cu vântul şi purcese la survolarea coloniei în direcţia blindatului înţepenit.

— Vă captez vizual. Vântul se ridică puţin. Mă voi aşeza cât mai aproape, îi informă Ferro.

— Recepţionat, răspunse Hicks până să se întoarcă spre colegii lui. Gata? (Toţi dădură din cap, cu excepţia lui Burke.) Atunci, să-i dăm drumul.

Comandă deschiderea uşii.

Vântul şi ploaia pătrunseră în interiorul vehicolului al cărei- rampă de acces se desfăcea. Ieşiră repede din aparat. Naveta era deja vizibilă şi se apropia treptat. Proiectoarele laterale şi de pe burta ei se aprinseră pentru a dezvălui o siluetă

solitară care traversa cu paşi mari perdelele zdrenţuite de ceaţă, venind spre ei.

— Bishop! făcu Vasquez dând din mână. A ţinut mult.

— Lucrurile nu s-au petrecut prea bine, am impresia.

— Cam aşa ceva. (Ea scuipă.) O să-ţi povestim.

— Mai târziu. După hipersomn. Când om fi departe de lumea asta.

Vasquez dădu din cap. Ea era singura care nu se uita la navetă. Ochii ei întunecaţi străpungeau împrejurimile fără încetare. Lângă ea. Ripley o ţinea pe Newt de mână. Hudson şi Hicks duceau trupul lui Gorman.

— Opriţi-vă, le ordonă Ferro. Lăsaţi-mi un pic de loc. Doar n-o să mă pun pe capul vostru. (Branşă microfonul individual). Ţi-aş cere prea mult dacă te-aş ruga să vii să-mi dai o mână de ajutor, Spunkmeyer? Mişcă-te!

Uşa compartimentului glisă îndărătul ei! Ea se uită peste umăr, fără să-şi dea osteneala de a-şi ascunde iritarea.

Era şi timpul. Unde dra...

Ochii i se bulbucară şi nu mai termină ce avea de spus.

Nu era Spunkmeyer.

Creatura abia se strecura prin deschidere. Fălcile anterioare se căscară dezvelind colţii. Ferro sesiză nişte mişcări indinstincte şi auzi un whoosh organic. Nici nu avu timp să urle şi se pomeni izbită de consola de pilotaj.

La sol, viitorii naufragiaţi văzură uluiţi cum naveta viră brusc spre babord. Propulsoarele principale mugiră şi aparatul acceleră pierzând altitudine. Ripley o luă pe Newt şi alergă spre clădirea cea mai apropiată.

— Fugi!

Naveta trecu razant pe lângă o formaţiune pietroasă de pe marginea şoselei, viră — stânga şi

se lovi de o creastă de bazalt. Se răsturnă ca o libelulă muribundă, se izbi de sol înainte de a exploda. Câteva secţiuni şi compartimente se desprinseră din armătura principală. Unele ardeau deja. Aparatul tresăltă; ţâşniră flăcări din motoare şi suprastructură.

Un fragment dintr-un modul de propulsie căzu pe VTT şi-i distruse armamentul. Apoi muniţiile şi carburantul explodară şi transportorul se făcu ţăndări aidoma unui soare pirotehnic. Rămăşiţele navei brăzdară cerul, apoi ajunseră rostogolindu-se la baza staţiei de epurare a atmosferei. O sferă de foc nemăsurată şi efemeră aprinse văzduhul amurgit al lui Acheron.

Buimaci, cei rămaşi întregi, increduli, ieşiră din ascunzători şi priviră resturile; nu le venea să creadă că puterea lor de foc superioară şi speranţele de a părăsi această lume se preschimbă deodată în scrum.

— Asta ne mai lipsea! exclamă Hudson, în pragul isteriei. Asta ne mai lipsea. Şi gata, bătrâne! Şi ce facem acum?! Suntem în căcat până-n gât!

— Te-ai terminat? (Hicks îl fulgeră pe comteh, apoi îşi coborî ochii la Newt.) Putea să nu fi făcut acest efort. Era imposibil să ascunzi ceva acestui copil. Newt era calmă. Dacă respiraţia ei era sacadată, era din cauza alergării disperate către un adăpost şi nu a fricii. Ea dădu din umeri ca un adult.

— Acuma, nu mai plecăm, aşa-i?

Ripley îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, Newt.

— N-ai de ce, Ripley. Nu e din vina ta, răspunse copila, care privea flăcările ce mistuiau epava navetei.

Hudson dădea la o parte cu piciorul pietre şi bucăţi metal, tot ce era mai mic decât bocancii lui.

— Tare-aş vrea să ştiu ce-o să facem acum. Ce mare rahat.

— Am putea să aprindem un foc de tabără şi să cântăm niscai cântece, sugeră Burke.

Hudson făcu un pas în direcţia reprezentantului Companiei şi Hicks fu nevoit să intervină.

— Ar trebui să ne adăpostim, se auzi un glăscior. (Se întoarseră cu toţii spre Newt care se uita la navetă, parcă fascinată de flăcări). Ar trebui să intrăm fiindcă se face noapte. De obicei, ei ies noaptea.

— Înţeles, zise Hicks arătând cu capul spre epava VTT-ului. Incendiul e pe sfârşite. Hai să vedem ce se poate recupera.

— Nişte fiare, sugeră Burke.

— Poate altceva. Vii?

Reprezentantul Companiei se ridică.

— N-am nici un chef să rămân aici.

— Cum doreşti, zise caporalul şi se uită la sintet. Bishop, du-te să vezi dacă ne putem instala în centrul de exploatare. Adică, să te asiguri că nu este... periculos.

Androidul îi zâmbi.

— Să plec în cercetare? Înţeleg foarte bine. Pot fi, desigur, sacrificat.

— Nicidecum. Existenţa fiecăruia dintre noi este preţioasă la drum.

Se îndepărtă în direcţia epavei fumegânde a blindatului.

Pe Acheron, ziua era crepusculară iar noaptea mai neagră decât străfundurile cosmosului. Motivul era simplu: nici o stea nu scânteia prin atmosferă pentru a-i nimba solul cu lumina ei slabă. Vântul bătea în construcţiile metalice dărâmate din Hadley, şuiera prin culoare şi trântea uşile. Nisipul plesnea geamurile sparte ale ferestrelor, într-o răpăială neîntreruptă şi angoasantă. În interior, toţi aşteptau începutul coşmarului.

Iluminarea de rezervă funcţiona încă în centrul de experimentare şi în împrejurimi; supravieţuitorii istoviţi şi deznădăjduiţi se regrupaseră pentru a studia posibilităţile care li se ofereau. Vasquez şi Hudson tocmai efectuaseră o ultimă incursiune în epava transportorului de trupe şi-şi etalau prada: o cutie mare zgâriată şi îndoită, asemănătoare cu cele strivite într-un colţ.

Hicks îi privi şi încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Cunoştea deja răspunsul la întrebarea lui, dar tot o puse. Poate se înşela.

— Muniţii?

Vasquez scutură din cap şi se prăbuşi într-un fotoliu.

— Erau stocate în pereţii VTT-ului. A sărit totul în aer când a luat foc. (Îşi scoase fularul pătat de sudoare şi-şi şterse fruntea cu antebraţul.) Dumnezeule, aş da orice pentru o bucăţică de săpun şi un duş.

Hicks se uită la masa pe care era pus arsenalul lor.

— Aici e tot ce am putut recupera. Patru vibratoare şi două sute de munţii. Nu-i grozav. Vreo cincisprezece grenade M-40 şi două aruncătoare de flăcăii cu rezervoarele pe jumătate... dintre care, unul stricat. Şi, în sfârşit, patru roboţi-santinele cu detectoarele lor şi sistemele video intacte.

Se apropie de stiva de cutii, o deschise pe cea mai la îndemână. Se duse şi Ripley pentru a inventaria conţinutul.

Ea descoperi o armă automată masivă fixată în alveole de polistiren, precum şi accesoriile, o cameră şi un detector de mişcări.

— Maşinăria asta pare redutabilă, zise ea.

— Şi este, afirmă Hicks, închizând cutia. Fără armele astea, am câştiga timp, tăindu-ne venele imediat. Cu ele, ei bine, şansele noastre de supravieţuire urcă uşor peste zero. Numai că ne-ar trebui vreo sută, cu muniţie de zece ori mai multă.

Dar nu mă plâng. (Bătu în cutia de pastic.) Dacă erau în alt ambalaj, ar fi sărit în aer odată cu blindatul.

— Ce te face să crezi că mai avem o şansă? întrebă Hudson.

Fără să răspundă, Ripley se adresă caporalului:

— În cât timp putem spera că vom primi întăriri, după ce suntem daţi oficial dispăruţi?

Hicks se întunecă. Nu se gândise la supravieţuirea lor imediată, nu şi la posibilitatea de a primi un ajutor extern.

— Ar fi trebuit să trimitem un raport de ieri. Să zicem şaptesprezece zile, începând din noaptea asta.

Comtehul se întoarse şi porni călcând apăsat, gesticulând.

— Doamne, n-o să rezistăm nici şaptesprezece ore. Nemernicele alea o să apară iar, fir-ar să fie. O să vină şi o să ne omoare până la unul, până să vină ăia care huzuresc pe Pământ să ne caute rămăşiţele. Şi or să le găsească goale şi uscate ca ale nepăstuiţilor pe care i-am incinerat la nivelul C. Ca Dietrich şi Crowe, fir-ar să fie!

Începu să plângă.

Ripley o arătă pe Newt care-l observa pe bărbat, tăcută.

— Ea a izbutit să supravieţuiască mult mai mult şi fără arme şi fără antrenament. Colonii habar n-aveau cine erau adversarii, dar noi ştim şi dispunem de arme mai eficace decât manivele şi ciocane. În plus, n-avem nevoie să-i exterminăm ci să supravieţuim. Trebuie doar să-i ţinem la distanţă şi să rămânem în viaţă.

Hudson râse amarnic.

— Aha, simplu ca bună ziua. Să rămânem în viaţă. Dietrich şi Crowe sunt şi ei încă în viaţă.

— Ne aflăm în punctul cel mai uşor de apărat, avem ceva arme şi ştim ce pericol ne ameniţă. Aşa că ai face bine să reacţionezi, Hudson. Pentru că

avem nevoie de tine şi începe să mi se facă lehamite de tâmpeniile pe care le tot îndrugi. (El rămase cu gura căscată. Dar Ripley nu terminase.) Pune în funcţiune terminalul ordinatorului central şi găseşte un plan al coloanei, schemele destinate echipajelor de întreţinere, orice, dar vreau să cunosc configuraţia locurilor. Vreau să văd conductele de aerisire, tunelele prin care se întind cablurile electrice, fundaţiile, canalizările de distribuţie a apei: toate pasajele care există în această parte a coloniei. Vreau să descopăr măruntaiele acestei construcţii, Hudson. Blocând toate căile de acces, vom împedica aceste creaturi să ajungă la noi. Dacă n-au distrus pereţii ăştia, înseamnă că nu sunt în stare. Ne aflăm în centrul de exploatare şi e, probabil, edificiul cel mai solid de pe planetă, cu excepţia staţiilor de epurare a atmosferei. În plus, suntem pe loc înalt şi până la proba contrarie, chestiile astea nu par a fi în stare să se caţere pe un zid vertical.

Hudson ezită şi se îndreptă, uşurat că avea, în sfârşit, ceva de făcut. Hicks o privi pe Ripley şi dădu aprobator din cap.

— Afirmativ, aprobă comtehul care-şi regăsise stăpânirea de sine. Pornesc de-ndată. Dacă vrei să vezi toate găurile din strecurătoarea asta, o să ţi le arăt...

Ajunse la consola ordinatorului şi Hicks se duse la sintet.

— Vrei să-ţi dau de lucru, sau te-ai gândit deja la ceva de făcut?

Bishop părea că ezită. Asta se datora de fapt programului său de comportament social. Un android habar n-avea ce-i aia nesiguranţă.

— Dacă ai nevoie de mine... (Hicks clătină din cap), eu voi fi în secţiunea medicală. Aş dori să-mi continui cercetările. Voi găsi, poate, ceva care ne-ar putea fi util.

— Perfect, îi răspunse Ripley care-l studia cu atenţie. Du-te.

Bishop poate că observase interesul pe care i-l purta ea, dar nu lăsă să se vadă. Plecă spre laborator.

10

Când Hudson primea o sarcină, nu mai stătea pe gânduri. Ripley şi Burke se regrupară în jurul comtehului pentru a privi planul de ansamblu al coloniei care apărea pe monitor. Newt sărea de pe un picior pe celălalt, încercând să vadă şi ea ceva printre cei doi adulţi.

Ripley bătu cu degetul pe ecran.

— Trebuie s-o ia prin tunelul ăsta de întreţinere ca să se replaseze.

Hudson studie planul.

— Mda. Probabil. Leagă staţia de epurare de subsolul acestei clădiri. (Cu arătătorul merse pe traiectul pasajului.) Aşa a putut să intre şi să atace colonii prin surprindere. Oricum, pe-aici aş fi luat-o şi eu, dacă eram în locul lor.

— Bun. De partea noastră este închis cu o uşă anti-incendiu. Mai întâi de toate, trebuie să instalăm un robot-santinelă în interior şi blocăm uşa asta.

— N-o să le stea în cale, fu de părere Hicks care continua să studieze planul. Dacă-i blocăm în acest tunel, vor găsi un alt pasaj. Trebuie să ne aşteptăm să dea năvală cumva.

— Exact, şi de asta vom ridica baricade la intersecţiile astea, zise Ripley, indicând nişte puncte pe plan. Nu vor putea veni spre noi decât prin culoarele astea două, unde-i vom instala pe ceilalţi roboţi-santinelâ. (Ciocănea cu unghia în ecran.) Fireşte, oricând pot să-şi facă drum prin acoperiş, dar le ia prea mult timp. Până una alta, vor veni întăriturile şi vom fi departe.

— Ar fi preferabil. Bun, nu ne mai rămâne decât să blocăm uşa anti-incendiu de la tunel, să blocăm culoarele, apoi să dăm peste nişte cărţi ca să facem una mică să ne mai treacă timpul, declară Hicks, înainte de a-şi muta privirea pe colegii săi. Să nu mai pierdem vremea, avem de lucru.

Hudson luă poziţia de drepţi.

— La ordin, caporale!

Newt îi imită gestul şi intonaţia:

— La ordin, caporale!

Comtehul se uită în jos la ea şi-i zâmbi, dar îşi reveni numaidecât. Constată cu uşurare că nimeni nu-i observase zâmbetul. Nu voia să-şi strice reputaţia de cinic fără inimă.

Hudson instală bombănind cel de-al doilea robot-santinelă pe afetul antirecul. Arma era scurtă şi urâtă, lipsită de dispozitiv de ochire şi de trăgaci. Vasquez o fixă, apoi o branşă legând-o de detectorul de mişcări. După ce se asigură că însoţitorul ei, comtehul, nu se mai găsea pe linia de tir, activă un întrerupător şi un indicator verde se aprinse. Pe un mic ecran încastrat pe o latură a armei începu să clipească galben cuvântul READY, apoi trecu în roşu. Cei doi infanterişti se dădură în lături. Vasquez luă de pe jos un coş de hârtii stricat care se rostogolise în culoar şi strigă:

— Testare!

Apoi aruncă obiectul metalic în mijlocul pasajului. Cele două arme pivotară şi traseră până să ajungă coşul jos, reducându-l într-o grămăjoară nu mai mare decât o monedă. Hudson scoase un strigăt triumfător.

— Iată ce vă aşteaptă, nemernicilor! (Apoi, spre Vasquez, cu vocea redusă:) O, dar dă-mi o patrie unde bubuie tunurile, unde cerbii şi antilopele ajung la cârnăţăraie.

— Am bănuit eu că eşti un romantic, îi zise ea.

— Ştiu. Mi se citeşte pe faţă. (Întoarse spatele şi-şi lipi umărul de uşa blindată) Ajută-mă.

Vasquez îi dădu o mână de ajutor şi urniră panoul greu de oţel, închizându-l, apoi scoase aparatul de sudură portabil şi-l aprinse. Ţâşni o flacără albăstruie. Învârti robinetul de pe mânerul aparatului pentru a regla jetul de acetilenă.

— Fereşte, bătrâne, să nu-ţi sudez piciorul de cizmă.

Hudson se dădu înapoi ca să observe. Începu să umble de colo-colo, scrutând pasajul pustiu, cu urechile ciulite. Atinse nevros comenzile microfonului.

— Aici Hudson.

Hicks îi răspunse numaidecât.

— Unde sunteţi? Noi ne ocupăm de conducta cea mare de aerisire pe care ai reperat-o pe planuri.

— Sentinele A şi B instalate şi operaţionale. Totul pare în regulă. În tunelul ăsta nu va putea veni nimic fără a fi detectat. (Aparatul lui Vasquez şuiera în apropiere.) Blocăm uşa de incendiu.

— Recepţionat. Veniţi după ce terminaţi.

— Hei. dar crezi că am chef să putrezesc aici?

Hicks zâmbi. Hudson îşi revenise. Depărtă microfonul de la gură şi astupă deschiderea conductei cu panoul metalic pe care-l adusese. Ripley dădu din cap şi împinse placa la locul ei, apoi bărbatul luă un aparat ca al lui Vasquez şi porni să sondeze metalul la sol.

Îndărătul lor, Burke şi Newt stivuiau containere de medicamente şi de hrană într-un colţ al încăperii. Extratereştrii nu se atinseseră de rezervele alimentare ale coloniei. Şi, fapt de mai mare importanţă, distilatoarele de apă erau încă utilizabile. Circuitul de distribuire funcţiona datorită presiunii atmosferice, electricitatea nu era deci necesară pentru a trage apa din robinete. Nu riscau aşadar să moară de foame sau de sete.

După ce sudă două treimi din placă, Hicks puse jos aparatul de sudură şi scoase dintr-un buzunar al centurii o mică brăţară. Apăsă

comutatorul miniatural prins în metal şi se aprinse o diodă minusculă. Îi întinse lui Ripley obiectul.

— Ce-i asta?

— Un emiţător individual. Versiunea militară a EBP-urilor colonilor. Au o rază de acţiune mai mică şi se poartă la încheietură şi nu sunt implantate chirurgical în interiorul corpului, dar principiul este acelaşi. Aparatul ăsta îmi va spune unde eşti, prin asta: (Bătu în focalizatorul miniatural prins în ţinuta de luptă.)

Ea studie obiectul, curioasă.

— Nu văd la ce-ar putea folosi.

— Simplă precauţie.

Ea se uită nedumerită la bărbat, apoi dădu din umeri şi-şi puse brăţara la mână.

— Mulţumesc, tu n-ai?

El zâmbi, şi-şi luă ochii de la ea.

— N-am decât una. dar în general eu ştiu pe unde mă aflu. Bun, ce facem acum?

Ea uită de brăţară pentru a studia planurile furnizate de imprimanta ordinatorului.

Ceva ciudat se întâmpla în vreme ce ei lucrau. Erau prea ocupaţi ca să-şi dea seama, dar Newt le atrase atenţia.

Vântul nu mai bătea. Deloc. O linişte stranie pentru această planetă se instaurase în exterior. Colonia se adâncea în tălăzuirea de ceaţă. Pentru Ripley era a doua şedere pe această lume, dar pentru prima oară nu mai auzea tânguiala fără sfârşit. Tăcerea era apăsătoare.

Absenţa vântului reducea şi mai mult vizibilitatea exterioară. Ceaţa se aduna peste centrul de exploatare dându-le impresia că tot ce era dincolo de ferestrele cu geam triplu fusese înghiţit de valuri. Înăuntrul tunelului care lega între ele clădirile coloniei şi staţia de epurare a atmosferei, cei doi roboţi-santinelă stăteau de pază, nemişcaţi şi vigilenţi. Liniştea nu era tulburată decât de bâzâitul uşor al detectoarelor de mişcare. C-ul scruta culoarul pustiu, iar lumina-martor de

funcţionare pâlpâia necurmat. Ceaţa pătrunse printr-o gaură din plafon, umplând, învolburată, pasajul. În contact cu pereţii metalici, ceaţa se condensa în picuri care cădeau pe sol. Arma nu trăgea în această ploaie neaşteptată; era prea inteligentă şi selectivă. Ordinatorul ei putea să stabilească o distincţie între un fenomen natural inofensiv şi o mişcare ameninţătoare. Apa nu părea să aibă intenţii belicoase, aşa că mitraliera stătea cuminte, aşteptând intruziunea unui obiect care merita să fie distrus.

Newt cărase cutii până la epuizare. Ripley o duse în braţe până la secţia medicală, capul fetiţei fiind aşezat pe umărul ei. Din când în când Newt îi spunea ceva şi femeia îi răspundea, prefăcându-se că înţelegea ce-i spunea. Căută un loc în care copila putea să se odihnească în linişte, beneficiind de o siguranţă relativă.

Blocul operator se găsea la extremitatea secţiunii medicale. Marea parte a echipamentului era încastrat în pereţi; restul atârna din tavan, la capătul unor braţe extensibile. O sferă mare care conţinea proiectoare şi instrumente chirurgicale, domina ansamblul. Dulapurile şi celelalte materiale erau îngrămădite într-un colţ pentru a face loc mai multor paturi metalice.

Acolo vor veni să doarmă şi să se refugieze, dacă creaturile izbuteau să pătrundă prin defensiva exterioară. Era reduta lor. Donjonul. Blocul operator avea pereţi mai groşi decât toate celelalte săli ale coloniei. Aducea cu un seif ultramodern, şi enorm. Dacă va trebui să se sinucidă pentru a nu cădea de vii în mâinile extratereştrilor, atunci aici le vor găsi infanteriştii trimişi în ajutor lor cadavrele.

Dar, deocamdată, acest loc era o oază de pace, sigură şi confortabilă. Ripley o întinse cu grijă pe fetiţă pe patul cel mai apropiat, şi-i zâmbi.

— Acuma, tu stai aici şi dormi un pic. Eu trebuie să mă duc să-i ajut pe ceilalţi, dar o să vin

să te văd. Trebuie să te odihneşti. Eşti frântă de oboseală.

Newt ridică ochii spre ea.

— Nu mi-e somn.

— Trebuie să dormi, Newt. Toţi avem nevoie. O să te simţi mai bine. ai să vezi.

— Visez urât.

Era ceva obişnuit pentru Ripley, dar încercă să n-o ia în seamă.

— Toţi visăm aşa, Newt.

Fetiţa se ghemui în pat.

— Da' nu ca mine.

"Nu fii atât de sigură", se gândi femeia înainte de a răspunde.

— Casey, pun pariu că ea nu are coşmaruri, (Ripley luă capul păpuşii din mâinile copilei şi se uită înăuntru.) Aşa cum mă gândeam — totul e liniştit aici înăuntru. Ar trebui să faci şi tu cum face Casey. Spune-ţi că nu mai o nimic în căpşor.

Bătu uşor fruntea copilei care-i întoarse un zâmbet.

— Vrei să spui: să-mi golesc mintea?

— Da. Ca şi Casey, aprobă Ripley mângâind feţişoara şi dând în lături o meşă de păr căzută pe frunte. Dacă m-asculţi, eu sunt sigură că n-o să mai visezi urât.

Închise pleoapele păpuşii şi o înapoie proprietarei: Newt o luă, ridică ochii la cer, ca pentru a spune: "Nu ţin poveştile astea stupide. Uiţi că eu am şase ani?!"

— Ripley, ea nu are coşmaruri pentru că e din plastic.

— A, îmi pare rău, Newt. Mă rog, uite, ai putea să te prefaci că eşti din plastic, ca ea.

Copila avu un vag surâs.

— O să încerc.

— Ce fetiţă cuminte. S-ar putea să fac şi eu ca tine.

Newt şi-o apropie pe Casey de gât, gânditoare.

— Mămica îmi zicea mereu că nu există monştri. Adică, de-adevăratelea. Dar există.

— Da, există, recunoscu Ripley.

Dădea la o parte în continuare meşe blonde de pe fruntea copilei.

— Sunt adevăraţi ca şi noi. Nu sunt imaginari şi nu ies dintr-o carte. Nu sunt falşi ca la televizor. De ce se spun lucruri din astea copiilor, toate minciunile astea?

Ripley sesiză o intonaţie ciudată în glasul ei: reproşul.

Şi pricepu că ar fi fost inutil să o mintă. De altfel, nici nu avusese de gând. Newt văzuse prea multe ca să mai fie amăgită. Instinctul îi spunea femeii că va pierde pentru totdeauna încrederea ei dacă nu era sinceră cu ea.

— Ei bine, unii copiii nu sunt în stare să accepte adevărul aşa cum faci tu. Le e frică, sau părinţii se tem să nu-i sperie. Cei mari, în general, cam subestimează curajul copiilor lor. Aşa că ei încearcă să-i liniştească inventând poveşti.

— Poveşti cu monştri. Oare una din fiinţele alea a crescut în corpul mamei mele?

Ripley îi aranja patul.

— Nu ştiu, Newt, nimeni nu ştie. Ăsta-i adevărul. Şi nimeni nu va şti vreodată.

Fetiţa se gândea.

— Nu aşa se nasc bebeluşii, nu? Adică, bebeluşii normali. Cresc în burta mamelor?

Femeia simţi un fior rece pe şira spinării.

— Nu, nu e deloc aşa, nu. La oameni este altfel. Începe altfel, iar naşterea este diferită. Un bebeluş se naşte pentru că aşa vor tata şi mama, pe când în cazul fiinţelor de aici...

— Înţeleg, o întrerupse Newt. Tu ai un bebe?

— Da. (Îi ridică pătura până sub bărbie.) Unul singur. O fetiţă.

— Unde e? Pe Pământ?

— Nu. Nu mai este acolo.

— Vrei să spui că a murit.

Nu era o întrebare, iar Ripley dădu încet din cap. Începea să-şi aducă aminte de o fetiţă care semăna cu Newt: o frumuseţe cu un căpşor drăgălaş şi cu bucle brune. Încerca în zadar să facă o legătură între această amintire şi hologramа bătrânei, a necunoscutei în care se metamorfozase fiica ei în vreme ce era adâncită în staza hipersomnului. Amintirea tatălui ei, era încă şi mai îndepărtată. O felie de viaţă totuşi atât de importantă, pierdută şi uitată. O iubire din tinereţe, victimă a lipsei de maturitate, o scurtă explozie de fericire înăbuşită de asprele realităţi cotidiene. Hipersomnul. Timpul.

Se răsuci şi se aplecă pentru a lua un calorifer portabil. Nu era frig în interiorul blocului operator, dar, oricum, va fi mai plăcut cu puţină încălzire. Aparatul aducea cu o placă de plastic, dar când apăsă întrerupătorul emise un zumzăit şi un vag halou, degajând căldura, care răspândindu-se în sală, o făcu să pară mai puţin sterilă şi impersonală. Newt clipi, pleoapele fiindu-i îngreunate de somn.

— Ripley, m-am gândit la ceva. Aş putea, s-o înlocuiesc. Adică pe fata ta. De probă, sigur. Aşa, o vreme. Şi dacă nu-ţi place, nu-i nimic. Ce zici?

Femeia făcu apel la toate rezervele de stăpânire de sine pentru a nu plânge de faţă cu copila. O strânse în braţe; ştia că una dintre ele nu va mai vedea, poate, zorile; ştia că va fi poate constrânsă să-şi întoarcă faţa de la Newt şi să-i lipească de tâmplă ţeava unui vibrator.

— Nu-i rea ideea. Vorbim mai târziu. De acord?

— De-acord.

Fetiţa zâmbi şovăitor şi plin de speranţe.

Ripley stinse lumina şi vru să se ridice. O mânuţă îi prinse cu putere braţul.

— Nu pleca. Te rog!

Cu părere de rău, Ripley îşi retrase uşor mâna.

— Totul va fi bine. Voi fi alături. Nu mă duc departe. Şi nu uita ce e acolo. (Arătă camera video miniaturală prinsă deasupra uşii.) Ştii ce e acolo, nu?

— Da. O, securicam.

— Exact. Uite becul verde este aprins. Domnul Hicks şi domnul Hudson au verificat securicamele din secţia asta şi funcţionează toate. Asta te supraveghează, iar eu o să mă uit mereu la ecranul ei în cealaltă cameră. O să te văd ca şi cum ai fi lângă mine.

Newt nu era convinsă şi Ripley scoase o brăţară emiţătoare pe care i-o dăduse Hicks. Îi reduse circumferinţa şi o închise pe încheietura copilei.

— Ţine. E un talisman. O să mă ajute să te supraveghez. Dormi, acum... şi să nu visezi, de acord?

— Să-ncerc.

Ripley auzi foşnetul aşternutului când trupşorul îşi căută locul în culcuş.

O văzu răsucindu-se pe o parte, în lumina slabă a aparatelor. Fetiţa strângea capul păpuşii la piept şi observa printre pleoapele pe jumătate închise lucirea martorului de observare a brăţării, legănată de mormăitul liniştitor al caloriferului. Femeia ieşi din cameră.

Îndărătul altor pleoape întredeschise, alţi ochi se mişcau intermitent: unicul indice, demonstrând că locotenentul Gorman era încă în viaţă. Se puteau considera aceste semne ca o ameliorare a stării sale, un prim pas ezitant al ieşirii din paralizie totală.

Ripley se aplecă deasupra mesei pe care stătea întins ofiţerul. Îl studie, întrebându-se dacă putea s-o recunoască.

— Cum mai merge? Constat că a deschis ochii.

— Tare mi-e teamă că este un efort suficient pentru a-l epuiza.

Era vocea lui Bishop. Sintetul era aşezat la o masă din apropiere, înconjurat de aparate şi instrumente medicale. Lumina unei lămpi îi accentua trăsăturile, dând feţei sale un aspect macabru.

— Suferă?

— După biomonitoare, nu, dar nu se poate şti. Sunt sigur că ne va spune când va fi din nou în stare să-şi utilizeze laringele. De altfel, am izolat otrava. O substanţă interesantă. Este vorba de o neurotoxină musculară care nu acţionează decât asupra părţilor nevitale ale sistemului, fără să împiedice funcţiile respiratorii şi circulatorii. Mă întreb dacă aceste creaturi reglează instinctiv dozajul în funcţie de metabolismul victimelor lor.

— O voi întreba negreşit pe prima care-mi iese în cale. (Ea-l privi pe locotenent, când o pleoapă a acestuia se deschise şi se închise apoi.) Nu ştiu dacă e o contracţie involuntară, dar mi-a făcut cu ochiul. Merge mai bine?

Bishop dădu din cap.

— Toxina pare să se metabolizeze. Este puternică, dar corpul se dovedeşte capabil de a o descompune. Începe să apară în urină. Un mecanism surprinzător, corpul uman! O putere de adaptare remarcabilă! Dacă va continua să elimine otrava în acest ritm, Gorman se va trezi curând.

— Aş dori să clarific un lucru. Creaturile i-au paralizat pe coloni şi nu i-au ucis, înainte de a-i transporta în staţia de epurare şi de a-i plasa în coconii aceia, unde servesc drept incubatoare pentru larvele lor. (Arătă spre camera de alături, unde specimenele supravieţuitoare pluteau încă în tuburi de stază.) Asta înseamnă că există un mare număr de paraziţi, nu-i aşa? Unu pentru fiecare colon. Peste o sută, dacă socotim că o treime din oameni au pierit în timpul luptelor.

— Da, este probabil, aprobă Bishop.

— Dar în primul stadiu al evoluţiei lor, chestiile astea ies dintr-un ou. De unde provin

astea? Când omul care a descoperit nava extraterestră şi-a făcut raportul, la prima aterizare pe această lume, vorbea de un mare număr de ouă, dar fără să intre în detalii. După aceea, nimeni nu s-a dus acolo să le numere. Poate că nu erau toate viabile. Eu cred că aici colonii au fost zdrobiţi numericeşte; şi nu cred că primii extratereştrii care s-au infiltrat în colonie au avut timp să se ducă să caute restul ouălor din nava străină. De aici reiese că ei au venit din altă parte.

— Aceasta este chestiunea de la ordinea zilei, declară Bishop pivotând cu scaunul spre ea. Mă gândesc la ea de când adevărata natură a acestei tragedii a devenit evidentă.

— Vreo idee, genială ori ba?

— Fără a avea nici o probă, nu este decât o simplă presupunere.

— Hai, presupune.

— Am putea emite ipoteza că ar fi vorba de o specie înrudită cu insectele pe care le calificăm drept "sociale". Ca o colonie de termite sau de furnici, care este guvernată de o singură femelă, o regină care depune toate ouăle.

Ripley se încruntă. Între navigaţia interstelară şi entomologie îi apăru o prăpastie pe care nu se aştepta că va trebui s-o depăşească într-o zi.

— Reginele astea, nu ies şi ele dintr-un ou?

Sintetul dădu din cap.

— Absolut.

— N-avem nici o dovadă a existenţei vreunui ou regină la bordul navei care a adus chestiile astea până aici.

— Într-o societate de insecte, ceea ce numeşti dumneata un "ou de regină" nu există. Lucrătoarele hotărăsc să creeze unul. La furnici, ori la albine, ori la termite, metoda este aceeaşi. Lucrătoarele aleg un ou normal, îi dau larvei care iese, o hrană specială, foarte bogată în anumite elemente nutritive. La albine, ea conţine produse chimice care modifică evoluţia nimfei, care devine

o regină şi nu o simplă lucrătoare. Teoretic, o regină ar putea să iasă din orice ou. Nu ştiu încă pe ce criterii îşi bazează insectele alegerea lor.

— Vrei să spui că toate aceste ouă au fost poate ouate de o singură creatură de acest fel?

— Desigur nu în cadrul societăţilor de insecte pe carele cunoaştem noi. Dar dacă analogia este valabilă, trebuie să existe şi alte similitudini. Ca o regină furnică, sau termită, regina acestor extratereştri ar trebui să fie din punct de vedere fizic mult mai mare decât toate creaturile pe care le-am întâlnit până acum. Abdomenul unei regine este atât de umflat de ouăle pe care le conţine încât nu se poate mişca. Ea este hrănită şi îngrijită de către lucrătoare, fecundată de către masculi şi ocrotită de garda ei personală. Absenţa mobilităţii o face total inofensivă, deşi, la albine, de exemplu, ea poate fi mai periculoasă decât lucrătoarele ei. prin simplul fapt că ea poate să înţepe de mai multe ori. Ea se află în centrul vieţii lor, ea este, efectiv, mama societăţii lor. Ne putem considera fericiţi că această comparaţie se opreşte aici. Furnicile şi albinele trec direct din stadiul de ou în cel de larve, nimfe, apoi adulţi. În timp ce fiecare dintre embrioanele extraterestre are nevoie să se găsească în interiorul unei gazde pentru a se putea dezvolta. Dacă n-ar fi aşa, le-am vedea mişunând pe toată suprafaţa lui Acheron.

— Bizar, dar chestia asta nu mă linişteşte deloc. Astea-s mai mari decât furnicile sau termitele. Sunt inteligente? Este posibil ca ipotetica lor regină să fie inteligentă? Nivelul lor de evoluţie: iată un punct asupra căruia nu ne-am putut pronunţa la bordul lui *Nostromo,* Adevărul e că ne gândeam mai întâi de toate cum să rămânem în viaţă. N-am avut vreme de teorii.

— Greu de spus, răspunse Bishop, îngândurat. Şi totuşi un amănunt mă intrigă.

— Care?

— Poate că trebuie să atribuim aceasta numai instinctului, atracţiei exercitate de căldură, sau ceva de genul ăsta, dar regina lor, dacă există, a ales pentru depunerea ouălor singurul loc din colonie în care nu o putem distruge, fără să ne distrugem şi pe noi totodată. Sub schimbătoarele de căldură ale reactorului nuclear al staţiei de epurare. Dacă această alegere se datorează instinctului, fiinţele acestea nu sunt superioare termitelor. Dar dacă este atribuită inteligenţei lor, ei bine, putem spune că am feştelit-o. Numai dacă bineînţeles, aceste supoziţii sunt fondate. În ciuda distanţei de parcurs, primele ceaturi care au apărut au putut să se ducă după celelalte ouă în nava de care vorbeşti dumneata. Această regină, această societate extraterestră complexă, toate acestea poate nu există decât în închipuirea mea. Dar fie că se datorează sau nu inteligenţei sau instinctului, este de netăgăduit faptul că aceste fiinţe cooperează. Asupra acestui punct nu mai există nici o îndoilă. Le-am văzut la treabă.

Ripley medită la implicaţiile analizei lui Bishop, şi rezultatul nu era deloc încurajator. De fapt nici nu se aşteptase la altceva. Arătă cu capul la tuburile de stază.

— Vreau ca aceste specimene să fie distruse după ce termini cu observarea lor. Ai înţeles?

Androidul se uită la cele două creaturi care palpitau încă în interiorul închisorilor cilindrice.

— Domnul Burke mi-a ordonat să le menţin în stază pentru a le putea expedia spre laboratoarele Companiei. A fost categoric.

Cel mai surprinzător a fost că Ripley s-a dus la interfon şi nu la rastelul de arme cel mai apropiat.

— Burke!

Paraziţii aproape că acoperîră răspunsul.

— Da? Dumneata eşti, Ripley?

— Ai câştigat! Unde eşti?

— Recuperez, cât mai e timp. M-am gândit să mai învăţ ceva că tot încurc lumea pe aici, pare-mi-se.

— Vino în laborator.

— Acum? Dar am...

— Imediat. (Tăie legătura şi-l fulgeră pe Bishop.) Vino cu mine.

El se ridică pentru a o urma docil, iar femeia se consideră satisfăcută. Voia doar să vadă dacă o asculta. Sin-tetul nu era deci în totalitate sub stăpânirea lui Burke, în pofida statutului de maşină aparţinătoare Companiei.

— N-are importanţă, lasă.

— Voi fi fericit să te însoţesc, dacă aşa doreşti.

— Nu, nu-i nevoie. Am eu grijă. Continuă-ţi cercetările. Este mai important.

Vizibil încurcat, androidul dădu din cap şi se aşeză la loc.

Îl găsi pe Burke în pragul laboratorului.

— Sper că este important. Cred că am găsit ceva nou şi tare mi-e teamă că nu prea mai am mult timp.

— Ai dreptate, probabil. (El vru să protesteze, dar ea-i făcu semn să tacă.) Intră acolo.

Adică acolo unde se aflau tuburile de stază, arăta ea. Încăperea era insonorizată şi va putea să-i spună tot ce avea pe suflet fără să atragă atenţia celorlalţi. Burke ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru aceste griji. Dacă Vasquez ar afla de planurile sale, ea n-ar mai pierde timpul cu discuţii inutile, şi i-ar băga pe loc un glonte în inimă.

— Bishop mi-a împărtăşit intenţia dumitale de a duce paraziţii pe Pământ. E adevărat?

El nu încercă să nege.

— Sunt inofensivi în stază.

— Bebeluşii ăştia nu sunt inofensivi decât morţi. Tot n-ai înţeles? Cer să fie omorâţi de îndată ce Bishop îşi va fi terminat studiul.

— Fii rezonabilă, Ripley, răspunse el arborând o copie palidă a surâsului său profesional. Aceste specimene au o valoare inestimabilă pentru ramura Companiei care efectuează cercetări asupra armelor biologice. De acord, radem colonia cu o bombă nucleară, că majoritatea e împotriva mea. Dar cu specimenele e altceva. Nu sunt decât două, Ripley. Ce pericol ar reprezenta ele în tuburile de stază? Iar dacă te temi că vor scăpa când vor ajunge la laboratoarele pământene, fii liniştită. Cercetătorii noştri sunt specialişti, obişnuiţi cu astfel de lucruri.

— Nimeni nu este obişnuit cu "astfel de lucruri"! Noi suntem primii care le înfruntăm. Vă temeţi şi-acum că ar mai putea scăpa vreun virus din laboratoarele voastre de cercetări asupra armelor biologice? Încearcă să-ţi imaginezi ce-ar fi dacă un singur parazit ar fugi într-un mare oraş cu mii de kilometri de canale şi ţevi şi pasaje pe unde s-ar putea ascunde.

— N-or să fugă. Nimic nu poate ieşi dintr-un câmp de stază.

— Poţi să ştii, Burke? Ştim atât de puţine lucruri despre monştri ăştia. E prea riscant.

— Dar eu te credeam mai inteligentă. Dacă o scoatem la capăt vom fi nişte eroi. Viitorul ne va fi asigurat.

— Deci, aşa te consideri dumneata? Carter Burke, îmblânzitorul de extratereştri? Ceea ce s-a întâmplat la nivelul C nu ţi-a mai redus din entuziasm?

— Infanteriştii nu ştiau ce-i aşteaptă şi au păcătuit prin exces de încredere! S-au pomenit blocaţi într-o sală unde nu-şi puteau folosi nici armele şi nici experienţa de luptă. Dacă şi-ar fi păstrat sângele rece şi ar fi putut să utilizeze vibratoarele, am fi fost cu toţii la bordul lui *Sulaco,* pe drumul de întoarcere, şi n-am fi prinşi aici ca nişte iepuri speriaţi. Gorman a luat hotărârea de a-i trimite să se arunce în gura

lupului, nu eu. Şi de altfel, au înfruntat nişte creaturi adulte, nu nişte simple larve.

— Nu ai avut obiecţiuni când Gorman a luat această hotărâre.

— Cine ar fi ţinut seamă de părerea mea? Ai uitat ce spunea Hicks? Şi ce spuneai dumneata? Gorman ar fi rămas de nestrămutat, insistă el şi adăugă pe un ton sarcastic: Este vorba de o expediţie *militară.*

— Renunţă, Burke. N-ai putea să duci planul la îndeplinire, fie chiar şi cu acordul meu. Este interzisă trecerea unui organism periculos peste bariera CCI-ului: articolul 22350 din Codul comercial.

— Ţi-ai învăţat lecţia. Aşa prevede codul, e-adevărat. Dar nu uita că nu sunt decât nişte cuvinte pe hârtie, iar reglementările stupide n-au stat niciodată în calea persoanelor hotărâte. Dacă reuşesc să rămân cinci minute singur cu inspectorul de la vamă, când trecem prin staţia Gateway, treaba-i gata. Mergi pe mâna mea. Responsabilii de la CCI nu au cum să se prindă de o chestie de care n-au habar.

— O vor descoperi, Burke.

— Şi cum anume? Vor dori mai întâi să stea de vorbă cu noi, apoi ne vor trece printr-un tunel de detecţie. Bună treabă. Până vine să ne scotocească prin bagaje, eu îi ating pe membrii echipajului şi tuburile de stază vor fi ascunse lângă propulsoare sau recicloarele de deşeuri. Vor fi prea ocupaţi să ne pună întrebări, ca să mai viziteze tot apara-De altfel vor şti cu toţii că am descoperit o colonie devastată şi că noi am şters-o fără să mai cerem restul. Nimeni nu se va aştepta că vom aduce în contrabandă ceva. Ştiu că pot să contez pe sprijinul Companiei, mai ales când conducătorii Companiei vor şti ce le aducem. Şi nu vei fi uitată, Ripley, dacă asta te frământă.

— O, sunt convinsă că te vor susţine. Nu m-am îndoit niciodată. Nişte persoane care, după ce

au luat cunoştinţă de raportul meu, au trimis un detaşament aşa de redus sub comanda unui imbecil fără experienţă ca Gorman, sunt capabil de orice, nu mă îndoiesc.

— Îţi faci prea multe probleme.

— Îmi pare rău, îmi place viaţa şi nu vreau să mă trezesc într-o bună dimineaţă că-mi iese un extraterestru din torace.

— Nu va fi aşa.

— Poţi fi sigur. Pentru că dacă vei lua monştrii ăştia mici şi oribili, voi spune la toată lumea. Şi de data asta îmi vor da crezare. Şi fii atent că nici nu trebuie să ajung aici. Dacă află Vasquez, Hicks sau Hudson ce ai în cap, n-o să mai aştepte procesul dumitale şi n-o să se mulţumească doar să spună ce cred despre dumneata. Ai face mai bine să renunţi, Burke. (Făcu semn spre cilindri.) N-o să-i iei din laboratorul ăsta, darămite de pe lumea asta.

— Şi dacă reuşesc să-i conving pe ceilalţi?

— Imposibil. Dar chiar şi aşa, cum vor reacţiona ei când vor afla că eşti răspunzător de moartea celor o sută cincizeci şi şapte de coloni care trăiau aici?

Combativitatea lui Burke se evaporă şi el păli.

— Ia stai. Despre Ce dracu' vorbeşti?

— Ai auzit foarte bine. Colonii. Toţi aceşti năpăstuiţi care nu bănuiau nimic. Ca familia lui Newt. Ziceai că mi-am învăţat bine lecţia, aşa-i? Dumneata i-ai trimis să viziteze epava navei extraterestre. Am verificat în jurnalele coloniei. Este intact, ca şi planurile găsite de Hudson. Sunt convinsă că nişte judecători îl vor găsi foarte instructiv. "Directive ale Companiei şase doisprezece nouă, din data de cinci treisprezece şaptezeci şi nouă. Ordin de explorare a unei zone de emisie de unde magnetice cu coordonatele..." Dar nu afli o noutate, pentru că acest mesaj este semnat "Burke, Carter J."

Ripley tremura de furie. Din cauza incompetenţei şi lăcomiei unora se afla din nou pe această lume de coşmar.

— I-ai trimis acolo fără să-i atenţionezi, Burke. Ai asistat la înfăţişarea mea în faţa comisiei de anchetă. Ai ascultat povestea mea. Voiai să efectuezi o verificare a coordonatelor pe care le indicasem. Te gândeai că era ceva acolo, altfel nu avea rost să mai trimiţi pe cineva să viziteze epava. Şi dacă nu erai cu adevărat convins, tot ai bănuit ceva, îţi puneai nişte întrebări. Totul ar fi fost normal dacă ai fi format o echipă de oameni în cunoştinţă de cauză. Dar a fost autorizat un prospector independent să se ducă până la navă. De ce n-ai spus nimic, Burke?

— Ce să spun? protestă el.

Îi preluase vorbele, nu şi indignarea. Şi asta explica multe. Ripley avea impresia că-l cunoştea mai bine pe Carter J. Burke.

— Nu puteam fi sigur că aceste lucruri existau într-adevăr, recunoaşte. Poate că de fapt nu era nimic. Nu dispuneam decât de raportul dumitale, şi mi-era greu să-i dau crezare.

— Zău? Cineva a şters câteva pasaje din jurnalul de bord al capsulei de salvare, Burke. Aşa am declarat în faţa comisiei de anchetă, îţi aminteşti? Şi încep să mă întreb dacă nu cumva ştii ce s-a întîmplat...

— După dumneata, ce crezi că ar fi fost dacă aş fi cerut măsuri de securitate excepţionale?

— N-am idee. Luminează-mă.

— Administraţia colonială s-ar fi amestecat în afacerea asta şi o puzderie de funcţionari ar fi venit să se uite peste umărul nostru şi ne-ar fi dat teancuri de formulare de completat, privându-ne de libertatea de acţiune. Peste tot ar fi fost numai inspectori, căutând cea mai mică scuză pentru a ne scurtcircuita şi de a prelua totul în numele interesului public sacrosant. Faptul că povestea dumitale s-a dovedit exactă m-a surprins la fel de

tare ca şi pe ceilalţi, făcu el ridicând din umeri. Să zicem că am făcut o eroare de calcul, atâta doar.

În mintea lui Ripley se produse un declic. Fu surprinsă ea însăşi când se pomeni că-l luă pe bărbat de guler şi îl dădu de perete.

— O eroare de calcul? Oamenii ăştia au murit, Burke! O sută cincizeci şi şapte de coloni, minus un copil, au fost masacraţi pentru că ai făcut o "eroare de calcul". Fără să-i mai socotesc pe Apone şi ceilalţi; care au fost sfâşiaţi sau sunt paralizaţi acum în miezul acestui iad. (Îi răsuci capul bărbatului spre staţia de epurare.) Când te vor răstigni, o să fiu acolo ca să le dau cuiele. Presupunând că după "eroarea de calcul", cineva va mai putea pleca de pe planeta asta blestemată, desigur. Ţine minte ce-ţi spun.

Se dădu la o parte tremurând de furie.

— Cel puţin motivaţiile extratereştrilor erau de înţeles.

Burke se îndreptă şi-şi întinse cămaşa şifonată, înainte de a declara pe un ton compătimitor.

— Dumneata nu vrei să vezi situaţia în ansamblu. Viziunea despre lume îţi este limitată la locul în care te afli şi în momentul prezent. Nu te interesează viitorul dumitale.

— Dacă te afli în el, nu.

— Mă dezamăgeşti, Ripley. Te-aş fi crezut mai inteligentă. Speram că pot să contez pe dumneata când venea vremea să luăm o hotărâre.

— Altă eroare de calcul, Burke. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Ea se răsuci pe călcâie şi părăsi sala. Uşa se închise după ea. Burke încerca să facă o triere a posibilităţilor care i se buluceau în cap.

Ripley o luase pe drumul spre centrul de exploatare, când răsună un semnal de alarmă. Uitând pe loc de cearta cu Burke, ea o luă la fugă.

11

Hudson instalase consola tactică portabilă lângă terminalul ordinatorului central. Cele două aparate erau conectate prin două cabluri, o încălceală de branşamente care ofereau posibilitatea celui aşezat dincolo de pupitrul tactic să aibă acces la tot ceea ce mai funcţiona încă în colonie. Când intră Ripley, Hicks îşi înălţă privirea spre ea şi apăsă pe un întrerupător pentru a face să tacă sirena. Veniră şi Vasquez şi Hudson.

— Se apropie, anunţă calm caporalul. M-am gândit că v-ar face plăcere să fiţi ţinuţi la curent. Sunt deja în tunel.

Ripley îşi umezi buzele şi privi consolele.

— Suntem pregătiţi să-i primim?

Hicks dădu din umeri şi reglă un potenţiometru.

— Cu mijloacele noastre şi dacă funcţionează, cum să nu! Garanţia constructorului n-o să ne folosească la nimic dacă se strică oarece când vom deschide focul. Unul din roboţii-santinelă, de pildă. Sunt, practic, singurele noastre mijloace de apărare.

— Fii fără grijă, bătrâne, îşi vor face datoria.

Hudson nu mai păruse atât de încrezător de când cu dezastrul din subsolul staţiei de epurare.

— Am instalat sute de bijuterii din astea. Din clipa în care li se aprinde beculeţul, poţi să stai liniştit. Mă întreb numai: vor fi îndeajuns pentru a respinge adversarii noştri?

— N-are rost să mai pomenim de astea; vom folosi ce avem la îndemână. Să sperăm că roboţii-santinelă vor reuşi să-i oprească. Totul depinde de numărul acestor creaturi.

Hicks dădu un bobârnac la două întrerupătoare şi obţinu confirmarea că totul era operaţional. Se uită la cadranele detectoarelor de mişcare ale armelor A şi B. Semnalele luminoase

pâlpâiau tot mai des până când rămaseră aprinse în permanenţă. În acelaşi moment, două puternice detunături făcură să vibreze solul.

— Roboţii A şi B urmăresc şi distrug mai multe ţinte, zise ridicându-şi privirea spre Hudson. Ne-ai pus la dispoziţie o putere de foc valabilă.

Comtehul studia nenumăratele informaţii care le parveneau.

— Dacă am avea măcar vreo duzină de. aparate de-astea... mormăi. Ar fi de-ajuns. Ah, dacă am avea vreo duzină...

Bubuitul regulat al armelor automate se repercuta în interiorul clădirii. Pe consolă, numerele care apăreau pe contoarele muniţiilor se derulau inexorabil.

— Cincizeci de cartuşe pe armă. Cum dracu' să-i oprim cu aşa de puţine muniţii? murmură Hicks.

— Trebuie să fie strânşi ca sardelele, colo jos, le atrase atenţia arătând spre cadranele din faţa lor. Priviţi contoarele: e ca un stand de tir.

— Şi acidul? întrebă Ripley. Ştiu că armele astea sunt blindate, dar aţi văzut cât de coroziv este fluidul lor vital.

— Dacă roboţii mai trag, înseamnă că sunt neatinşi, îi răspunse Hicks. Proiectilele RS-urilor au o forţă de impact grozavă, iar dacă împing mereu îndărăt, acidul n-o să-i atingă. Se împrăştie pe pereţi şi pe jos, dar nu pe arme.

Aşa trebuia să fie; roboţii-santinelă îşi continuau tirul de baraj. Trecură două minute, trei. Controlul armei B ajunse la zero şi bubuitul care venea de la subsol se înjumătăţi. Detectoarele de mişcare mai pâlpâiau pe consola tactică: arma descărcată urmărea nişte ţinte în care nu putea să mai tragă.

Tăcerea grea care se abătu asupra centrului de exploatare se sfârşi odată cu izbucnirea zarvei de la subsol. Sunetele ajungeau la intervale regulate, şi cu toţii erau conştienţi de semnificaţia lor.

— Au ajuns la uşa izolatoare, murmură Ripley.

Vacarmul era tot mai puternic şi mai aproape. Auzeau acum şi un sunet care le punea la grea încercare nervii: scrâşnetul ghearelor de oţel.

— Credeţi că ar putea să vină până aici? (Ripley era uimită de calmul lui Hicks. Era încredere... sau resemnare)? Cel care a încercat să-l tragă pe Gorman din VTT a reuşit să smulgă un tambuchi, ţii minte? îi aminti ea.

— Colo jos nu e un tambuchi, ci un izolator ignifug categoria AA, declară Vasquez. Trei straturi de compozit de fibră de carbon prinse ca un sandvici între nişte plăci de oţel. Uşa o să reziste. Sudurile mele mă îngrijorează. N-aveam prea mult timp la dispoziţie, şi aş fi preferat să am două bare de cromită şi un laser, nu un aparat de sudură cu gaz.

— Şi de încă o oră, adăugă Hudson. Cum de nu regreţi că nu ai două rachete antipersonale Katiuşa şase? O chestie de-asta îţi curăţă tot tunelul.

Bâzâitul interfonului îi surprinse. Hicks stabili imediat legătura.

— Aici Bishop. Am auzit detunăturile. Care este situaţia?

— Cât puteam spera de bună. Santinelele A şi B au rămas fără muniţii, dar trebuie să-i fi rărit destul.

— Cu atât mai bine, fiindcă eu mă tem că am a vă da nişte veşti proaste.

Hudson se strâmbă şi se rezemă de un dulap.

— Ei, asta-i ceva nou.

— Ce veşti proaste? întrebă Hicks.

— Va fi mai uşor să vă explic acolo. Vin acum.

— Nu plecăm de aici, făcu Hicks până să întrerupă legătura. E îmbucurător.

— Hei, nici o chestie, făcu comtehul. Că mai rău n-are cum să fie.

Androidul sosi de îndată şi ajunse la unica fereastră care domina o mare parte a coloniei. Vântul se înteţise din nou şi alunga vălul de ceaţă. Vizibilitatea, departe de a fi perfectă, le îngăduia să întrevadă în depărtare staţia de epurare. Erau cu toţii alături de Bishop, când de la baza staţiei se ridică o coloană de flăcări care urcă la cer. Într-o clipită strălucirea ei fu mai luminoasă decât a haloului care aureola partea superioară a turnului conic.

— Ce-n fost asta, Dumnezeule?! făcu Hudson lipinddu-şi faţa de geam.

— Degazaj prin supapele de securitate, răspunse Bishop.

— Construcţia va rezista la supraîncălzire? se interesă Ripley.

— Imposibil. Dacă datele pe care le-am obţinut sunt fie şi pe jumătate exacte, şi nu am nici un motiv să cred să sunt fanteziste.

Hicks se dusese la consolă.

— Ce s-a întâmplat? Creaturile astea să fi făcut asta? Apăsând aiurea pe butoanele din staţie?

— Imposibil de răspuns. Poate. Dar mai degrabă eu cred că a fost atins un element important prin tirul unui criblor sau vibrator în cursul înfruntării desfăşurate la nivelul C. Dacă nu cumva naveta care s-a prăbuşit la baza clădirii a provocat unele stricăciuni. Cauza nu este importantă. Contează rezultatul, care nu este prea plăcut.

Ripley era pe punctul de a ciocăni cu degetele în geam: îşi reveni şi-şi trase mâna. Acolo, afară, poate duşmanii îi ascultau. Se uită încă la staţia de epurare, când o nouă răbufnire de gaze supraîncălzite ţâşni de la baza acestuia,

— Cât timp mai avem până va sări totul în aer?

— Imposibil de spus. Aş putea extrapola plecând de la datele disponibile, dar sunt prea numeroase variabilele pentru ca rezultatul să fie

într-adevăr precis. În plus, calculele sunt destul de complicate.

— Cât? repetă Hicks, răbdător.

Androidul se întoarse spre el.

— Dacă mă bazez pe informaţiile de care dispun, instalaţia ar trebui să explodeze în ceva mai puţin de patru ore. Raza de suflu ar fi de aproximativ treizeci de kilometri. Totul va fi ras. Fără căderi atomice, evident. Vreo douăsprezece megatone.

— M-am liniştit, declară Hudson scurt.

Hicks trase adânc aer în piept.

— Avem o problemă.

Comtehul îşi desfăcu mâinile încrucişate şi se întoarse.

— Nu-nii vine să cred. Vouă vă vine? RS-urile fac praf o hoardă de bestii, uşa izolatoare rezistă încă, şi acum ne pomenim că a fost degeaba.

— E prea târziu să stopăm reacţia în lanţ? întrebă Ripley pe android. Admiţând că sistemele respective mai funcţionează, bineînţeles. Să nu crezi că mi-ar fi drag să dau o raită pe la staţie, dar, dacă-i singura posibilitate de supravieţuire, sunt gata să-mi încerc norocul.

Sintetul zâmbi amar.

— Nu te obosi. Mi-e teamă că ar putea fi prea târziu. Impactul navetei, tirul, şi mai ştiu eu ce, au produs prea multe stricăciuni. În acest stadiu, explozia reactorului este inevitabilă.

— Este perfect. Şi ce e de făcut în acest caz?

Vasquez îi surâse:

— Ne punem pe vine, băgăm capul între picioare şi să sperăm c-o să fie rapid.

Hudson se plimba în cerc, ca un urs în cuşcă.

— O, Doamne! Şi eram aşa de aproape! Mai aveam de tras patru săptămâni şi salutare! Din care trei în hipersomn. Pensionare anticipată. Zece ani de infanterie şi după care viaţa ca lumea şi venituri confortabile, cică. Nişte căcănari, recrutorii ăştia.

Pensionarea o s-o fac pe bolovanul ăsta afurisit. Nu e drept, bătrâne!

— Ne scuteşti, cinci minute? făcu Vasquez, iritată.

El o privi.

— A, păi îţi vine uşor. Armata e viaţa ta. Ţie-ţi place să te plimbi pe biloaiele astea prăfuite împuşcând tot ce mişcă. Eu însă m-am angajat cu gândul la pensie. Zece ani de tras, iau bişţarii, apoi cumpăr un băruleţ pe undeva şi angajez o chelneriţă ca să stau la taclale cu clienţii în timp ce banii curg gârlă în cont.

Femeia se uită la ferastră. Un alt jet de gaz lumină peisajul învăluit în ceţuri. Faţa-i era ca de piatră.

— Mă faci să plâng. Caută-ţi nişte cabluri de lipit. Poate-ţi trece.

Ripley îl privi pe Hicks.

— Problema e simplă. Dacă murim stând aici, trebuie neapărat să plecăm. Şi nu există decât un singur mod de a părăsi această lume: să luăm naveta cealaltă, cea care se găseşte în *Sulaco.* Trebuie să existe un mod de a o face să coboare până la noi.

— Există. Sau poate crezi că nu m-am gândit la chestia asta de când Ferro a prăpădit prima navetă, declară Hudson care se opri din marşul său nervos. E de ajuns un emiţător cu fascicol de emisie îngust acordat pe frecvenţa comenzilor navetei.

— Ştiam, făcu ea enervată. M-am gândit şi eu. Dar n-avem un aparat ca ăsta.

— Într-adevăr. Emiţătorul se găsea în VTT şi a fost distrus o dată cu blindatul.

— Trebuie să mai fie o metodă de prîotare de la distanţă. Nu ştiu care. Caută o soluţie. Eşti comtehnicianul. Găseşte ceva.

— Ce să găsesc? Suntem pierduţi.

— Mă dezamăgeşti, Hudson. Uiţi de emiţătorul coloniei. Turnul ăla de transmisiuni,

capătul celălalt al oraşului. Am putea regla emiţătorul său pe frecvenţa comenzilor navetei. De ce să nu-l folosim? Turnul părea intact.

— M-am gândit deja la acest lucru. (Se întoarseră cu toţi spre Bishop.) Am verificat. Cablurile de legătură între centrul de exploatare şi acest turn au fost tăiate în timpul luptelor dintre extratereştri şi coloni. Este unul dintre motivele pentru care aceştia din urmă nu au putut trimite mesaje, nici măcar pentru a-i avertiza pe cei care ar fi venit în ajutorul lor.

Ripley se gândea cu repeziciune. Lua în considerare, rând pe rând, toate posibilităţile, le studia şi apoi le respingea. În final, mai rămase una singură.

— Crezi că emiţătorul ar trebui să funcţioneze, dar că e imposibil să-l utilizăm din centrul de exploatare, aşa-i?

Androidul păru a fi meditativ, apoi dădu din cap.

— Cu condiţia ca el să fie încă alimentat de grupurile de ajutor firește, el ar trebui, logic să poată emite semnale. În plus, nu ar fi indispensabil să posede o putere mare, dat fiind că e de ajuns să funcţioneze un singur canal.

— În acest caz, soluţia asta e, zise ea, observând expresiile colegilor săi. Ajunge ca unul dintre noi să meargă acolo cu o consolă portabilă şi să o branşeze pe emiţător.

— O, perfect, absolut perfect! făcu Hudson cu un entuziasm prefăcut. Uiţi însă un lucru: chestiile alea care bântuie pe-acolo. E important.

Bishop făcu un pas înainte.

— Mă duc eu.

Era calm, destins, ca şi cum nu avea de ales.

— Ce?

Ripley rămase cu gura căscată.

El zâmbi, parcă scuzându-se.

— Eu sunt singura persoană calificată pentru a ghida de la distanţă o navetă, iar climatul

inospitalier al acestei lumi mă afectează mai puţin decât pe voi. În plus mintea mea se lasă... mai greu distrasă decât cea a oamenilor. Mă voi putea concentra mai mult asupra activităţii mele.

— Dacă nu te acostează vreun trecător, îl atenţionă Ripley.

— Da, totul ar trebui să se desfăşoare bine dacă nimeni nu mă va deranja. (Zâmbetul se lărgi) Crede-mă, ţin la pielea mea, deşi este sintetică. Nu sunt chiar aşa de stupid. Dar cum alternativa este incinerarea nucleară, vreau să încerc.

— E clar. Să nu pierdem timpul. Ce-ţi trebuie?

— O consolă emiţătoare portabilă, desigur. Şi va trebui să ne asigurăm că turnul este încă alimentat cu electricitate. Dar fiind că este vorba de o misiune extra-atmosferică pe un fascicul îngust, antena va trebui să fie orientată cu precizie. Îmi va mai trebui...

— Ascultaţi! îl întrerupse Vasquez cu un strigăt.

— Ce? Nu aud nimic, făcu Hudson care se răsuci încet.

— Tocmai. A încetat.

Operatoarea criblorului avea dreptate. Bubuiturile şi scrâşnetul care veneau de la subsol încetaseră brusc. Apoi liniştea fu spartă de vibraţia acută a unui detector de mişcare. Hicks se uită pe consola tactică.

— Au reuşit să intre.

Nu le luă prea mult timp pentru a strânge materialul de care avea nevoie Bishop, în schimb găsirea unei ieşiri le punea mai multe probleme. Discutară îndelung şi amestecară informaţiile furnizate de ordinatorul central şi sugestiile consolei tactice: totul presărat cu ceva opinii personale. Ajunseră la un consens în privinţa drumului: cel pe care-l apreciară ca fiind cel mai bun, dintre cele deloc încurajatoare care li se prezentau.

Îi cerură părerea lui Bishop. Android sau nu, el avea ultimul cuvânt. Cu o multitudine de sentimente umane, instinctul de conservare era inclus în programarea noilor sinteţi. Bishop declară, de altfel, în focul discuţiilor, că ar fi preferat să se afle la Philadelphia.

Dar nu avea prea multe de spus. Toţi recunoscură că pasajul ales era singurul care le oferea oarecari şanse de a părăsi centrul de exploatare fără să atragă atenţia creaturilor, după care în încăpere se instală o tăcere jenantă şi Bishop se pregăti să plece.

Una din perforaţiile datorate acidului, dovadă a luptelor dintre coloni şi asediatorii lor, forma o mare deschizătură în pardoseala laboratorului medical. Gaura dădea spre labirinturile de pasaje şi canale, din subsol. Anumite ţevi dintre acestea fuseseră adăugate după construirea coloniei, şi tocmai într-una din aceste ţevi se pregătea să intre Bishop.

Androidul se strecură prin deschidere contorsionân-du-se.

— Cum se prezintă? îl întrebă Hicks.

Bishop privi în jos, printre picioare, apoi se uită la consolă.

— Întunecat, pustiu, strâmt. Dar cred că o să reuşesc.

"Ar fi preferabil" gândi Ripley.

— Îţi dau consola?

Spre ea se ridicară două mâini, parcă implorând.

— Hai.

Ea-i întinse aparatul cel greu.

Bishop se răsuci cu dificultate şi cuprinse consola. Coborî în pasaj. Învelişul de plastic reducea zgomotele de frecare. Androidul mai ridică odată mâinile şi zise:

— Dă-mi şi restul.

Ripley îi înmână un săculeţ conţinând unelte, cabluri de racordare, circuite integrate de schimb,

un pistol şi un mic aparat de sudură cu rezerva de gaz. Aceasta reprezenta greutate şi volum suplimentar, dar era indispensabil. Mai bine să piardă timp până ajungea la turn decât să fie acolo mai devreme, dar fără obiectele necesare,

— Cunoşti drumul? îl întrebă Ripley.

— Da. Dacă planurile coloniei au fost actualizate. Acest canal merge aproape până la turn. O sută optzeci de metri. Să zicem trei sferturi de oră de târâre. Sarcina mea ar fi mult mai uşoară dacă aveam roţi, dar cei care m-au conceput erau nişte sentimentali şi mi-au dat picioare. (Nimeni nu râse). După ce ajung acolo, mai am nevoie de o oră pentru a mă racorda la emiţător şi a-mi orienta antena. Dacă izbutesc să stabilesc imediat un contact, naveta, va fi gata peste, încă o jumătate de oră, şi ea se va aşeza pe Acheron după aproximativ cincizeci de minute de zbor.

— Nu-i cam mult? se interesă Hicks.

— Cu un pilot la postul de comandă, i-ar trebui de două ori mai puţin. Dar dirijarea de la distanţă de pe o consolă portabilă este mai dificilă. O coborâre prea rapidă ar putea să mă facă să pierd contactul, sau controlul aparatului. Nu, mai bine să fim precauţi: naveta aceasta nu trebuie să aibă soarta celorlalte.

Ripley se uită la ceas.

— Timpul ne presează. Hai!

— Înţeles. Pe curând.

Salutul lui era plin de o veselie contrafăcută. Special pentru ei. Ripley nu avea nici un motiv să se simtă emoţionată. Era doar o fiinţă sintetică, o maşină.

Ea se întoarse când Vasquez acoperi deschizătura cu o placă de metal pe care se apucă numaidecât s-o sudeze. Bishop nu avea dreptul să greşească. Dacă nu reuşea, nu mai trebuia să-şi facă probleme cu respingerea creaturilor. Focul de artificii care se amplifica înlăuntrul staţiei de epurare îi va termina pe toţi.

Culcat pe spate, Bishop privea lucirea aparatului de sudură mânuit de Vasquez care desena un cerc deasupra capului său. Era frumos, iar el ştia să aprecieze frumuseţea. Însă nu avea timp de pierdut. Se rostogoli pe burtă şi porni să se târască împingând sacoşa cu materialele şi consola. Împins-târât, împins-târât: înaintarea era foarte lentă. Umerii abia încăpeau în tubul îngust. Din fericire nu suferea de claustrofobie, aşa cum nu ştia ce era ameţeala şi alte stări mentale care bănuiau specia umană. Ar fi atâtea de spus despre avantajele inteligenţei artificiale.

Înainte, tunelul se strângea la infinit. Cam aşa trebuie să simtă un glonte în ţeava unei arme, se gândi. Dar proiectilele nu aveau sentimente, ca el. Totuşi, acestea nu erau decât rezultatele unui program.

Întunericul şi singurătatea favorizau meditaţia. Târârea nu cerea deloc concentrare mentală, aşa că se gândea la condiţia sa.

Sentimente şi programare. Stare proastă organică sau informatică. Exista cu adevărat o mare diferenţă între el şi Ripley, sau oricare altă fiinţă umană? Cu excepţia pacifismului său înnăscut, majoritatea oamenilor având un temperament fundamental belicos, prin natura lor. Ce se afla la originea sentimentelor oamenilor?

O programare lentă. Un copilaş se năştea cu programul de bază al instinctului, dar putea fi reprogramat în mod radical de mediul înconjurător, de anturaj, de educaţie şi de un mare număr de alţi factori. Bishop ştia că programarea lui nu putea fi modificată de mediu. Dar ce se întâmplase cu înaintaşul său: sintetul care-şi pierduse minţile, provocându-i lui Ripley o ură atât de mare faţă de semenii lui? Comportamentul său ciudat să se fi datorat unui program care lăsa de dorit... sau intervenţiei răuvoitoare a unei fiinţe umane rămase

în umbră? Dar de ce să fi acţionat astfel o fiinţă umană?

El ştia că, în pofida programului său complet şi a tot ceea ce putea să înveţe pe durata de viaţă care i-a fost repartizată, specia care îl crease va rămâne pentru totdeauna un mister.

În comparaţie cu colegii lui, extratereştrii nu aveau nimic enigmatic. Era posibil de prevăzut reacţiile lor în orice situaţie. În plus, în împrejurări identice, zece creaturi din specia sa, ar reacţiona la fel, pe când zece oameni ar face lucruri diferite fără nici o legătură între ele, dintre care cel puţin jumătate ar fi complet ilogice. Dar oamenii nu aparţineau unei specii ca aceea a albinelor. Sau cel puţin aşa credeau ei. Bishop nu prea le împărtăşea acest punct de vedere.

La o privire mai atentă existau similitudini între oameni, extratereştri şi androizi. Toţi aparţineau unor societăţi structurate. Diferenţa venea de la faptul că la oameni haosul era o regulă datorită acestui lucru singular pe care ei îl numeau individualism. Şi fiindcă şi acest lucru fusese inclus în programarea sa, însemna că beneficia de un statut de fiinţă umană de onoare. În anumite privinţe, era superior, în altele, inferior. Nu era plăcere mai mare decât aceea de a fi considerat unul de ai lor, cum părea să se întâmple uneori.

Se uită la ceas. Trebuia să se târască mai repede dacă voia să ajungă la timp.

Roboţii-santinelă, de gardă la intrarea în centrul de exploatare, deschiseră focul şi răsună prin coridoare zăngănit de arme. Ripley îşi luă aruncătorul de flăcări şi merse la consola ordinatorului central. Vasquez termină de sudat placa izolând pasajul pe care plecase Bishop, lăsă aparatul de sudură şi îşi urmă colega.

Hicks studia consola tactică, fascinat de imaginile transmise de camerele armelor automate.

Nu-şi ridică privirea decât să le facă semn celor două femei să se apropie.

— Ia priviţi, le spuse liniştit.

Ripley se încumetă să se uite pe ecrane, zicându-şi că la urma urmei nu sunt decât imagini. Limbile de foc ţâşneau din gura roboţilor-santinelă saturând cu alb ecranele, dar puteau să vadă clar hoarda de extratereştri care înaintau pe culoar. Ori de câte ori un proiectil atingea o creatură, corpul său chitinos exploda proiectând în toate părţile fluidul său vital coroziv. Podeaua şi pereţii erau găuriţi şi brăzdaţi. Numai ceilalţi monştri erau imunizaţi împotriva acidului.

Gloanţele trasoare luminau vârtejurile de ceaţă care pătrundeau în pasaj prin breşele deschise în pereţi; invadatorii erau seceraţi de tirul armelor automate.

— Douăzeci de metri şi se apropie. (Contoarele de muniţii îi atraseră atenţia lui Hicks.) Cincisprezece metri. Şi încărcătoarele roboţilor C şi D sunt practic pe jumătate goale.

Ripley verifică deblocarea aruncătorului de flăcări. Printre salve auzeau înspăimântătoare urlete ascuţite.

— Numărul lor? întrebă Ripley.

— Imposibil de spus. Foarte important. Greu de ştiut câţi mai trăiesc şi câţi au murit. Îşi pierd membrele dar continuă atâta timp cât rafalele nu le-au tăiat în două. (Privirea lui Hudson se aşează pe un alt contor.) Încă douăzeci de muniţii pentru robotul D. Zece... Zero.

Brusc, cealaltă armă îşi încetă tirul şi se instaură tăcerea. Un val de fum şi unul de ceaţă se contopeau pe cele două ecrane. O lumină albă indica locurile în care trasoarele aprinseseră nişte materiale inflamabile. Podelele erau presărate cu cadavre calcinate şi răsucite în poziţii groteşti: un osuar biomecanic. Mai multe corpuri se prăbuşiră şi dispărură: acidul scurt din rănile lor săpase o gaură mare în sol.

Nimic nu ţâşni din linţoliul de fum pentru a smulge armele de pe afeturile lor. Detectorul de mişcare rămase mut.

— Ce dracu' se-ntâmplă? (Hudson modifică reglajele aparatelor lui, descumpănit.) Dar te se-ntâmplă, unde sunt?

— De necrezut, făcu Ripley răsuflând. Au renunţat. Au bătut în retragere. Santinelele i-au oprit. Înseamnă că sunt destul de inteligente pentru a stabili relaţii de cauză-efect. S-au hotărât să se replieze.

— Mda, ia priveşte.

Hicks bătu cu degetul pe plasticul dintre două contoare. Cel al robotului-santinelă D era la zero. C-ul era la zece: echivalentul a câtorva secunde de tir suplimentare, la această cadenţă.

— Data viitoare, vor putea să ajungă să bată la uşă. Dacă nu ar fi explodat VTT-ul ăla afurisit!

— Dacă blindatul ar fi intact n-am mai fi aici, să vorbim despre el. Am fi departe, replică sec Vasquez.

Numai Ripley nu era abătută.

— Dar ei nu ştiu câte muniţii mai sunt şi le-am produs pierderi grele. Foarte grele. S-au dus probabil să se adune undeva, sau să ia nişte decizii colective. Studiază alte modalităţi de intrare. O să le ia ceva timp, iar când vor hotărî un nou asalt, vor fi mai prudenţi. Se tem, poate, acum că vor vedea peste tot roboţi-santinelă.

Încrederea ei îl contamină pe Hudson, care îşi mai reveni.

— Poate că i-au demoralizat. Aveai dreptate, Ripley. Monştri ăştia nu sunt invulnerabili.

Hicks îşi ridică ochii de pe consolă pentru a se adresa lui Vasquez şi comotehului.

— Vreau să inspectaţi zona. De la centrul de exploatare până la secţia medicală. Atât putem acoperi. Ştiu că sunteţi stresaţi, dar încercaţi să fiţi lucizi şi vigilenţi. Dacă Ripley are dreptate, ei vor încerca să testeze soliditatea pereţilor. Va trebui să-

i împiedicăm să intre înainte ca situaţia să ne scape din mâini. Doborâţi-i unul câte unul, pe măsură ce vor încerca să se infiltreze până la noi.

Cei doi infanterişti dădură din cap. Hudson se ridică de la consolă, îşi luă puşca şi se luă după Vasquez care pornise deja spre culoarul principal. Ripley remarcă o ceaşcă de cafea pe jumătate plină, o luă şi o bău pe nerăsuflate. Licoarea era călduţă şi infectă, dar îi umezi gâtul. Caporalul o privea, aşteptând să termine.

— De când n-ai mai dormit? Douăzeci şi patru de ore?

Ea ridică din umeri, nesurprinsă de întrebare. Tensiunea constantă o epuizase. Numai dacă jumătate din oboseală răzbătea din aspectul ei, atunci expresia îngrijorată a lui Hicks era de înţeles. Oboseala o va doborî mai devreme decât creaturile. Când răspunse, vocea-i era depărtată şi indiferentă.

— Ce mai contează? Tot ce facem e inutil.

— Parcă spuneai altceva.

Cu capul, ea arătă culoarul în care dispăruseră Hudson şi Vasquez.

— Voiam să-i liniştesc. Şi poate şi pe mine totodată. Ei n-o să ne imite, dacă noi hotărâm să ne odihnim. Ei îşi vor continua strădaniile până când vor obţine ce vor. Şi pe noi ne vor ei. Şi ne vor avea până la urmă.

— E posibil.

Avu un simulacru de zâmbet.

Ea încercă să-l imite dar nu avea de unde să ştie dacă reuşise. Ar fi dat salariul pe un an pentru o ceaşcă de cafea caldă, dar nu avea cu cine să facă acest troc şi-i era lene să se ducă la distribuitor. Puse aruncătorul de flăcări în bandulieră.

— Hicks, eu nu vreau să sfârşesc ca ei. Mă gândesc la coloni, la Dietrich şi Crowe. Pot să contez pe tine dacă ajungem acolo?

— *Dacă* e să ajungem acolo, am eu grijă. Dar dacă vom fi tot aici când va sări în aer staţia de

epurare, nu va mai fi nevoie. Va avea ea grijă de toată lumea: noi şi ei. Să facem în aşa fel, ca asta să rămână doar o simplă posibilitate.

De data asta era sigură că reuşise să zâmbească.

— Nu reuşesc să te-nţeleg, Hicks. Militarii nu prea sunt optimişti.

— Ştiu. Nu eşti singura care mi-a spus-o. Eu sunt excepţia care confirmă regula. (Se răsuci pentru a lua un obiect pus în spatele consolei tactice.) Aş vrea să te prezint unui bun prieten. (Cu îndemânare şi uşurinţă datorate unei lungi practici, scoase încărcătorul din puşcă şi i-l întinse.) Vibrator M 41 A de 10 milimetri, completat cu un aruncător de grenade. O bijuterie. Cea mai bună consolare a infanteriştilor, în afara femeilor. Nu se blochează în apă şi în vid. Cere doar să fie curăţit şi să nu fie prea zgâlţâit; în schimb, ne ţine în viaţă.

Ripley cântări arma masivă şi puţin maleabilă, umflată cu fibră compresibilă destinată amortizării reculului generat de forţa deosebită a cartuşelor pe care le lansa. Această puşcă era mai impresionantă decât aruncătorul ei de flăcări. Ea îndreptă ţeava spre zidul din faţă.

— Ce părere ai? o întrebă Hicks. Te crezi în stare s-o foloseşti?

Ea îl privi pe militar, pntru a-i răspunde cu glas monoton.

— Ce-am de făcut?

Hicks dădu din cap şi-i întinse încărcătorul.

*

În ciuda tuturor precauţiilor, Bishop făcea zgomot de fiecare dată când consola portabilă şi sacoşa cu materiale se freca de fundul conductei. Nici o fiinţă umană nu ar fi înaintat atât de rapid de la centrul de exploatare dar aceasta nu însemna

că va putea menţine acest ritm la nesfârşit. Chiar şi rezistenţa sinteţilor era limitată.

Vederea lui era mai pătrunzătoare decât cea a oamenilor şi vedea tunelul prelungindu-se departe înainte-i, în întuneric. Un om ar fi fost complet orb în acest pasaj cilindric. Cel puţin nu-i era teamă că se va pierde. Tunelul lega aproape în linie dreaptă centrul de exploatare de turn.

O geană slabă de lumină pătrundea în pasaj printr-o gaură pe partea dreaptă. Curiozitatea era inclusă în programul său emoţional. Se opri pentru a privi printr-o deschizătură produsă de acid. Ar fi dorit să se orienteze singur decât să se bazeze exclusiv pe planurile furnizate de ordinatorul central.

Nişte fălci îmbăloşate se năpustiră spre faţa lui şi se loviră de metal scrâşnind.

Bishop se rezemă de cealaltă parte a tunelului; zgomotul impactului se repercută. Curba metalului se inversase uşor, acolo unde îl izbiseră fălcile. Androitul îşi reluă rapid respiraţia, surprins că nu era atacat din nou şi că nu auzea zgomotul unei urmări.

Creatura sesizase pur şi simplu o mişcare şi lovise din instinct. Cum reuşeau aceste fiinţe să detecteze incubatoarele propice? Bishop efectua mişcări respiratorii dar nu respira, el neavând nici sânge şi nici căldura animală. Orice extraterestru ar fi trebuit să considere un android o simplă maşină. Având grijă să nu manifeste nici o intenţie ostilă la adresa lor, ar fi putut să se deplaseze liber, dat fiind faptul că reacţiile şi motivaţiile adversarilor lui rămâneau imprevizibile, dar obţinuse o informaţie utilă. Cu condiţia ca presupunerea să fie exactă, desigur.

Lăsă în seama altora grija de a studia pe aceşti monştri. Nu căuta confirmarea ipotezei tale. Ar fi fost nevoie de un sintet mai temerar decât el pentru acest lucru. El dorea să părăsească Acheronul cât mai repede, atât pentru a-şi salva

pielea sintetică proprie cât şi pe cea, mai naturală, a colegilor săi.

Se uită la ceas, al cărui cadran era uşor luminat. Întârzia. Palid şi obosit, încercă să înainteze mai repede.

*

Ripley îşi sprijinise patul armei de obraz şi se străduia să asimileze instrucţiunile caporalului. Îşi dădea seama că nu aveau răgaz şi că trebuia să folosească această puşcă, dar nu va putea să-i ceară explicaţii complementare. Şi Hicks nu ar fi putut fi mai răbdător: rezumă în două minute un curs complet de mânuire a armelor.

Infanteristul stătea lângă ea şi-i modifica poziţia braţelor, explicându-i în acelaşi timp cum să ochească. Le venea greu să ignore caracterul intim al posturii lor. Căldura umană nu prea era prezentă prin colonia devastată şi era primul contact fizic. Hicks detalia folosirea vibratorului cu glas potolit, flegmatic, iar Ripley nu ar fi crezut că atingerea corpului lui ar fi tulburat-o atât.

— Şi ţine bine, îi zise el. Reculul e considerabil cu toată frânarea. Aşa-i când utilizezi cartuşe care perforează tot. (Arătă contorul încastrat în pat.) Când ajunge la zero, apasă aici. (Împinse cu degetul mare un buton şi încărcătorul căzu cu zgomot pe jos.) De obicei, noi trebuie să recuperăm încărcătoarele goale. Din cauza preţului lor. Dar în aceste condiţii nu se va aplica regulamentul.

— Am priceput.

— Lasă-l unde a căzut şi ia altul imediat. (Îi întinse un al doilea încărcător şi ea se contorsionă pentru a menţine arma într-o mână şi a o încărca în acelaşi timp, cu cealaltă.) Bag-o tare, îi place duritatea. (Ea îl ascultă şi auzi pocnetul încărcătorului care intrase în locaş.) Acum, armează!

Ea apăsă pe un alt întrerupător. Un semnal roşu se aprinse pe o latură a mecanismului de armare.

Hicks se dădu înapoi pentru a studia poziţia de tir şi păru mulţumit.

— E bine. Mai facem o dată. Reluăm de la zero.

Ripley repetă procesul: expulzarea încărcătorului, controlul, reîncărcarea, armarea. Mânuirea vibratorului era obositoare şi mâinile-i tremurau din cauza greutăţii acestuia; cu toate acestea arma îi dădea încredere. O lăsă în jos şi arătă tubul metalic care aducea cu o ţeava dublă.

— La ce foloseşte?

— Este aruncătorul de grenade. Nu-i nevoie să te învăţ să-l foloseşti. Ai atâtea lucruri de ţinut minte până acum, aşa că dacă vrei să-l foloseşti, trebuie s-o faci fără să stai pe gânduri.

— Ascultă, n-a fost ideea mea. Explică-mi tot. Sunt în stare să mă descurc.

— Am observat.

Îi explică aşadar cum să vizeze, să încarce o grenadă şi să tragă: un curs complet în cincisprezece minute. Hicks îi arătă şi cum să cureţe arma, avu grijă să nu omită nimic, apoi se cufundă din nou în contemplarea ecranelor şi cadranelor consolei tactice. Femeia îl părăsi pentru a fi alături de Newt în secţia medicală. Agăţată în bandulieră, noua sa prietenă de metal şi plastic se legăna uşor pe umăr.

Încetini mersul când auzi paşi în faţă, apoi se destinse. Un extraterestru ar fi făcut mai mult zgomot decât locotenentul Gorman, care apăru în pragul laboratorului, slăbit, dar refăcut. Burke, aflat în spatele militarului, abia îi aruncă o privire. Asta era foarte bine. De câte ori deschidea gura reprezentantului Companiei, îi venea să-l strângă de gât. Dar avea nevoie de el. Ar putea să le dea o mână de ajutor, chiar dacă ale lui erau mânjite de sânge. Burke făcea încăparte din grupul lor, avea

statutul unei fiinţe umane. Deşi acesta putea fi contestat, se gândi ea.

— Cum te mai simţi? îl întrebă pe Gorman.

Locotenentul se rezemă de un perete şi-şi trecu o mână

peste frunte.

— Bine, cred. Cam ameţit. O mahmureală în toată regula. Ascultă, Ripley, eu...

— Las-o baltă.

Nu avea timp să asculte tentativele lui de justificare, inutile. De altfel omul acesta nici nu era cu totul răspunzător de dezastrul produs în staţia de epurare a atmosferei. Vina era a celor care fuseseră proşti sau atât de incompetenţi încât să-l dea comandamentul acestei expediţii. Şi chiar dacă trece peste această lipsă de experienţă, infanteriştii nu aveau cum să fie pregătiţi să înfrunte astfel de creaturi. Cum puteau să... lupte cu un inamic atât de periculos, atât rănit de moarte cât şi în deplinătatea facultăţilor sale? Trecu prin faţa ofiţerului şi intră în laborator.

Gorman o urmă din priviri înainte de a porni pe culoar. În drum se întâlni cu Vasquez care-i aruncă o privire criminală mijându-şi ochii. Fularul ei, înmuiat de sudoare, se lipise de piele şi de părul negru.

— Tot mai vrei să mă omori? o întrebă cu calm locotenentul.

Răspunsul lui Vasquez fu amestecat de dispreţ şi resemnare.

— Nu mai are rost.

Ea-şi văzu de drum, continuându-şi rondul.

După plecarea lui Gorman şi Burke, secţia medicală rămase pustie. Ripley ajunse la blocul operator, acolo unde o lăsase pe Newt. Lumina era slabă, dar tot putea să vadă patul gol. O cuprinse teama şi începu să se uite disperată prin sală. Apoi îşi dădu seama şi se aplecă pentru a se uita sub pat.

Se linişti: fetiţa era ghemuită lângă perete. Se strecurase cât mai departe acolo jos şi dormea,

ţinând-o strâns în mânuţa ei pe Casey. Uşurarea lui Ripley fu şi mai mare la vederea expresiei angelice a fetiţei, inocentă şi destinsă în ciuda demonilor care o bântuiau în perioadele de veghe, cât şi în cele de somn. Şi femeia se gândi: fericiţi copiii, care pot să doarmă în pace, în orice împrejurări.

Cu băgare de seamă puse puşca pe pat, îngenunche şi se vârî sub pat. Fără s-o trezească pe Newt, o luă în braţe. Fetiţa tresări şi se cuibări la pieptul ei, căutând din instinct căldura reconfortabilă a adultului. Un gest primitiv. Ripley se răsuci pe o parte şi suspină.

Newt se strâmbă, dovadă că universul ei oniric era tulburat. Scăpă un ţipăt, un fel de implorare deformată de vis. Ripley o legăna cu duioşie.

— Gata, gata. Sşşşt. Acum e bine. E bine.

*

Reţeaua de canalizare, legată de enormul con al sta--ţiei de epurare a atmosferei, conţinând fluidul de răcire comprimat, ajunsese la incandescenţă. Arcuri electrice, într-o coroană pe armătura superioară a turnului, luminau suprafaţa Acheronului şi clădirile dărăpănate ale coloniei Hadley prin fulgere sporadice şi orbitoare. Era evident că staţia funcţiona anormal. Moderatoarele încă mai încercau cu încăpăţânare să oprească o reacţie în lanţ incontrolabilă. Îndoiala nu fusese inclusă în programarea lor.

Dincolo de zona de aterizare, se ridica în nori un turn metalic. Antenele parabolice regrupate în vârf aduceau cu nişte păsări care au poposit pe un copac amorţit în iarnă.

La poalele acestui turn se zărea o siluetă stingheră aplecată sub un panou deschis, cu spatele în bătaia vântului.

Bishop blocase capacul în poziţie ridicată şi izbutise să branşeze consola portabilă la emiţătorul

turnului. Se considera satisfăcut, deşi lucrurile începuseră destul de prost. Ajunsese târziu la turn, deoarece subestimase timpul necesar pentru parcurgerea conductei pe brânci. Însă pentru controale şi testele preliminare îi luă mai puţin, astfel, că recuperase timpul pierdut. Nu era totuşi sigur că va termina la vreme.

Îşi întinsese haina pe consolă şi pe monitor pentru a le proteja de nisip şi praful spulberat de vânt. Componentele electronice ale acestor aparate erau într-adevăr mai fragile decât ale propriului său corp. Degetele îi fluturaseră cu frenezie pe tastatură, abia vizibille. Un om bine antrenat ar fi făcut acelaşi lucru într-un timp de zece ori mai mare.

Şi un om s-ar fi rugat probabil. Poate, îşi zise. Fiinţele sintetice au micile lor secrete. Se mai uită pentru ultima dată la tastatură şi murmură:

— Acum, dacă nu comit erori şi dacă nimic nu se strică...

Apăsă pe tasta de funcţionare.

Mult deasupra lui, *Sulaco* deriva răbdător şi tăcut în neant. Prin culoarele lui nu era nici o suflare. Nici o maşină nu bâzâia în marele compartiment de debarcare. Unele instrumente clipeau fără zgomot, menţinând nava în orbita geostaţionară, la verticala coloniei.

O sirenă mugi, cu toate că nu era nimeni să o audă. În compartimentul de îmbarcare se aprinseră girofarurile, unde nimeni nu putea să le admire jocurile de lumini multicolore: roşii, albastre şi verzi. Pistoane hidraulice gemură. Elevatoare mârâiră pe şinele lor, timp în care cea de a doua navetă era împinsă pe dispozitivul de arimare superior. Nişte roţi se blocară. Scripete şi leviere purceseră la coborârea navetei în tubul de lansare.

Când aparatul ajunse în poziţie de lansare, din pereţi şi din podea se iviră braţele şi decuplatoarele automate pentru a se branşa. Alimentarea cu carburant şi controlul final porniră imediat. Erau

sarcini banale, de rutină, care nu necesitau supervizarea unor oameni. De fapt, nava efectua aceste operaţii mai eficient de una singură. Oamenii erau nişte încurcă-lume şi încetineau procesul.

Sasurile se deschiseră şi se închiseră la loc. Ordinatorul lui *Sulaco* şi cel din navetă schimbară câteva date. Un avertisment înregistrat răsună în vastul buncăr. Aşa cerea regulamentul, deşi n-avea cine să-l audă.

— Atenţie, atenţie. Începutul operaţiilor de alimentare cu carburant. Vă rugăm stingeţi ţigările.

Bishop nu a fost martorul acestei activităţi febrile, n-a văzut girofarurile învârtindu-se, n-a auzit avertismentele. Dar era mulţumit. Informaţiile care apăreau pe consola de ghidaj portabilă erau la fel de elocvente ca o strofă de Shakespeare. Ştia că naveta era pregătită şi că alimentarea cu carburant era automată. Nu se mulţumise doar să stabilească un contact cu *Sulaco:* comunica cu el. Prezenţa lui la faţa locului era superfluă. Consola portativă era supleantul său electronic. Îl informa despre tot ceea ce era nevoie să ştie, iar ceea ce afla îl satisfăcea pe deplin.

12

Ea nu avea de gând să doarmă, doar să se odihnească lângă copil, la căldură. Dar trupul îşi cunoştea nevoile şi, de cum slăbi controlul asupra fiinţei sale şi-i oferi prilejul, el luă hotărâri în locul ei, numaidecât.

Ripley se trezi tresărind şi era cât pe-aci să se dea cu capul de somiera metalică.

Lumina venind de la laborator ajungea sleită până la blocul operator. Ripley se uită la ceas şi constată cu stupefacţie că se scursese o oră. Destul timp pentru ca moartea să le fi vizitat deja, dar

situaţia părea neschimbată. Nu era surprinsă că nu venise nimeni să o trezească. Ceilalţi aveau alte griji. Şi, într-un fel, era semn bun. Dacă s-ar fi dat asaltul final, Hicks sau altcineva ar fi venit negreşit să o cheme.

Se depărtă uşor de Newt care dormea încă, fără habar de obsesiile adulţilor. Ripley se întoarse pentru a părăsi adăpostul, târându-se. Atunci ochii îi căzură pe laboratorul medical... şi sângele îi îngheţă în vine.

Doi dintre cilindrii aliniaţi lângă uşă erau întunecaţi, fapt ce indica oprirea câmpului lor de stază. Capacele săriseră, tuburile erau goale.

Abia îndrăznind să respire, Ripley scrută toate ungherele întunecate, se uită sub fiecare pupitru. Paralizată de frică, încerca frenetic să analizeze situaţia mişcând-o în acelaşi timp cu blândeţe pe fetiţa care dormea îndărătul ei.

— Newt, murmură ea.

Creaturile simţeau oare undele sonore? Nu păreau să aibă urechi sau vreun organ aparent de auz, dar cine ar putea spune în ce mod sesizau ele mediul înconjurător?

— Newt, trezeşte-te.

— Ce? (Copila se răsuci şi-şi frecă ochii somnoroşi.) Ripley. Unde sunt?

Femeia puse un deget pe buze.

— Sst! Nu mişca. Avem necazuri.

Copilul deschise ochii. Dădu din cap numai, trează şi la fel de vigilentă ca şi adultul. Ripley nu trebuia să-i spună să tacă. În timpul coşmarurilor pe care le trăise în adâncul sistemului de aerisire şi a tunelurilor de întreţinere care străbăteau subsolurile coloniei, descoperise valoarea tăcerii ca mijloc de supravieţuire. Ripley întinse un deget pentru a indica tuburile de stază. Newt le văzu şi dădu iar din cap, fără să geamă măcar.

Stăteau lipite una de alta ciulind urechile şi scrutând tenebrele. Pândeau foşnete, mici forme

redutabile care poate că alergau spre ele pe podea. Nu auzeau decât bâzâitul caloriferului.

Ripley trase aer în piept, înghiţi, se îndreptă de spate pentru a prinde lamele somierei metalice şi începu să o depărteze de perete. Picioarele patului scrijeliră solul, iar scrâşnetul metalic îi păru asurzitor în liniştea profundă.

Când spaţiul dintre somieră şi perete fu suficient, ea se ridică grijulie, cu spatele lipit de perete, şi întinse mâna dreaptă spre vibratorul pe care-l pusese pe saltea. Degetele căutară pe cearşaf şi cuvertură.

Arma dispăruse.

Femeia se ridică şi se uită. Ea totuşi lăsase puşca pe pat! O mişcare abia perceptibilă îi reţinu atenţia şi capul se răsuci spre stânga. Nu se terminase mişcarea şi ceva oribil cu multe picioare şi ghemuită lângă pat sări asupră-i. Femeia scoase un ţipăt de groază şi se aruncă în adăpost. Nişte gheare se strânseră în părul ei când creatura scârboasă se lovi cu putere de perete, în locul în care se găsea capul lui Ripley o secundă mai devreme. Aceea alunecă, căutând să se agaţe de ceva şi să găsească faţa vulnerabilă care dispăruse.

Cu un gest dement, Ripley îşi vârî degetele între lamele somierei şi împinse patul. Monstrul fu prins doar la câţiva centimetri de faţa ei. Picioarele creaturii se zbăteau furioase în timp ce coada sa musculoasă se lovea de arcuri şi perete ca un piton exasperat. Fiinţa scoase un sunet ascuţit şi asurzitor, aducând şi cu un urlet şi cu un şuierat.

Ripley o împinse în faţă pe Newt şi se aruncă sub somieră, contorsionându-se. Când putu să se ridice, femeia apucă patul şi îl împinse cu putere peste fiinţa captivă. Calculându-şi cu grijă mişcările, răsturnă patul în aşa fel încât s-o blocheze sub una din bare.

Dădu înapoi strângând-o cu putere la piept pe Newt. Privirea i se muta întruna de la umbre la dulapuri, scruta cele mai mărunte unghere.

Primejdia se putea ascunde oriunde. Băteau în retragere, când monstrul, dând dovadă de o forţă incredibilă, ţinând cont de dimensiunile lui reduse împinse patul care-l imobiliza şi alergă să se refugieze sub un şir de dulapuri. Numeroasele sale picioare nici nu se vedeau limpede din pricina iuţelii deplasării.

Ripley se retrase spre uşă mergând de-a-ndărătelea, ferindu-se de pereţi. De cum se lovi cu spatele de uşă, îşi trecu repede mâna peste comanda murală. Panoul, care trebuia să se dea numaidecât în lături, nu se clinti. Mânui iarăşi întrerupătorul, apoi îl lovi cu pumnul fără să-i pese de zgomot. Nimic. Comanda era debranşată, sau în pană. Vru să facă lumină. La fel. Femeia şi copilul erau captive în penumbră.

Fără să-şi ia ochii de la sol, izbi cu pumnul în panoul uşii. Dar izolarea acustică înăbuşea loviturile. Era normal ca un bloc operator să fie insonorizat. Nu era de dorit ca nişte urlete neaşteptate să neliniştească vreun colon impresionabil, în trecere pe acolo.

Cu Newt alături se îndepărtă de uşă şi se plasă în spatele geamului de observare care dădea în culoarul principal. Încumetându-se să-şi ridice privirea de la sol, se întoarse şi strigă:

— Hei!... hei!

Izbea cu disperare în geam, dar nu apărea nimeni dincolo de sticla triplă. Să răsuci la loc la auzul unui foşnet. Newt începu să geamă contaminată de spaima adultului. Deznădăjduită, Ripley înaintă în câmpul unui securicam şi agită braţele.

— Hicks! Hicks!

Nimic. Camera nu se mişca pentru a o cadra şi difuzo-lul ei rămase tăcut. Femeia apucă furioasă un scaun metalic şi-l izbi de geamul de observare. Scaunul sări înapoi fără măcar să zgârie materialul transparent. O luă de la început.

Îşi irosea energia. Panoul nu se va sparge, iar nimeni nu era martor al eforturilor ei frenetice. Lăsă scaunul şi-şi plimbă ochii prin încăpere, controlându-şi cu mare dificultate respiraţia.

Aprinse o mică veioză aflată în apropiere şi plimbă fascicolul îngust de lumină pe pereţi. Cercul de lumină mătură tuburile de stază, instalaţiile chirurgicale şi anestezice containerele, dulapurile şi instrumentele de cercetare. Newt se agăţă de piciorul ei, şi ea simţi cum tremură.

— Mamă... Mamă...

Disperarea ei o incită pe Ripley să-şi vină în fire. Copila depindea de ea, iar strigătul ei o făcea să intre în panică. Îndreptă lampa spre tavan, întoarse fascicolul şi-i veni o idee. Scoţând din buzunar o brichetă, cocoloşi nişte hârtii găsite pe o etajeră. Apoi o urcă pe Newt pe masa de operaţie care ocupa spaţiul central, înainte de a urca şi ea.

— Mi-e frică, mamă... Ripley.

— Ştiu, draga mea. Şi mie.

După ce improviză o torţă cu hârtia, o aprinse cu ajutorul brichetei. Se înălţă numaidecât o flacără, urcând spre tavan. Femeia întinse braţul şi ţinu torţa aproape de unul dintre detectoarele de incendiu ale secţiei medicale. Pe lumile îndepărtate, toate sistemele de securitate erau alimentate de baterii independente: ceea ce împiedica uşa şi iluminarea să funcţioneze, nu le putea afecta pe acestea.

Focul consuma rapid hârtia, ameninţându-i mâna. Strânse din dinţi şi rămase cu torţa în mână. Aceasta lumina slab încăperea şi se reflecta pe suprafaţa lucioasă a sferei chirurgicale atârnate deasupra mesei de operaţie.

— Hai, hai!

Temperatura flăcării ajunse în sfârşit destul de însemnată pentru a declanşa detectorul, al cărui semnal roşu începu să pâlpâie. Imediat plecă semnalul la toate difuzoarele încastrate în tavan şi

un potop artificial se abătu peste dulapuri şi sol. Simultan, o sirenă prinse a urla.

În centrul de exploatare, Hicks tresări auzind alarma. Privirea i se desprinse de consolă zburând spre ecranul ordinatorului central. O mică zonă a planului acestui etaj pâlpâia. Caporalul se ridică şi se repezi spre uşă strigând totodată în microfonul individual:

— Vasquez, Hudson, veniţi la secţia medicală. A izbucnit un incendiu.

Cei doi infanterişti îşi întrerupseră rondul.

Saturate de apă, hainele se lipeau de corpul lui Ripley. Difuzoarele continuau să stropească sala şi tot ce se găsea acolo. Sirena urla întruna. Vaietele ei regulate şi plesnetul apei pe mobilele metalice şi sol acopereau toate celelalte zgomote.

Femeia încercă să distingă ceva prin perdeaua groasă de ploaie artificială; pentru aceasta trebuia să-şi dea la o parte părul din ochi. Lovi cu cotul sfera chirurgicală cu cablurile, proiectoarele şi instrumentele ei, imprimându-i o mişcare de balans. Aruncă o privire scurtă către cupolă şi apoi studie sala. Remarcase ceva.

Atunci acel ceva îi sări pe faţă.

Tumultul potopului şi al sirenei acoperi urletul femeii care se împiedică şi căzu de pe masă; se prăbuşi zbătându-se sălbatic. Newt strigă şi se dădu la o parte când Ripley zvârli cât colo pe atacator. Creatura se izbi de perete de care se prinse, ca un respingător păianjen, înainte de a sări din nou asupra victimei sale. Părea împinsă de un resort puternic.

Ripley se dădea înapoi secerând toiul în preajmă. Căută să ridice o baricadă înaintea acestei grozăvii, dar aceasta ocolea, se urca şi se strecura pe sub cel mai mic obstacol întâlnit în cale. Picioarele articulate se mişcau cu o iuţeală nebună. Nişte gheare se prinseră de gheata lui Ripley şi porniră în sus pe picior. Femeia înlătură încă o dată monstrul: contactul cu pielea vâscoasă o îngreţoşă.

Creatura era dotată cu o forţă ieşită din comun. Atunci când sărise pe ea, de pe sfera chirurgicală, Ripley izbutise s-o azvârle departe până să-şi asigure priza. Acum, se ţinea strâns de femeia care încerca să o prindă pentru a o împiedica să înainteze spre faţă. Căci acesta era ţelul înaintării sale. Newt urlă şi se dădu înapoi până se pomeni cu spatele la un pupitru, într-un colţ al sălii.

Cu energia disperării, Ripley reuşi să-şi ridice mâinile pentru a-şi acoperi faţa. Monstrul era aproape. Ea-l împinse cu toate puterile. În timpul luptei, se împiedică, răsturnă materialele şi instrumentele chirurgicale. Picioarele îi alunecau pe podeaua udă. Ploaia deluviană care cădea mereu din tavan inunda încăperea şi o orbea. Chiar dacă potopul nu-i pria creaturii, picioarele şi corpul i se făcuseră prea vâscoase ca Ripley s-o poată prinde.

Newt urla întruna, neputând să-şi ia ochii de la această scenă. Ea nu văzu picioarele de artropod care apărură în vârful pupitrului de care se rezemase. Dar capacitatea ei de a percepte mişcările devenise aproape la fel de acută ca şi cea a detectoarelor roboţilor-santinelă. Se răsuci şi, cu forţele dezlănţuite de teroare, trânti mobila de perete. Înţepenită, creatura se contorsiona nebuneşte. Îşi folosea picioarele şi coada pentru a se degaja, timp în care fetiţa împingea cu toată greutatea ei pupitrul, gemând:

— Ripley!

Mobila zvâcnea şi se ridica datorită sforţărilor monstrului care-şi degaja picioarele unul câte unul.

— Ripley!

Dincolo de geamul de observare îşi făcu apariţia o umbră, indistinctă din cauza aburirii. O mână deschise o lucarnă şi se ivi figura lui Hicks. Bărbatul căscă ochii descoperind spectacolul din interiorul blocului operator. Îi era cu neputinţă să

separe mecanismul uşii suficient de repede; se dădu înapoi, ridică ţeava vibratorului.

La impactul proiectilelor, geamul cu trei straturi se făcu ţăndări, desenând o stea prin care caporalul se aruncă înăuntru. Bărbatul pătrunse în sală într-o explozie de cioburi: cometă umană cu coadă de cristal. Se rostogoli pe jos până la femeia care se sufoca. Monstrul reuşise să-şi înfăşoare coada puternică în jurul gâtului ei şi se apropia de faţă.

Degetele lui Hicks se încleştară pe picioarele acestuia şi trase. Eforturile lui, laolaltă cu cele ale lui Ripley, obligară creatura să se desprindă.

Hudson sosi şi el şi îi ochi pe Ripley şi pe caporal şi apoi o zări pe Newt încovoiată pe pupitru. O dădu la o parte pe fetiţa care se rostogoli pe sol. Simultan, ridică arma şi trase în cel de-al doilea parazit. Acesta nu avusese timp să se degajeze de masa care-l strivea.

Corpul artropodului explodă într-o jerbă de acid care atacă numaidecât pupitrul, podeaua.

Gorman se aplecă peste Ripley şi prinse capătul cozii monstrului. Asemenea unui herpetolog în faţa unui boa constrictor încolăcit în jurul crengii lui favorite, el îndepărtă apendicele caudal de pe gâtul femeii. Ripley horcăi înghiţind aer şi apă, dar nu eliberă creatura pe care o ţineau între ei.

Hicks scutură capul pentru a scăpa de apa care-î curgea în ochii şi-l înclină spre dreapta.

— În colţ! Deodată! Atenţie să nu se agaţe. (Îl privi pe Hudson peste umăr.) Gata?

Comtehul ridică arma.

— Hai!

Aruncară fiinţa într-un colţ al încăperii. Creatura se retrase instantaneu şi sări iar spre ei, într-o tresărire de energie uluitoare. Glontele tras de Hudson o atinse în zbor şi o făcu să explodeze. Ploaia deluviană care cădea din difuzoarele de apă

limită jetul de acid şi diluă lichidul gălbui care rodea podeaua.

Sufocată, Ripley se prăbuşi. Gâtul îi era străbătut de zgârieturi roşietice. Se ridică anevoie alături de Hicks şi Hudson. Potopul încetă şi sirena tăcu. Apa care şiroia pe dulapuri şi instalaţii dispărea în găurile produse de acid.

Hicks se uită ţintă la cilindrii de stază.

— Cum dracu' au făcut să iasă din cutiile alea? Nu se poate întrerupe un câmp de stază dinăuntru. Ei, drăcie, eram cu nasul în ecrane: ar fi trebuit să văd ce s-a întâmplat aici.

Privea acum camerele de supraveghere.

— Burke. Burke a făcut-o.

*

O tăcere apăsătoare domnea în centrul de exploatare. Toţi reflectau dar nu se pronunţau. Niciunul din gândurile lor nu era agreabil. În sfârşit, Hudson îl arătă pe cel care era în centrul preocupărilor sale şi declară cu rezerva obişnuită:

— Propun să-i facem felul nemernicului ăstuia.

Lui Burke nu-i era uşor să ignore gura ameninţătoare a armei comtehului. O apărare uşoară a degetului infanteristului pe trăgaci şi ţeasta îi va exploda ca un pepene prea copt. Izbuti să-şi păstreze un calm aparent, nervozitatea nefiindu-i trădată decât de broboanele de sudoare care i se rostogoleau pe frunte. În ultimele cinci minute, alcătuise şi respinsese vreo cinci discursuri, considerând de fiecare dată că era mai bine să tacă. Hicks poate va accepta argumentele, dar un singur cuvânt nelalocul lui, poate o simplă mişcare, ar pune gaz pe foc. În privinţa asta, nu se înşela.

Caporalul mergea de colo-colo prin faţa scaunului pe care era aşezat reprezentantul

Companiei. Uneori îl privea şi scutura din cap. Nu putea înţelege.

— Sunt depăşit. N-are nici un sens.

Cu mâinile încrucişate, Ripley îl studia pe Burke. Ea nu-l mai considera o fiinţă umană.

— Ba are, şi-ncă cum! Voia să aducă pe Pământ una din creaturile astea dar nu ştia cum anume să procedeze pentru ca s-o treacă de controalele sanitare. Şi eu care-l avertizasem că voi informa autorităţile cu privire la proiectul lui dacă nu renunţă... Am făcut o prostie.

Hicks era consternat.

— Dumnezeule mare, dar de ce să facă una ca asta?

— Compania efectuează cercetări asupra armelor biologice. Când dau de ceva unic şi nou. vor cu tot dinadinsul să scoată niscai profit din asta. La început, am crezut că e altfel. Când mi-am dat seama că greşisem, am mai făcut o greşeală prin subestimarea reacţiilor lui. Mă rog, poate că mă judec prea spru. Îl credeam în toate minţile.

— Eu tot nu pricep, declară Vasquez. Ce-ar fi câştigat dacă chestia aia te-ar fi omorât? Cu ce s-ar fi ales?

— Nu avea de gând să le lase să ne omoare... nu imediat, cel puţin. Nu înainte de a-şi aduce jucăriile astea pe Pământ. Şi-a cronometrat bine acţiunea. Bishop va aduce curând naveta, iar dacă voi n-aţi fi intervenit, Newt şi cu mine am fi fost acum leşinate şi nimeni n-ar fi ştiut de ce. La sosirea navetei ne-aţi fi transportat la bordul ei. Şi dacă am fi fost fecundate, parazitate, ziceţi-i cum vreţi, apoi plasate în chesoanele criogenice până să ne venim în fire, efectele hipersomnului ar fi încetinit metabolismul embrionului străin odată cu al nostru. Chestia asta n-ar fi ajuns la maturitate pe parcursul călătoriei de întoarcere. Nimeni n-ar fi ştiut ceea ce incuba în corpurile noastre şi, la sosirea în staţia Gateway, am fi fost imediat transportate la un spital pământean. Acolo ar fi

intrat în scenă Burke şi complicii de la Companie. Ar fi pretextat responsabilitatea lor, sau ar fi mituit un funcţionar pentru a ne transporta la ei. Ajunşi pe mâinile lor, nimic nu i-ar fi împiedicat să ne trezească fără martori.

Ea îşi mută privirea pe silueta plăpândă a copilei, aşezată pe aproape. Newt îşi strângea genunchii la piept şi urmărea scena. Părea minusculă, cum era aşa ghemuită în haina mare de adult pe care i-o dăduse cineva. Părul încă ud, era lipit de frunte şi de obraji.

Hicks se opri din mers pentru a se uita la Ripley.

— O clipă. Ai uitat de noi. Ei, n-am fi fost siguri, dar sigur am fi cerut să fiţi supuse unui examen medical, acolo pe staţie. Ne-am fi împotrivit trimiterii tale pe Pământ până nu ştiam ce ţi s-a întâmplat.

Ripley cântări această obiecţie şi dădu din cap.

— Ca totul să se petreacă aşa cum dorea el, era suficient să vă saboteze chesoanele criogenice pe timpul călătoriei de întoarcere. Dat fiind că Dietrich a fost victima acestor creaturi, fiecare dintre noi va trebui să se pună singur în hipersomn. Lui Burke nu i-ar fi rămas decât să-şi regleze cronometrarea pentru a se trezi după câteva zile, să iasă din chesonul lui, să debranşeze sistemele voastre de supravieţuire, debarasându-se de cadavre în spaţiu. Şi ce poate fi mai simplu să născocească o poveste a dispariţiei voastre, cu marea parte a echipei decimate de extratereştri şi cu imaginile luptei desfăşurate la nivelul C transmise de camerele voastre şi înregistrate în memoria lui *Sulaco?* Ar fi putut la fel de bine să pună moartea voastră în seama creaturilor acestora.

— Nemernicul! Jigodia trebuie să crape! exclamă Hudson, care-l ţintui cu privirea pe

reprezentantul Companiei. Ai auzit? Fă-ţi rugăciunea, jigodie!

— Asta-i curată paranoia, declară Burke înţelegând că nu era bine să mai tacă. Aţi văzut şi voi ce puternice sunt fiinţele astea. N-aveau nevoie de mine ca să scape.

— Ce prostie! declară neabătut Hicks. Nimic nu poate ieşi cu de la sine putere dintr-un tub de stază.

— Şi după ce au ieşit din cilindru, au închis blocul operator dinafară, au întrerupt alimentarea electrică de rezervă, au julit puşca, au mişculat pe la securicamuri aşadar, supralicită Ripley, epuizată. Ştii, Burke, îmi vine să cred că aceste fiinţe sunt mai bune decât tine. Nu cred că ar fi în stare de asemenea mizerii pentru bani.

— Omul e mânjit. Asta-i! (Expresia lui Hicks era de nedefinit când îşi coborî privirea asupra reprezentantului Companiei.) N-am vrut neapărat să te jignesc.

Ripley îşi scutură capul. Furia iniţială slăbea în faţa unui sentiment de vid infinit.

— Găsiţi un loc în care să-l închidem până la plecare.

— La ce bun, Dumnezeule?

Hudson tremura de mânie, cu arătătorul lipit pe trăgaci.

Ripley se uită la comteh.

— Aş vrea să-l duc pe Pământ, ca să fie judecat. E nevoie ca toţi să ştie ce s-a-ntâmplat cu această colonie şi de ce. Vreau să...

Se făcu întuneric. Hicks se răsuci imediat spre consola tactică. Ecranul era încă luminat de o baterie autonomă, dar fără imagine fiindcă ordinatorul central nu mai funcţiona. După o verificare rapidă, constată că nu mai mergea nimic: uşi automate, ecrane, camere, şi toate celelalte.

— Au întrerupt curentul, făcu Ripley, neclintită în beznă.

— Ce vrei să spui? se răsti Hudson care mergea de colo-colo. Cum să facă una ca asta? Nu sunt nici măcar animale?!

Ea îşi recuperă vibratorul şi trase siguranţa.

— Cine ştie ce sunt cu adevărat? Nu ştiu prea multe despre fiinţele astea ca să am vreo certitudine. Se poate ca ele să acţioneze fără discernământ pe plan individual, dar posedă pe de altă parte un soi de inteligenţă colectivă. Ca furnicile, ori termitele. Bishop mi-a vorbit despre asta până să plece. Termitele construiesc muşuroaie de trei metri înălţime şi putem spune că furnicile secerătoare practică agricultura. Să fie vorba numai de instinct? Dar ştiu oare ce este inteligenţa? (Se uită în stânga.) Stai lângă mine, Newt. Ceilalaţi, utilizaţi aparatele de detecţie. Hai, la drum. Gorman, fii cu ochii pe Burke.

Hudson şi Vasquez puseră în funcţiune detectoarele de mişcare. Haloul aparatelor era reconfortant în beznă. Roadele tehnologiei moderne încă nu-i trădaseră aşadar. Porniră către coridor; cei doi infanterişti mergeau în faţă. Centrul de exploatare neavând electricitate, Vasquez fu nevoită să împingă uşa.

Ripley îi vorbi:

— E ceva?

— Nimic.

Vasquez nu era decât o umbră pe perete.

Puteau auzi cu toţii bipurile detectorului lui Hudson. Toate privirile se aţintiră asupră-i.

— E ceva aici. (Baleia culoarul cu aparatul său care emise un semnal şi mai puternic.) Se deplasează şi e în interiorul construcţiei.

Detectorul lui Vasquez era tăcut.

— Tot nimic. Cred că pe mine mă captezi.

Vocea lui Hudson parcă se frânse.

— Nu, nu! Nu eşti tu, au intrat. În refugiul nostru. Ei sunt *aici!*

— Calm, Hudson, făcu Ripley care încerca să străpungă tenebrele culoarului. Vasquez, ar trebui

să confirmi.

Operatoarea criblorului desenă un arc de cerc cu detectorul şi cu arma. Mişcarea se sfârşi exact în spatele ei şi aparatul emise un bip strident.

— Mi-e că Hudson are dreptate.

Ripley şi Hicks se priviră. Măcar nu mai aveau de aşteptat. Evenimentele se vor precipita.

— Începe sezonul de vânătoare, zise caporalul.

— Voi doi, veniţi înapoi, strigă Ripley la infanterişti. Replierea imediat în centrul de exploatare.

Hudson şi Vasquez făcură cale întoarsă. Comtehul arunca priviri neliniştite în tunelul obscur pe care-l abandonau. Detectorul afirma ceva, ochii lui — altceva. Nu era normal.

— Semnalul ăsta este fantezist. Poate că e vreo interferenţă, sau altceva. Poate un arc electric intermitent, pe undeva. Detectez mişcări de peste tot, dar nu văd absolut nimic.

— Înapoi!

Ripley simţea sudoarea ivindu-i-se pe frunte şi la subţiori. Hudson se răsuci şi alergă. Ajunse la uşă cu puţin înaintea lui Vasquez şi îşi împreună forţele cu ale ei pentru a închide panoul şi a-l zăvorî.

Odată strânşi în sală, începură să-şi împartă ceea ce mai rămăsese din arsenal. Aruncătoare de flăcări, grenade şi, la urmă, o distribuire echitabilă de încărcătoare de vibratoare. Detectorul lui Hudson continua să emită regulat semnale, un sunet care creştea mereu.

— Mişcări! (Privi în jur şi nu văzu decât siluetele colegilor lui.) Nu e nici o eroare, adăugă luând aparatul pentru a baleia încăperea. Indică un număr mare de prezenţe la vreo douăzeci de metri.

— Sudaţi uşa, îi murmură Ripley lui Vasquez.

— Păi atunci, cum mai ieşim?

— Facem ca Bishop. Sau poate că vreţi să forţaţi ieşirea?

— Şaptesprezece metri, murmură Hudson.

Vasquez îşi luă aparatul de sudură şi porni spre uşă.

Hicks intră în posesia unui aruncător de flăcări şi-l armă, îl înmână pe celălalt lui Ripley.

— Să le aprindem.

O clipă mai târziu, din gura armei ieşi şuierând o flăcăruie albastră, ca o brichetă uriaşă. Cea a lui Ripley aruncă o limbă de foc luminoasă în clipa în care răsuci robinetul încastrat în mâner.

În jurul lui Vasquez care suda uşa de sol, tavan şi de pereţi se revărsa o ploaie de scântei. Detectorul lui Hudson se ambalase, dar nu atât cât inima lui Ripley.

— Au învăţat lecţia, făcu ea, simţind nevoia de a rupe tăcerea. O fi instinct, inteligenţă sau rodul unei analize colective, dar ăsta-i rezultatul. Au întrerupt curentul, au evitat roboţii-santinelă şi au găsit un nou mijloc de acces în clădire: un pasaj pe care noi nu l-am descoperit.

— Şi totuşi ne-am gândit la toate, mormăi Hicks.

Hudson se dădu mai departe de uşă.

— Cincisprezece metri.

— Habar n-am cum de-au reuşit. O gaură de acid într-o conductă. Un pasaj subteran declarat blocat din greşeală. O trecere pe care colonii au adăugat-o sau pe care au modificat-o fără să se mai sinchisească să o treacă pe planuri. Nu ştiu mare lucru, dar ce ştiu e că au găsit o cale.

Ea luă detectorul lui Vasquez şi-l orientă pe aceeaşi direcţie cu cea a lui Hudson.

— Doisprezece metri, declară comtehul. Doamne, ce semnal! Zece metri!

Ripley se uită la uşă.

— Dau năvală. Vasquez, mai ai mult?

Femeia nu-i răspunse. Picuri de metal topit îi ardeau pielea şi plouau pe haine. Strângea din dinţi şi-şi încuraja aparatul de sudură cu înjurături bizare.

— Nouă metri, opt metri!

Hudson anunţase această ultimă cifră cu o voce ascuţită. Se uita în jur, vizibil înspăimântat.

— Nu se poate, insistă Ripley, deşi propriul detector îi furniza aceeaşi informaţie. Ar trebui să fie aici, înăuntru.

— Exact, aşa e! Priveşte!

El înclină aparatul pentru a-i arăta ecranul mic şi cadranele.

Ripley încercă să regleze sensibilitatea propriului detector, timp în care Hicks ajunse la Hudson.

— Tu n-ai ochii cu tine.

— Ba, pe dracu', se avântă comtehul, aproape isteric. Ştiu cum să umblu cu chestiile astea, şi nu mă înşeală niciodată, bătrâne. Sunt prea simple ca să se strice... (Se holba la defilarea cifrelor.) Şase metri. Cinci. Cum...

Privirea lui se întâlni cu cea a lui Ripley, iar atunci pricepură amândoi. Îşi dădură capul pe spate şi-şi ridicară detectoarele în aceeaşi direcţie. Cele două aparate scoaseră un bâzâit asurzitor.

Hicks se căţără pe o etajeră. După ce-şi puse pe umăr puşca luă aruncătorul de flăcări într-o mână, iar cu cealaltă ridică o dală din plafonul suspendat.

Raza lămpii îi dezvălui o scenă pe care nimeni nu şi-ar fi putut-o închipui: nici Dante în ultimul cerc al infernului, nici Poe în delirurile sale de opiu.

13

În spaţiul dintre dalele plafonului suspendat şi acoperişul metalic mişunau creaturile acelea. Erau atât de multe încât lui Hicks îi era cu neputinţă să le numere. Agăţate cu capul în jos de conducte şi bârne, aidoma unor lilieci, se deplasau spre el, iar

fascicolul lămpii lui se reflecta pe corpurile lor, dându-le o strălucire metalică. Caporalul vedea atâtea cât putea duce raza de lumină.

Nu avu nevoie de un detector de mişcare pentru a simţi o prezenţă în spate şi se răsuci brusc. Lampa îi relevă un extraterestru la vreun metru înapoi. Creatura se năpusti asupra figurii sale şi el se aplecă. Nişte gheare capabile să rupă metalul râcâiră apărătoarea trunchiului.

Se lăsă jos în centrul de exploatare; monştrii îşi dădură drumul. Curând plafonul păru să explodeze, iar o ploaie de forme de coşmar şi bucăţi de dale căzură în sală. Newt urlă, Hudson deschise focul, iar Vasquez îl acoperi pe Hicks folosind aruncătorul de flăcări. Ripley o luă pe Newt şi se dădu înapoi împleticindu-se. Gorman apăru imediat lângă ea şi folosi şi el propria puşcă. Nimeni nu avu timp să remarce că Burke se grăbea spre singurul culoar încă deschis: pasajul dintre centrul de exploatare şi circa medicală.

Jeturile de napalm luminau haosul şi incinerau atacanţii pe rând. Câteodată, creaturile în flăcări se poticneau urlând înnebunite, fapt ce amplifica confuzia şi violenţa incendiului. Dar strigătele lor exprimau mai multă furie decât suferinţă. Acidul şiroia din corpurile calcinate şi deschidea cavităţi mari în podea, ceea ce mărea pericolul.

— Secţiunea medicală! strigă Ripley, bătând uşor în retragere împreună cu Newt. Retragerea în secţiunea medicală!

Se răsuci şi se năpusti în culoarul care lega cele două părţi ale clădirii.

Spectacolul ce se desfăşura împrejur era neclar dar, deasupra ei, tavanul era intact. Reuşi să-şi concentreze atenţia asupra culoarului dinainte-i: îl văzu pe Burke trecând pragul celeilalte încăperi şi închizând după el uşa grea de separare. Ripley se aruncă peste panou când zăvorul intern zăngăni de cealaltă parte.

— Burke! Deschide uşa! Dumnezeule, Burke, deschide!

Newt ajunsese şi ea şi o trăgea de pantaloni tot arătând cu degetul spre capătul celălalt al culoarului.

— Uite!

În pasajul strâmt, înainta o creatură. Venea spre eî şi era *enormă.* Ripley, tremurând, ridică arma şi încercă să-şi amintească toate indicaţiile lui Hicks. Ţinti pieptul scheletic şi apăsă pe trăgaci.

Nu se întîmplă nimic.

Din grozăvia ce se apropia de ele venea un fel de şuierat. Fălcile anterioare se deschiseră şi un jet de bale vâscoase împroşcă podeaua. *"Calm, calm, nu te pierde cu firea",* îşi zise Ripley. Verifică arma. Siguranţa. Era deblocată. Încărcătorul? Constată dintr-o privire că era plin. Newt se agăţa cu disperare de piciorul ei şi începuse să geamă. Mâinile femeii tremurau aşa de tare că era să scape arma.

Creatura era foarte aproape şi ea îşi aminti că trebuia să armeze manual pentru primul cartuş. Aşa făcu şi apăsă pe trăgaci. Glontele vibrant atinse creatura în faţă şi o proiectă înapoi. Ripley se răsuci şi puse mâinile la faţă şi ochi: un gest de protecţie devenit instinctiv. Dar impactul glontelui tras de aproape împinsese monstrul atât de puternic încât jetul de acid nu le atinse.

Deşi amortizat, reculul o trânti pe Ripley de uşa zăvorâtă. La început, orbită de deflagraţie, clipi în nădejdea recuperării vederii. Timpanele încă îi mai vibrau din cauza detunăturii.

În centrul de exploatare, Hicks îşi ridică ochii la timp pentru a vedea una dintre creaturi sărind asupră-i. Trase şi forţa de impact a glontelui vibrant îl zvârli pe asediator într-un dulap cuprins de flăcări. Apoi căldura vâlvătăii declanşă sistemul de detecţie a incendiilor şi difuzoarele de apă deversară un potop. Apa îi udă până la piele pe

caporal şi pe colegii săi, pătrunse în ordinatorul central al coloanei şi îl dereglă pentru totdeauna. Dar, cel puţin nivelul ei nu le trecu peste glezne. Acidul perforase destul podeaua pentru a facilita drenarea ei. O sirenă mugea fără încetare, împiedicându-i să vorbească şi de a stabili un plan de acţiune.

Apoi Hudson urlă cât îl ţinură plămânii, iar vocea-i ascuţită se auzi în pofida vaierului sirenei.

— S-o ştergem!

— Secţiunea medicală! strigă Hicks. Vino, ce dracu'!

Îi făcea gesturi frenetice, bătând în retragere înspre culoar.

Comtehul se învârti înspre acesta şi solul intră în erupţie. Nişte gheare îl înşfăcară, nişte degete puternice se încleştară pe ghete şi-l traseră în jos. O altă creatură uriaşă îi căzu deasupra şi el dispăru în câteva secunde în pasajul inferior. Hicks trase o rafală în direcţia cavităţii, sperând că-i va atinge atât pe comteh cât şi pe răpitori, după care porni în fugă, cu Vasquez şi Gorman pe urmele lui Ripley. Operatoarea de criblor ridică o barieră de foc ucigător înapoi pentru a le acoperi retragerea.

Ripley era încă ocupată cu mânerul uşii de la secţiunea medicală când, deodată, Newt îi atrase atenţia din nou. În tăcere, fetiţa îi indica creatura care încerca să se ridice. Strângând din dinţi, gândindu-se că va fi din nou orbită şi asurzită, Ripley trase a doua oară. Recul sări ţeava vibratorului şi Newt îşi acoperi urechile cu palmele. De astă dată, făptura de coşmar nu se mai clinti.

Din spatele ei se auzi o voce:

— Nu trage!

Hicks şi ceilalţi se materializaseră din perdeaua de ceaţă şi praf. Erau cu toţii murdari de funingine şi uzi leoarcă. Ripley făcu un pas în lături şi arătă spre uşă.

— Încuiată.

Nu era nevoie să intre în detalii. Hicks dădu din cap, atât.

— La o parte!

Caporalul scose aparatul de sudură de la centură: o versiune miniaturală a celui pe care Vasquez l-a folosit pentru a fixa uşa izolatoare, apoi pe cea din centrul de exploatare. Îndreptă flacăra spre sistemul de închidere.

Din celălalt capăt al coridorului îşi făcură apariţia nişte forme inumane, iar Ripley se întreba cum de reuşeau aceste fiinţe să-şi depisteze atât de uşor prada. Nu păreau să aibă nici ochi, nici urechi, nici nări. Posedau, oare, vreun simţ de care oameni erau lipsiţi? Într-o zi, poate că un cercetător va avea ocazia să disece una dintre aceste monstruozităţi şi să dea un răspuns la această întrebare. Într-o zi, mai târziu. Ea nu avea nici un chef să asiste la autopsie.

Vasquez îi înmână lui Gorman aruncătorul său de flăcări şi-şi luă puşca. Apoi scoase dintr-o sacoşă nişte obiecte mici ovoide pe care le strecură în ţeava inferioară de la M—4IA.

Gorman căscă ochii văzând cum încarcă grenadele.

— Hei, e interzisă utilizarea lor în...

Se dădu înapoi.

— Exact. Calc regulamentele aplicabile la luptele de aproape, paragrafele 95 până la 98. N-ai decât să raportezi. Eu... (Îndreptă arma către hoarda care se apropia.) trag în plin.

Armă lansatorul de grenade şi apăsă pe trăgaci întorcând uşor capul.

Suflul deflagraţiei o zgâlţâi pe Ripley, iar Vasquez era să fie aruncată la pământ. Ripley avu certitudinea că o văzuse pe operatoarea arzătorului zâmbind atunci când explozia îi lumină faţa. Hicks se clătină şi flacăra albăstruie a aparatului său de sudură dansă pentru scurt timp. Apoi bărbatul se redresă şi-şi continuă treaba.

Încuietoarea se detaşă în sfârşit din panou şi căzu cu zgomot în interiorul secţiei nedicale. Hicks îşi puse la loc aparatul, se ridică şi dădu cu piciorul în uşă. Picuri de metal topit zburară în toate părţile, dar nu le băgară în seamă. Nu era nimic mai rău ca acidul creaturilor.

Hicks se întoarse spre Vasquez pentru a-i striga:

— Mulţumesc! Acum sunt surd de tot.

Ea, cu o expresie de surprindere artificială, îşi făcu o mână pâlnie la ureche.

— Ce zici?

Pătrunseră în laboratorul medical devastat. Vasquez fiind ultima, împinse uşa, după ce mai proiectă trei grenade prin întredeschidere. Cu o clipă înaintea exploziei, trânti uşa şi intră alergând. Vacarmul îi asurzi, iar uşa grea de metal se bombă.

Ripley, ajunsă deja la cea de a doua uşă, nu se miră să o găsească zăvorâtă. Se apucă să manevreze încuietoarea în timp ce Hicks îşi folosea iarăşi aparatul de sudură pentru a fixa uşa de pragul peste care trecuseră.

În laboratorul principal, Burke dădea înapoi. Ştia că de astă dată nu vor mai avea loc discuţii: nu i se va mai oferi prilejul de a-şi expune punctul de vedere. Va fi împuşcat imediat. Hicks, poate se va stăpâni, la fel şi Gorman, dar nu putea spera nici cea mai mică îndurare din partea lui Hudson şi a scorpiei de Vasquez.

Gâfâind, ajunse la uşa care ducea la secţia principală. Dacă vechii lui colegi ar atrage mai mult timp atenţia acestor creaturi, poate că ar mai avea o şansă. Ar trebui astfel să traverseze întreaga colonie propriu-zisă, să se depărteze de sectorul luptelor şi să facă un ocol până la zona de aterizare. Bishop era deschis discuţiilor şi sensibil raţionării, aşa cum îi stătea bine unui sintet. Poate că-l va convinge că toţi ceilalaţi muriseră. Dacă ar

reuşi acest tur de forţă semantic şi sabotarea emiţătorului-receptor al androidului astfel ca aceştia să nu poată să-i dezmintă afirmaţiile, Bishop nu ar avea de ales decât să decoleze de îndată. Dacă ordinul era dat pe un ton destul de categoric, iar nimeni nu-l contesta, sintetul trebuia să asculte, întinse mâna spre uşă, dar degetele încremeniră înainte de a atinge metalul. Mânerul se învârtea deja. Paralizat de frică, Burke se retrase, împleticindu-se. Uşa se deschise. Cei care se găseau în prima sală nu auziră şuieratul caracteristic al unui spin năprasnic.

Grenadele lui Vasquez degajaseră coridorul destulă vreme pentru ca Hicks să poată suda uşa, dar nu dispu-neau decât de un răgaz de câteva minute. Această acalmie era mai curând simbolică. Caporalul îşi ridică arma, gata de a întâmpina asaltul final. Uşa se bombă în centru, izbită de ceva din culoar. La un al doilea impact, metalul scrâşni şi uşa începu să se desprindă din cadrul ei.

Newt scutura cu insistenţă mâna lui Ripley, care cu greu îşi lua ochii de la uşa care ceda.

— Vino! Pe aici!

Copilul o trăgea spre peretele opus.

— N-o să meargă, Newt. Abia am intrat în ascunzătoarea ta, şi n-aveam harnaşamentul celorlalţi. Şi-apoi, unii sunt mult mai corpolenţi decât mine. N-au cum să te urmeze.

— Nu e acelaşi pasaj, explică fetiţa, nerăbdătoare. Mai e unul.

O gură de aerisire desena un dreptunghi sumbru pe perete. Newt descuie grila de protecţie şi o deschise. Ea se apleca deja pentru a plonja în conductă când Ripley o reţinu.

Copilul îi aruncă o privire iritată.

— Ştiu ce fac.

— Sunt convinsă, Newt. Dar acuma n-o să mai fii prima.

— Am fost mereu prima.

— Fiindcă nu eram eu cu tine şi că toţi monştrii de pe Acheron nu erau pe urmele tale.

Se duse la Gorman şi schimbă vibratorul ei cu aruncătorul de flăcări al ofiţerului până să apuce acesta să se împotrivească. O ciufuli pe fetiţă şi îngenunche la gura conductei. Va trebui să înfrunte tenebrele. Dar le va considera nişte vechi prietene fiindcă nu o speriau atât de mult ca creaturile acelea.

Se uită la Newt peste umăr.

— Cheamă-i pe ceilalaţi şi rămâi în spatele meu.

Copila dădu din cap cu putere şi dispăru. După câteva secunde ea plonjă în tunel, pe urmele femeii care începuse să se târească. Newt era urmată de Hicks şi Gorman. Vasquez încheia plutonul. Cu corsajul şi vibratoarele lor mari, infanteriştii întâmpinau ceva dificultăţi în deplasare, dar degajară cu toţii intrarea; Vasquez puse la loc grila în urma lor.

Dacă tunelul se îngusta sau se scinda în conducte mai strâmte vor fi prinşi ca într-o capacană. Dar Ripley nu-şi făcea probleme, avea încredere în Newt. Şi în cel mai rău caz. or avea măcar timp să-şi ia rămas bun înainte de a trage la sorţi cine va da lovitura de graţie. Dintr-o privire, se asigură că fetiţa era în spatele ei.

Newt se ţinea după ea şi se apropie tot mai mult. Obişnuită să se deplaseze rapid prin labirinturile tunelelor, fetiţa lovea deseori picioarele femeii.

— Mai repede, o grăbea ea. Mergi mai repede.

— Fac ce pot, cât sunt eu de mare. Noi toţi suntem mai mari decât tine şi nu suntem obişnuiţi să ne târâm. Eşti sigură că ştii unde ne găsim?

— Bineînţeles.

În glasul ei era dispreţ, ca şi cum Ripley pusese o întrebare tâmpită.

— Şi ştii cum să ajungem în zona de aterizare?

— Da, avansează. Puţin mai încolo, tunelul ăsta se lărgeşte, după aia, o luăm la stânga.

— Se lărgeşte? repetă Hicks, a cărui voce se repercută în conducta metalică. Când om fi acasă, fetiţo. o să-ţi cumpăr cea mai mare păpuşă, sau ce-oi vrea tu.

— Un pat bun ajunge, domnule Hicks.

După câteva minute de târâre, ajunseră la conducta de aerisire principală a coloniei. Newt nu minţise; pasajul era destul de spaţios pentru a le îngădui să se mai îndrepte puţin, spre binele coatelor şi genunchilor lui Ripley. Progresia micului grup se făcu mai rapidă. Femeia se lovea mereu de partea superioară a cilindrului, dar se simţea atât de uşurată încât nici nu-i păsa.

Iuţiră pasul; Newt se ţinea de ei fără dificultate. Acolo unde adulţii trebuiau să se aplece, ea rămânea dreaptă şi alerga. Infanteriştii se izbeau cu zgomot de marginile tunelului, dar acum se gândeau mai mult la rapiditate decât la discreţie. După câte îşi dădeau seama, adversarii lor erau dotaţi cu un auz mediocru şi că îşi localizau prada probabil datorită mirosului.

Când ajunseră la punctul de intersecţie a două conducte principale, Ripley se opri pentru a împroşca în ambele părţi napalm, din simplă precauţie.

— Încotro?

— Pe-acolo, răspunse Newt, sigură pe ea.

Femeia se răsuci şi o luă din loc prin tunelul din dreapta. Acest nou pasaj era ceva mai spaţios decât cel pe care o, luaseră pentru a fugi din secţiunea medicală.

Hicks vorbi în microfonul individual.

— Bishop, aici Hicks. Mă recepţionezi? Mă recepţionezi, Bishop?

Îi răspunse doar tăcerea. Repetă întrebarea şi tenacitatea îi fu recompensată în cele din urmă. Îi

ascultă vocea cu recunoştinţă, în ciuda paraziţilor.

— Da, te recepţionez. Cam slab, însă.

— Şi eu, răspunse Hicks. Va fi mai bine când vom fi mai aproape. Ne îndreptăm spre tine prin pasajele subterane ale coloniei. De-asta legătura lasă de dorit. Cum e acolo?

— Bine şi rău. Vântul se înteţeşte, dar naveta a pornit. *Sulaco* tocmai mi-a confirmat lansarea. Aterizarea este prevăzută peste şaisprezece minute. Nu este uşor să o pilotez de la distanţă cu rafalele astea.

Sfârşitul frazei fu acoperit de un muget electronic.

— Ce-a fost? Repetă, Bishop. Vântul?

— Nu. Staţia de epurare a atmosferei. Sistemul de de-gazare de urgenţă este pe punctul de a exploda. Nu va mai dura mult, caporale. Nu vă opriţi pentru pauza de cafea.

Întunericul ascunse zâmbetul lui Hicks. Simţul umorului nu era inclus în programul tuturor sinteţilor şi, printre cei astfel dotaţi, puţini erau cei care ştiau să-l folosească aşa cum trebuie. Bishop era cu totul special.

— Nu-ţi face griji. Niciunul dintre noi nu are chef să întârzie. Vom ajunge la timp. Aşteaptă-ne acolo. Terminat.

Ocupat cu conversaţia. Hicks o îmbrânci pe Newt. Uitându-se în faţă, observă că Ripley se oprise.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu prea ştiu, răspunse femeia cu o voce cu sonoritate spectrală din pricina tenebrelor. Dar aş jura că am văzut... acolo!

La limita fascicolului îngust al lanternei sale, Hicks zări o formă mişcătoare şi grotescă. Aidoma unui dihor, extraterestrul izbutise să-şi turtească trupul pentru a se strecura înăuntru, în conductă. Bărbatul observă şi alte mişcări îndărătul intrusului.

— Înapoi, înapoi! urlă Ripley.

Încercară toţi să-i dea ascultare, se îmbrânciră în tunelul strâmt. Din spatele lor se auzea un zgomot metalic: o grilă de aerisire fusese smulsă. Căzu cu zgomot şi o umbră ameninţătoare se vârî în deschizătură. Vasquez îşi luă arma şi inundă pasajul cu un potop de foc. Toţi erau conştienţi că ea nu le acordase decât un scurt răgaz şi că erau prinşi în capcană.

Vasquez dădu capul pe spate şi privi în sus.

— Suntem sub un puţ vertical. Dar e neted, fără nici o asperitate, imposibil de escaladat.

— Căcat!

Hicks luă aparatul de sudură, îl aprinse şi începu să taie o gaură în conductă. Metalul topit picura pe el, iar pasajul strâmt se umplu de scântei care aruncau o lumină albicioasă. Aruncătorul de flăcări al lui Vasquez mugi iar şi scuipă foc.

— O să rămânem pe uscat.

Creaturile se apropiau întruna, cu toate că înaintarea lor era încetinită de îngustimea locului.

Hicks tăiase trei părţi ale unei ieşiri dreptunghiulare şi, înjurând, se rezemă de peretele opus şi dădu cu putere cu piciorul în metal. Placa se îndoi. Reluă operaţia şi aceasta cedă. Fără să-i pese ce era dincolo, îşi luă puşca şi se aruncă.

Se pomeni într-un mic culoar cu multe canale. Fără să-i pese nici de marginea fierbinte, se aplecă pentru a o prinde pe Newt şi a o trage într-un loc sigur. Ripley îi urmă şi se răsuci pentru a-l ajuta pe Gorman; el ezită văzând aruncătorul de flăcări al lui Vasquez în pană de napalm. Operatoarea de criblor aruncă aparatul inutilizabil şi-şi scoase pistolul.

Percepu o mişcare deasupra: o formă grotescă se lăsa în puţul vertical superior. În clipa în care creatura cădea prin tunel, ea, se aruncă în lături şi apăsă pe trăgaciul pistolului automat. Fiinţa sări spre ea; proiectilele ciuruiră capul şi corpul scheletic. Vasquez apucase să-şi încline capul într-o parte pentru a evita acul monstrului care se

înfipse în peretele metalic, la doar două degete de obrazul ei. Goli încărcătorul armei în forma care se zbătea şi o dădu gata cu lovituri de picior.

Un jet de acid îi străpunse pantalonii şi arse piciorul smulgându-i un geamăt de durere.

Gorman era în tunel; se opri şi o privi pe Ripley.

— Sunt chiar în spatele meu. Pleacă.

Se priviră o clipă, apoi femeia o porni în fugă prin culoar, trăgând-o pe Newt după ea. Hicks le urma fără convingere. Se uita mereu la deschizătura pe care o practicase în conducta de aerisire, conştient că speranţele lor erau deşarte.

Gorman se târa spre operatoarea de criblor. Când o ajunse, văzu fumul ce se ridica din picior şi simţi mirosul de carne arsă. O apucă de ţinuta de luptă şi începu să o tragă spre deschizătură. Prea târziu. Unul dintre monştri ajunsese deja la deschizătura realizată de Hicks şi trecuse de ea. Gorman o lăsă şi se aplecă pentru a-i examina piciorul. Osul palid se arătă în locul în care pantalonul şi carnea fuseseră roase de acid.

Ea îşi ridică spre el ochii sticloşi. Glasul nu-i mai era decât un murmur răguşit:

— Aveam dreptate când spuneam că erai un imbecil, Gorman.

Degetele lui Vasquez se încleştară pe cele ale bărbatului: un contact special şi rar. Apoi locotenentul îi întinse două grenade şi desfăcu două şi pentru el. El zâmbi şi ridică unul dintre obiectele distrugătoare, bâzâind. Vasquez abia reuşi să-l imite.

— Sănătate, murmură ea.

El nu putea fi sigur dacă ea-i zâmbea, fiindcă ţinea ochii închişi, dar aşa crezu. Ceva tare şi ascuţit se izbi în spatele său. Nu se osteni să se întoarcă pentru a vedea ce anume era.

— Hai sictir, murmură el când grenadele se ciocniră.

La acest toast final culoarul se lumină, ca de strălucirea unui soare. Ripley şi Newt şi Hicks alergau cât îi ţineau puterile. Erau deja departe de deschizătura pe care caporalul o decupase în conductă, dar unda de şoc a exploziei celor patru grenade zdruncină această secţiune a coloniei. Newt îşi păstra mai uşor echilibrul decât adulţii şi le-o luă înainte.

— Pe-aici, pe-aici! striga. Veniţi, am ajuns!

— Aşteaptă, Newt!

Ripley grăbi pasul pentru a o ajunge din urmă pe fetiţă. Bătăile inimii îi răpăiau în timpane şi plămânii scoteau un şuierat chinuitor. Pereţii deveneau neclari. Percepea vag prezenţa lui Hicks care alerga în urma ei su-flând ca o maşină cu aburi. În pofida handicapului reprezentat de harnaşament, bărbatul ar fi putut să o întreacă. Dar nu încerca. Prefera să le acopere spatele.

În faţa lor apăru o bifurcaţie. În extremitatea pasajului din stânga, se ridica un puţ strâmt de aerisire la un unghi de aproximativ patruzeci şi cinci de grade. Newt stătea la baza lui şi le făcea semne cu disperare.

— Aici! Pe-aici trebuie să urcăm.

Profitând de acest răgaz nesperat, Ripley studie pasajul. Ascensiunea va fi dură, dar rapidă. Extremitatea sueprioară a puţului era marcată cu un cerc de lumină slabă. Auzea vuietul vântului: nişte sunete ca acelea produse prin suflarea în gura unei sticle. În pereţii netezi ai conductei erau adâncite nişte trepte strâmte.

Coborî privirea. Puţul se înfunda la picioarele ei şi se pierdea în beznă. Nu se mişca nimic. Nici o creatură nu se căţăra spre ei. Era salvarea lor.

Puse piciorul pe prima treaptă şi începu ascensiunea. Newt o imită în clipa în care Hicks ieşea din pasajul principal.

Fetiţa îi făcu un gest cu mâna.

— Ieşirea, domnule Hicks. Puţul ăsta nu e chiar aşa de lung. De multe ori l-am...

Ruginită de apele de infiltraţie şi erodată de elementele corozive conţinute de atmosfera neprimitoare a Acheronului, treapta cedă sub greutatea ei. Copila alunecă dar izbuti să se agaţe de o asperitate. Lipindu-şi corpul de suprafaţa netedă a conductei, Ripley reuşi să se aplece spre Newt. Lanterna îi căzu şi se rostogoli în puţul inferior. Lumina ei liniştitoare dispăru.

Femeia întinse braţele şi le tot întinse până când avu senzaţia că i se vor desprinde din umăr. Degetele-i căutau pe cele ale lui Newt. Degeaba se aplecase, mâinile lor erau separate de câţiva centimetri buni.

— Ripley...

Newt îşi dădu drumul. Aluneca în jos când Hicks se aruncă lângă puţ. Degetele înhăţară gulerul hainei largi pe care o purta fetiţa şi se încleştară.

Numai îmbrăcămintea îi rămase în mâini.

Urletul copilei se repercută în pasajul înclinat. Dispăru în beznă.

Hicks aruncă haina şi se uită la Ripley. Se fixară astfel câteva secunde, apoi femeia îşi dădu drumul şi alunecă la rândul ei în puţ, încetinindu-şi coborârea frânând cu picioarele.

La punctul de intersecţie cu nivelul inferior, ţeava forma o furcă la fel ca pasajul pe care merseseră adineauri. Văzând haloul lămpii sale în josul puţului din dreapta, ea-şi deplasă gerutatea corpului pentru a se îndrepta într-acolo.

— Newt! Newt!

Auzi un geamăt îndepărtat.

— Mamă... unde eşti?

Strigătul abia se auzea. Newt căzuse oare în cealaltă conductă?

Puţul se termina întivo fundătură verticală. Lanterna se afla pe jos, întreagă, dar copilul, nicăieri. Ripley se aplecă pentru a-şi recupera lanterna când auzi un alt strgăt, ricoşând de pereţii pasajului strâmt.

— Mamăăă!

Ripley porni din nou prin tunel. N-avea decât să spere că se-ndrepta în direcţia cea bună. Din cauza rapidităţii coborârii îşi pierduse simţul orientării. Încă o chemare sfâşietoare a lui Newt străpunse aerul. Mai slab? Nu-şi dădea seama. Se întoarse. Panica se amplifica. Fascicolul lanternei lumina doar câteva pete de arsuri şi umiditate. Vedea în fiecare protuberanţă falii întredeschise şiroind de umori vâscoase. Cea mai neînsemnată cavitate era o gură căscată şi ameninţătoare. Îşi aminti un amănunt: caporalul îi dăduse un obiect pe care ea i-l dăruise fetiţei.

— Hicks, coboară la mine. Am nevoie de localizatorul brăţării pe care mi-ai dat-o. (Apoi îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:) Newt! Stai pe loc. Venim la tine!

Copilul căzuse într-o gaură din cea de-a doua ramură a puţului. Peste tot locul, împânzit de canale şi tuburi, de plastic, numai apă, care-i ajungea fetiţei până la brâu. Era luminată doar de câteva raze care pătrundeau printr-un grilaj greu, prins sus în tavan. Şi glasul lui Ripley cobora tot din tavan, gândi ea. Porni să escaladeze tuburile.

O masă luminoasă se strecura de-a lungul pereţilor şi căzu în tunelul în care se afla Ripley. Chiar dacă lui Hicks nu i-ar fi plăcut deloc această descriere, puţin măgulitoare, femeia se mai linişti când îl văzu. Simpla prezenţă a unei fiinţe umane era suficientă pentru a-i alunga spaima.

În clipa în care atinse solul cu picioarele, desprinse de pe ţinuta de luptă un mic aparat.

— Ţie îţi dădusem brăţara, declară el pe un ton de reproş, apăsând întrerupătorul detectorului.

— Şi eu i-am dat-o lui Newt. M-am gândit că ea are mai multă nevoie şi din nefericire nu m-am înşelat. Dacă aş fi păstrat brăţara asta, n-am fi avut mari şanse de a o găsi. O să mă certi mai târziu. Încotro?

El privi cadranul aparatului, se răsuci şi se îndepărtă prin tunel. Ajunseră la o secţiune încă alimentată cu electricitate de grupuri de siguranţă. Tavanele şi pereţii erau luminaţi şi nu mai aveau nevoie de lanterne. Pe aproape se auzea un clipocit slab. Tot uitându-se pe ecranul localizatorului, caporalul porni spre stânga.

— Pe aici, ne apropiem.

Aparatul îi îndrumă spre un mare grilaj încastrat în podea. De acolo se auzi:

— Ripley?

— Noi suntem, Newt.

— Aici, sunt aici jos!

Femeia îngenunche, strânse degetele pe bara centrală şi trase. Nu se clinti nimic. După o examinare rapidă constată că grila era sudată la sol. Scrutând tenebrele, izbuti să distingă faţa mânjită de lacrimi a fetiţei care întindea mâinile spre ea. Degeţelele ei se strecurară printre bare şi femeia o mângâie împăciuitor.

— Dă-te jos, draga mea. Vom tăia grilajul ăsta şi te vom scoate de aici repejor.

Ascultătoare, Newt se reîntoarse în adâncul temniţei sale. Hicks aprindea deja aparatul de sudură. Ripley văzu aparatul şi-şi coborî vocea pentru a întreba:

— Şi gazul?

Ea-şi amintea că aruncătorul de flăcări al lui Vasquez se stinsese într-un moment critic.

— Merge, făcu omul, întorcându-şi privirea.

Apoi se aplecă şi începu să taie prima bară.

Peste Newt cădea o ploaie de scântei orbitoare. Acolo jos era foarte frig şi apa-i ajungea iar până la brâu. Îşi muşcă buzele şi îşi stăpâni lacrimile.

Nu văzu apariţia vâscoasă care ieşea tăcută din apă, chiar în spatele ei. Oricum, nu avea unde să se refugieze, nu era pe acolo nici o conductă de aerisire în care să se arunce. La un moment dat, creatura o domină pe fetiţă, care părea minusculă

în comparaţie cu ea. Numai atunci când se mişcă din nou, Newt îi simţi prezenţa şi se răsuci. Abia avu timp să urle şi umbra o şi înghiţi.

Auzind strigătul şi clipoceala, Ripley îşi pierdu capul. Grilajul era secţionat pe jumătate. Ajutată de Hicks, o smulse cu lovituri de picior, îndoind astfel barele. O bucată de metal se scufundă în apa neagră. Fără să-i pese de metalul încins, Ripley intră în deschizătură. Raza lanternei trecu peste mulţimea de canale.

— Newt! Newt!

Lumina se reflectă pe oglinda întunecată care înghiţise grilajul. Nici urmă de copil. Singura mărturie a trecerii fetiţei pe acolo era Casey. Sub ochii lui Ripley, capul de păpuşă se afundă în negura uleioasă.

Hicks fu nevoit să o cuprindă pe femeie pentru a o ridica.

— Nu, nu! striga ea zbătându-se.

— Newt a murit. Nu mai poţi face nimic pentru ea. Să plecăm!

I se păru că ceva se mişcare la extremitatea culoarului pe care veniseră. Dar poate că ochii îl înşelau. Oboseala oculară putea avea unele consecinţe fatale pe această lume.

Ripley era cuprinsă de isterie. Urla, plângea şi se contorsiona. Hicks o ridică, temându-se să nu o vadă căzând prin deschizătură. O asemenea cădere ar fi fost cel mai sigur mod de sinucidere, radical şi rapid.

— Nu! Nu! Mai trăieşte, trebuie să...

— De-acord, urlă Hicks, trăieşte, dar trebuie să plecăm imediat de-aici! N-ai cum s-o salvezi clacă rămâi în groapa asta. Ea nu mai e aici, aşa-i, dar ei... sunt! Uite! (Întinse mâna şi Ripley nu se mai zbătu. La capătul tunelului era un ascensor.) Luminarea acestei secţii este asigurată de un grup auxiliar, deci e posibil ca aparatul ăsta să funcţioneze. Nu mai rămânem aici. Când ajungem

afară, ne gândim noi cum s-o salvăm pe Newt fără să riscăm să fim atacaţi pe neaşteptate.

Mai fu însă nevoie să tragă de ea până la capătul culoarului şi să o împingă în cabină.

Mişcarea pe care o simţise la cealaltă extremitate a tunelului se dovedi a fi cea a unei forme ameninţătoare. Hicks avu impresia că zdrobise butonul de plastic. Uşile ascensorului se închiseră... dar prea încet. Creatura întinse o labă enormă printre acestea şi în faţa oamenilor îngroziţi, sistemul de securitate bâzâi şi comandă deschiderea lor. Maşina nu făcea deosebire între braţul unei fiinţe umane şi laba unui extraterestru.

Grozăvenia pe care se prelingea o umoare vâscoasă se năpusti şi Hicks declanşă vibratorul de aproape, provocând explozia. Prea aproape. Acidul ţâşni printre uşile care se închideau îţi fine şi atinse platoşa infanteristului care se postase în faţa lui Ripley ca un scut. Substanţa corozivă cruţă cablurile cabinei care porniră ascensiunea acesteia spre suprafaţă.

Hicks trase de clapele ţinutei de luptă. Lichidul distrugător îi rodea deja fibrele compozite. Primejdia care-l pândea o făcu pe Ripley să uite de panică şi să încerce să-l ajute aşa cum putea. Acidul atinse pieptul şi braţul bărbatului care urlă continuând să se despoaie de veşmintele de protecţie, ca de nişte piei năpârlite. Plăcile fumegânde căzură pe podeaua pe care acidul începu numaidecât să-l erodeze. Cabina se umplu cu un miros înţepător, arzând ochii şi plămânii.

După ceea ce lor li se păru o veşnicie, cabina ascensorului se imobiliză. Acidul perforase podeaua şi picura deja pe cablurile şi roţile de ghidare.

Uşile se depărtară şi ei se buluciră în afară. Era rândul lui Ripley să-l susţină pe Hicks. Din piept i se mai înălţa un firicel de fum, iar infanteristul era cocoşat de durere.

— Hai, că poţi. Nu te-am crezut niciodată slab.

Ea trase aer în piept, tuşi, inspiră din nou. Hicks se sufocă, strânse din dinţi şi încercă să zâmbească. În comparaţie cu putoarea tunelelor şi conductelor, atmosfera nu prea agreabilă a Acheronului i se părea îmbălsămată.

— Încă puţin.

În faţa lor, forma zveltă a celei de a doua navete cobora legănându-se spre zona de aterizare, aidoma unui înger negru. Rafalele puternice de vânt provocau tangajul aparatului ghidat de Bishop care stătea cu spatele, preocupat cu consola de ghidaj portabilă. Contactul cu solul, brutal, făcu naveta să alunece lateral şi să se oprească nu departe de centrul zonei de aterizare. Manevra nu era elegantă, dar nu provocă alte stricăciuni în afară de strâmbarea unui lonjeron.

Ripley strigă şi sintetul se răsuci şi-i văzu ieşind împle-ticindu-se din clădirea din spatele său. Lăsă consola, alergă în întâmpinarea lor şi trecu braţul pe sub cel al lui Hicks pentru a-l susţine. Alergau spre aparat, când Ripley strigă la android:

— Mai avem timp la dispoziţie?

Vâjâitul îi acoperi în parte răspunsul:

— Mult! Douăzeci şi şase de minute.

Bishop părea mulţumit de el însuşi. Şi avea de ce.

— Nu plecăm, îi declară în timp ce urcau, împiedicându-se pe rampa de acces, şi regăseau căldura şi siguranţa aparatului.

Bishop rămase cu gura căscată.

— Ce? De ce?

Ea-l studie cu atenţie, căutând în zadar în expresia lui o urmă de falsitate. Întrebarea lui Bishop era naturală ţinând cont de împrejurări. Ea se destinse.

— Îţi spun eu imediat. După ce-l îngrijim pe Hicks şi închidem uşa de la chestia asta.

14

În vârful staţiei de epurare a atmosferei scăpărau mereu fulgere, iar valvele de securitate eliberau jeturi de aburi. Coloanele de gaz incandescent care se ridicau la sute de metri pe cer dădeau dovada incapacităţii regulatoarelor de a reduce presiunile şi temperaturile ajunse în-controlabile.

Bishop ghida naveta spre o platformă de aterizare situată pe înălţimile turnului conic, având grijă să rămână la o anumită distanţă de clădire. Survolară şi epava VTT-ului. Era numai o carcasă sfârtecată şi imobilizată în faţa intrării în curte. Ripley examină în trecere blindatul ars. Reprezenta pentru ea monumentul ridicat excesului de încredere în sine şi a neputinţei tehnologiei moderne în faţa anumitor fenomene. Vehicolul de transport de trupe, cu reputaţia invulnerabilităţii, va fi în curând dezintegrat odată cu staţia şi restul coloniei.

Platforma strâmtă de aterizare bătută de vânt ieşea din conul gigantic, cam la o treime din înălţime. Fusese concepută pentru primirea barjelor şi a altor aparate atmosferice mici, dar nu a celor de mărimea unei navete spaţiale. Bishop izbuti totuşi să se aşeze pe ea. Platforma gemu şi o bârnă de susţinere se îndoi periculos, dar nu se prăbuşi.

Cu ajutorul unei bande adezive, Ripley termină asamblarea obiectului masiv care-i ocupa mâinile şi mintea de câtva timp. Aruncă ruloul golit pe jumătate şi studie lucrarea. Lăsa de dorit, iar arma pe care o concepuse încălca probabil peste douăzeci de reglementări de securitate militară; dar nu la asta se gândea ea acum. Nu se

pregătea pentru o inspecţie şi nu avea cine să-i spună că planul ei era periculos şi irealizabil.

Profitând de răgazul oferit de pilotarea navetei de către Bishop până la staţie, ea asamblase vibratorul lui Hicks şi un aruncător de flăcări. Rezultatul era o armă hibridă, masivă şi dizgraţioasă, dar cu o putere de tir redutabilă. Poate că-i va permite să se întoarcă teafără la navetă... măcar de-ar reuşi să o care.

Se duse din nou în armurerie şi începu să-şi umple sacoşa şi buzunarele cu grenade, încărcătoare de gloanţe vibrante sau cu fragmentare, cu toate lucrurile ucigătoare care-i erau la îndemână.

După ce programă naveta pentru o decolare automată în caz că platforma de aterizare se prăbuşea sub greutatea ei, Bishop părăsi postul de pilotaj şi, reveni la pupa. Trebuia să-l ajute pe Hicks să-şi oblojească arsurile. Caporalul era întins pe nişte scaune; conţinutul unei truse de prim ajutor era împrăştiat în jurul lui. Nişte medicamente ajutau carnea dizolvată să se reconstituie. Durerea rămânea de nesuportat şi fusese nevoie de mai multe injecţii antalgice. Aceste produse îl mai uşurau, dar îi înceţoşau privirea şi-i încetineau reflexele. Singurul sprijin pe care-l putea oferi lui Ripley ar putea fi numai de ordin moral. Bishop o văzu şi încercă să o facă să se răzgândească.

— Renunţă, Ripley, chiar dacă înţeleg ce simţi.

— Zău? replică ea scurt fără să-şi ridice ochii.

— Da. De fapt, aceasta este inclusă în programarea mea. Este absurd să-ţi sacrifici inutil viaţa.

— Newt *trăieşte.* Au adus-o aici, aşa cum au făcut şi cu ceilalţi. Ştii bine!

Descoperind un buzunar gol. Îndesă în el câteva grenade.

— Este logic. Nu văd de ce fiinţele acestea să-şi fi schimbat obiceiurile. Dar nu aceasta este problema. Important este faptul că ea, chiar dacă se află aici, şansele de a o descoperi, de a o elibera şi de a reveni la timp sunt aproape nule. Peste şaisprezece minute, tot ce se găseşte în această zonă va fi dezintegrat şi se va preschimba într-un nor de vapori mare cât Nebraska.

Neluând în seamă vorbele acestea, femeia închise sacoşa.

— Hicks, contez pe tine pentru a o împiedica să plece. Caporalul clipi, schimonosit de durere, cu ochii înlăcrimaţi.

— Nu plecăm nicăieri fără tine, afirmă el şi arătă spre arma hibridă. O să poţi să cari chestia aia?

Ea cântări maşinăria.

— Atât cât va fi necesar.

Apoi îşi puse sacoşa pe umăr şi merse la sas. Apăsă pe un buton şi aşteptă cu nerăbdare deschiderea uşii. Vântul şi uruitul epuratorului de atmosferă pe punctul de a exploda se năpustiră înăuntru. Femeia ieşi pe rampa de debarcare şi se opri pentru a arunca o ultimă privire în urmă.

— Pe curând, Hicks.

Bărbatul vru să se ridice în mâini, nu putu şi fu nevoit să cadă pe o parte.

— Dwayne. Aşa-mi zice.

Ea veni să-i prindă mâna.

— Ellen.

Hicks dădu din cap şi se întinse din nou satisfăcut. Glasul său era umbra celui cu care se obişnuise Ripley.

— Vino repede, Ellen.

Ea înghiţi şi ieşi privind drept înainte. Uşa se închise. Vântul o împingea, ameninţând să o doboare de pe platformă. Poate că ar fi reuşit dacă n-ar fi fost atât de îngreunată de echipament. În peretele turnului, exact în faţa navetei, se aflau uşile a două lifturi de marfă. Comenzile se

conformară de cum le atinse. Aici nu lipsea energia. Era chiar prea abundentă.

Înăuntru nu o aştepta nici o creatură. Ripley intră şi apăsă pe tasta corespunzătoare nivelului cel mai de jos al clădirii.

Coborârea era lentă. Aparatul era conceput pentru transportul mărfurilor voluminoase şi fragile, aşa că nu se grăbea. Pe măsură ce platforma se afunda în măruntaiele staţiei, căldura creştea. Aburul şuiera din toate părţile. Abia putea să respire.

Încetineala coborârii îi lăsă timp să-şi scoată vestonul şi să-şi ia peste maiou o ţinută de luptă găsită în. navetă. Sudoarea îi lipise părul de ceafă şi de frunte pe când îşi inventaria pentru ultima oară arsenalul. Peste piept i se înşirau grenadele, ca o ghirlandă. Amorsă aruncătorul de flăcări şi se asigură că rezervorul era plin, la fel şi încărcătorul vibratorului. De data asta, nu uită să-l armeze.

Degetele-i mângâiară nervoase umflăturile formate în buzunarele pantalonilor de cartuşele luminoase. Examină apoi o grenadă. Obiectul ovoid îi alunecă şi căzu. Săltfi pe podea inofensiv atâta timp cât nu i se trăgea cârligul. Tremurând toată, Ripley recuperă grenada şi o puse într-unui dintre buzunare. Deşi urmase cursul de formare accelerată ţinut de Hicks, era perfect conştientă că nu cunoştea mare lucru în materie de grenade, artificii eclerante şi alte gadgeturi militare.

Cel mai greu era că se afla singură pentru prima dată de la aterizarea lui Acheron. Complet singură. Nu avu timp suficient să mediteze: motoarele liftului de mărfuri încetineau.

Platforma se imobiliză brusc şi cuşca de siguranţă se retractă. Ripley ridică ţevile alăturate ale puştii lansatorului de flăcări când uşile se căscară.

Un culoar pustiu se deschidea în faţa ei. La strălucirea sistemului de iluminare se adăuga roşeaţa incandescentă a marilor protuberante din

pereţii metalici. Din canalele sparte scăpau şuierând jeturi de aburi. Prin circuitele electrice deteriorate săreau jerbe de scântei. Maşinile scrâşneau şi gemeau supuse eforturilor impuse. Undeva, departe, auzea un piston enorm care făcea *ka-rank-ka-rank.*

Se uită în stânga, apoi în dreapta. Încheieturile mâinilor se albiră de cât strângeau arma hibridă. Îi părea rău că nu avea o vizieră de luptă dar, cu atâta căldură, captoarele infraroşii nu i-ar fi fost de nici un folos. Înaintă pentru a descoperi viziunea apocaliptică imaginată de Piranesi şi Dante la un loc. Avu în faţa ochilor dovezile prezenţei creaturilor de cum trecu de prima curbă a pasajului. Materia aceasta ciudată care te ducea cu gândul la răşina epoxid acoperea ţevile de canalizare şi năpădea pasarelele superioare; şi acest amalgam de maşini şi secreţii formau o unică alveolă. Cu ajutorul unei benzi adezive, Ripley fixase şi localizatorul lui Hicks pe aruncătorul de flăcări şi privea cadranul ori de câte ori îndrăznea să-şi coboare privirea. Aparatul funcţiona mereu şi o ghida spre emiţătorul reglat pe frecvenţa sa.

O voce echilibrată şi artificială răsună în culoar, făcând-o să tresară.

— Atenţiune! Alarmă roşie. Evacuare imediată. Personalul dispune de paisprezece minute pentru a ajunge în perimetrul de securitate.

Diodele localizatorului îi indicau în continuare o direcţie şi o distanţă.

Ripley reluă înaintarea. Clipea mereu din pricina sudorii care îi curgea pe frunte, iar vârtejurile de abur îi reduceau considerabil câmpul vizual. Nişte semnale luminoase luminau un pasaj lateral.

O mişcare. Se răsuci şi aruncătorul de flăcări scuipă napalm spre un demon imaginar. Nimic. Monştrii observaseră oare limba de foc a armei? N-avea vreme de astfel de griji. Porni iar,

căznindu-se să nu tremure. Încerca să nu se gândească decât la informaţiile furnizate de către localizator.

După aceea ajunse la cercul inferior al infernului.

Trebuia acum să se aventureze în alveolele interne şi vedea înăuntrul pereţilor forme scheletice: trupurile năpăstuiţilor coloni care fuseseră duşi în aceste locuri pentru a servi drept incubatoare pentru embrionii extratereştri. Aşa cum erau prinşi în răşină, păreau nişte insecte fixate în blocuri de ambră. Semnalul aparatului se amplifică şi o îndrumă spre stânga.

La fiecare cotitură şi la fiecare intersecţie, avea grijă să aprindă un cartuş luminos cu întârziere şi să-l pună pe podea. Ştia că se va pierde în acest labirint fără aceste repere care o vor ajuta să-şi regăsească drumul la întoarcere. Un pasaj era atât de strâmt încât fu nevoită să se strecoare pe o parte. Prin faţa ei se înşirau expresii chinuite, coloni zidiţi, cu trăsături fixate într-un rictus organic.

Simţi cum ceva o înhăţă din mers. Genunchii i se înmuiară şi i se tăie respiraţia şi nu mai apucă să urle. Dar mâna era omenească şi aparţinea unui corp captiv cu chip familiar. Figura lui Carter Burke.

Geamătul pe care-l auzi nu mai avea nimic omenesc:

— *Ripley. Ajută-mă. Simt ceva în mine. Doamne, mişcă. O, Dumnezeule...*

Se holba la e. Depăşise stadiul ororii. Nimeni nu merita o asemenea pedeapsă.

— Ţine.

Degetele bărbatului se chirciră pe grenadă. Apoi Ripley îi scoase siguranţa şi se îndepărtă în grabă. Vocea artificială a staţiei se făcu din nou auzită. Acum avea o nuanţă de intonaţie mecanică.

— Personalul dispune de unsprezece minute pentru a ajunge în perimetrul de securitate.

Se afla în preajma sursei semnalului ei atunci când grenada explodă în urma ei. Unda de şoc fu gata să o doboare. O a doua deflagraţie, încă şi mai puternică, se produse în adâncurile staţiei. O sirenă porni să geamă şi ansamblul instalaţiilor se cutremură. Ripley trecu de o altă cotitură, pregătită să suporte un şoc, fiindcă telemetrul localizatorului ajunsese la zero. Brăţara emiţătoare a lui Newt era pe jos, spartă. Ochiul său verde lucea în continuare. Ripley se rezemă de un perete.

Se sfârşise totul. Nu mai era nici o speranţă pentru găsirea lui Newt.

Ochii fetiţei se deschiseră pe jumătate şi ea descoperi temniţa. Era închisă într-o structură în formă de stâlp, alături de o mulţime de lucruri ovoide. Ştiu de îndată despre ce era vorba. Înainte de a fi capturaţi sau ucişi, câţiva coloni reuşiseră să ia cu ei nişte ouă de acest fel.

Dar cele pe care le aduseseră cu ei erau goale, deschise în vârf. Acestea erau intacte.

Ceea ce se găsea în oul cel mai apropiat trebuie să fi văzut că ea-şi revenise, deoarece cochilia fremătă şi se deschise aidoma unei flori hidoase. O mică creatură umedă se mişca în interior. Paralizată de spaimă, Newt nu putea să-şi ia ochii de la picioarele de artropod care apărură în afara oului. Se iveau unul câte unul. Ştiind prea bine ceea ce urma să se întâmple cât de curând, fetiţa urlă.

Ripley auzi strigătul şi se lansă spre punctul său de origine.

Fascinată şi în acelaşi timp îngrozită, Newt privea monstrul ieşind din ou. Făcu un scurt popas în vârf, cât să-şi recupereze forţele şi de a se orienta, apoi se răsuci spre copil. Urma să sară pe ea când Ripley dădu buzna în sală şi apăsă pe trăgaciul vibratorului. Glontele făcu ţăndări creatura strânsă înaintea saltului.

Fulgerul deflagraţiei lumină silueta unui adult din apropiere. Fiinţa o atacă pe intrusă şi fu

catapultată îndărăt de două descărcări ale puştii. Ripley avansă continuând să tragă, cu faţa schimonosită de o furie ucigătoare. Lucrul acela se clătina spasmodic şi femeia îl termină cu aruncătorul de flăcări.

Focul nimicea cadavrul şi Ripley alergă la Newt. Substanţa răşinoasă a coconului ce o învăluia pe fetiţă nu se întărise încă şi ea putu să se elibereze.

Ripley se ghemui cu spatele la Newt.

— Vino, urcă la bord.

Newt îşi puse picioarele în jurul taliei adultului şi braţele în jurul gâtului.

— Ştiam că o să vii, afirmă ea cu o voce abia perceptibilă.

— Cât voi trăi, nu te voi abandona. Dar trebuie să plecăm de aici. Ţine-te, Newt. Agaţă-te bine! N-am cum să te ajut pentru că va trebui să folosesc armele.

Nu văzu înclinarea capului copilei, dar simţi mişcarea în spinarea ei.

— Înţeleg. Nu-ţi fie frică. N-o să-ţi dau drumul.

Ripley văzu ceva mişcător, departe, în dreapta. Arse ouăle cu aruncătorul de flăcări înainte de a-şi îndrepta arma spre creaturile care se apropiau. Deşi preschimbată într-o torţă vie, una dintre ele continua să înainteze şi femeia trebui să utilizeze vibratorul pentru a o arunca în aer. Apoi Ripley trebui să bată în retragere. Când se lăsă în jos pentru a trece pe sub o masă cilindrică, lucioasă, un sunet strident o asurzi — vaietul unor sirene şi strigătele creaturilor care dădeau năvală.

Ar fi văzut-o mai devreme dacă şi-ar fi ridicat privirea intrând în sală. Viziunea era insuportabilă şi simţi deznădejdea. O formă gigantică printr-un nor de aburi roşietici: era regina extratereştrilor, aşezată pe ouăle sale, aidoma unei enorme insecte-Buda vâscoase. Ţeasta era înarmată cu colţi nemăsuraţi. Poseda două picioare şi patru membre

anterioare cu gheare, strânse pe un abdomen încordat. Corpul gigantic era format dintr-un buzunar tubular membranos suspendat între numeroasele ţevi de canalizare.

Ripley işi dădu seama că trecuse pe sub acest buzunar scârbos cu câteva secunde mai devreme.

Ouă fără număr se rostogoleau înăuntrul acestui sac abdominal, în direcţia unui tub ovipozitor palpitând: era o înspăimântătoare bandă de asamblare organică.

Ajunse la capătul traseului, ieşeau la aer liber, lucind din cauza umorii vâscoase şi erau strânse de lucrători. Aceste versiuni miniaturale ale soldaţilor alergau de colo-colo fără să-i bage în seamă pe cei doi oameni prezenţi printre ei; nu se gândeau decât la sarcina lor, care consta în ducerea la loc sigur a ouălor depuse de regina lor.

Ripley îşi aminti gesturile lui Vasquez. Acţionă pompa aruncătorului de grenade şi trase de patru ori. Proiectilele pătrunseră în buzunarul abdominal şi explodară, sfârtecând membrana delicată. Ouăle şi tone de substanţă gelatinoasă se revărsară pe jos. Regina chirăia turbată; Ripley mergea cu spatele folosind aruncătorul de flăcări pentru a calcina totul în preajmă. Ouăle se scofâlceau iar soldaţii şi lucrătorii dispăreau în acest infern.

Regina se înălţa deasupra măcelului şi se zbătea în vâlvătaie. De Ripley se apropiară doi soldaţi. Un clămpănit o anunţă că încărcătorul e gol. Îl ejectă rapid, plasă unul nou şi apăsă pe trăgaci. Asediatorii fură seceraţi de gloanţele vibratoare.

Nu-i păsa dacă aceste ţinte erau deja moarte. Alergând spre liftul de mărfuri, ea trăgea în tot ce avea aspect organic. Aburul şi sudoare o orbeau, dar cartuşele pe rare le instalase pentru a însemna drumul erau ca nişte nestemate sclipitoare în inima haosului. Sirenele urlau şi întreaga staţie era scuturată de convulsii violente.

Trecu în fugă pe lângă unul dintre semnele luminoase, se opri alunecând, se răsuci şi porni din nou împleticindu-se, ca într-un vis. Din cauza epuizării i se părea *că* zboară la câţiva metri deasupra podelei metalice.

În urmă, regina trăgea de sacul abdominal sfârtecat, de care apoi se debarasă. Înălţată pe picioare, aidoma unei coloane de templu, înainta greoaie, strivind maşinile, coconii, lucrătorii, tot ce se găsea în calea ei.

Ripley se folosea de aruncătorul de flăcări pentru a degaja culoarul pe care mergea. Când ajunse în dreptul liftului de mărfuri, rezervorul aparatului era gol.

Platforma pe care venise era distrusă de căderile de fragmente desprinse din construcţie. Apăsă pe celălalt buton de apel şi auzi geamătul motorului. Celălalt lift se desprindea de nivelele superioare, pornind lunga coborâre când, deodată, un urlet înspăimântător o făcu să se întoarcă. Departe, o creatură lucioasă venea spre ea, făcându-şi loc cu frenezie prin labirintul de ţevi de canalizare.

Ripley verifică vibratorul. Încărcătorul era gol. Nu avea de rezervă şi nu-i mai rămăseseră nici grenade. Aruncă arma hibridă, inutilă, aproape mulţumită că nu mai trebuia să care această povară.

Coborârea liftului era prea lentă. Observă o scară lângă două tuburi de ascensor şi urcă pe primele bare. În spate, Newt era uşoară ca un fulg.

Un enorm braţ negru zvâcni ca un piston şi nişte gheare tăioase ca briciul izbiră în podea şi pătrunseră în metal, la câţiva centimetri de picioarele ei.

Şi acum încotro? Nu-i mai era frică. Nu avea timp să cedeze panicii. Era prea preocupată ca să fie îngrozită.

Acolo: o scară spre nivele superioare ale staţiei. Treptele se ondulau şi vibrau. Instalaţiile

începeau să se prăbuşească. În urma ei, o matahală se izbi de peretele metalic şi podeaua se afundă. Prin plăcile groase de aliaj trecură colţii şi ghearele.

— Personalul dispune de două minute pentru a ajunge în perimetrul de securitate, anunţă vocea tristă a staţiei pe cei care mai erau în stare să o asculte.

Ripley alunecă şi se lovi cu genunchiul de metal. Durerea o sili să mai zăbovească. Pe când îşi mai trăgea sufletul, zgomotul motorului o făcu să se uite în jos. Liftul de marfă îşi începuse ascensiunea şi cablurile se tânguiau.

Ea o luă din loc imediat. Cutia cu grilaj urca şi nu era decât o explicaţie!

Ajunse la o uşă care dădea pe platforma de aterizare a nivelului superior. Cu Newt încă agăţată în spinare, Ripley împinse panoul şi fu năpădită de vârtejuri de vânt şi fum.

Naveta dispăruse.

— Bishop!

Strigătul îi fu luat de o rafală de vânt, în timp ce ea scruta neliniştită cerul.

— Bishop!

Newt suspina la gâtul ei.

Un vaiet îi atrase atenţia: cuşca liftului de marfă apăru încet. Ea dădu îndărăt până la balustrada din jurul platformei. Femeia şi copilul se aflau la al zecelea nivel deasupra solului, iar peretele staţiei de epurare a atmosferei era neted ca sticla. Nu puteau nici să urce, nici să coboare; nu aveau nici măcar o conductă de aerisire în care să se adăpostească.

Platforma se zgudui din pricina unei explozii care sfărâmă pântecele staţiei. Nişte bârne metalice se îndoiră şi Ripley era să-şi piardă echilibrul. Într-un tumult asurzitor, un turn de răcire se prăbuşi ca un copac tăiat. Sistemele de securitate nu reuşeau să zăgăzuiască reacţia în lanţ şi exploziile se

succedau. Dincolo de uşă, liftul se opri şi uşa-grilaj începu să se deschidă.

— Închide ochii, draga mea, îi murmură lui Newt.

Fetiţa dădu din cap cu gravitate. Pricepuse ce avea de gând Ripley care încălecase deja balustrada. Se vor prăbuşi: moartea era sigură şi rapidă.

Când femeia era gata să se arunce în gol, văzu naveta, aproape deasupra lor. Propulsoarele răgeau, dar urletul vântului acoperise zgomotul apropierii ei. Catargul de încărcare era desfăcut: un lung pilon metalic întins spre ele, precum degetul Domnului. Ripley nu avea habar cum de reuşea Bishop să se menţină la punct fix, pe furtuna asta, dar puţin îi păsa. Auzi în spate vocea staţiei.

— Personalul dispune de treizeci de secunde pentru a ajunge...

Sări pe catargul de încărcare şi se agăţă. Braţul metalic începu deja să se retracteze în buncărul de îmbarcare al navetei. O clipă mai apoi, suflul giganticei explozii care distruse staţia îmbrânci aparatul, al cărui tren de aterizare se izbi de o încâlceală de fragmente de panouri, platforme şi ţevi. Metalul scrâşni pe metal. Sarcina suplimentară ameninţă pe moment cu prăbuşirea navetei.

Când ajunseră în buncăr, Ripley se repezi la un scaun pe care se legă împreună cu Newt. Se uită la postul de pilotaj: Bishop încerca să păstreze controlul aparatului. Zgomotul prqdus de trenul de aterizare care se retracta străbătu întreaga navă. Când încheie harnaşamentele de securitate, o luă pe Newt în braţe şi strigă:

— Porneşte, Bishop!

Ansamblul nivelului inferior al staţiei dispăru într-o sferă infernală în expansiune, iar solul începu să erupă. Pământ şi metal laolaltă se dezintegrară. Propulsoarele navetei furnizară forţa de împingere maximală, iar acceleraţia rezultată le

strivi pe Ripley şi Newt în scaunul lor. În aceste condiţii nu mai era vorba de o plasare normală pe orbită. Bishop menţinea întreaga putere a motoarelor pentru a permite navetei să se ridice în pofida uraganului. Ripley simţi cum întregul corp protesta, dar îl implora în gând pe Bishop să accelereze.

Părăsiră cerul palid al Acheronului pentru a intra în negreala cosmosului şi norii de sub ei se aprinseră într-o străluminare. O bulă de gaz supraîncălzită plesni în troposferă. Unda de şoc a exploziei nucleare zgâlţâi aparatul, dar nu-i provocă nici o avarie.

Ripley şi Newt se uitară pe hublou şi văzură strălucirea orbitoare pierind în urma lor. Apoi Newt căzu pe umărul femeii şi începu să plângă încetişor. Ripley o legăna mângâind-o de păr.

— E bine acum, draga mea. Am reuşit. S-a terminat.

În faţa lor, masa disgraţioasă a lui *Sulaco* adăsta pe orbită geostaţionară. Pilotată de Bishop, naveta urcă până când cleştii de amarare o prinseră şi o traseră în buncăr. Uşile exterioare ale sasului se închiseră, luminile automate se aprinseră în cala umbroasă şi pustie şi o sirenă îşi curmă urletul. Căldura propulsoarelor fu evacuată în timp ce caverna de oţel se umplea de aer.

În interiorul navetei, Ripley îngenunche lângă Hicks. Bărbatul era inconştient, şi se uită întrebătoare la android.

— Am fost nevoit să-i mai fac o injecţie cu antalgice. Spunea mereu că nu are nevoie, dar nu s-a împotrivit atunci când i-am făcut-o. Ciudat lucru, durerea. Şi încă şi mai ciudată atunci când anumite persoane se prefac că nu o simt. Mi se întâmplă câteodată să fiu fericit de natura mea sintetică.

— Trebuie să-l ducem imediat la infirmeria lui *Sulaco,* răspunse ea, ridicându-se. Ia-l de braţe, eu îl iau de picioare.

Bishop zâmbi.

— Deocamdată se odihneşte şi ar fi de preferat să fie cât mai puţin deplasat. Şi apoi, eşti epuizată. Şi eu, de altfel. Nu ar fi mai simplu să căutăm o targă?

Ea ezită, se uită la Hicks şi aprobă.

— Ai dreptate.

Cu Newt în braţe, ea mergea înaintea androidului prin culoarul ce ducea la sas. Se vor întoarce la Hicks cu o targă automotrice peste câteva minute.

Bishop părea să fi devenit dintr-o data vorbăreţ.

— Sunt dezolat că te-am speriat atunci când aţi ieşit pe platformă şi nu ai mai văzut naveta. Dar locul devenise prea instabil. Mi-era teamă să nu pierd aparatul: era mai simplu şi mai sigur să plec pentru a rămâne la punct fix în aer, ceva mai departe. Mai aproape de sol, vânturile erau mai puţin violente. Orientasem o cameră pe uşa clădirii pentru a vedea când ieşiţi.

— Aş fi preferat să ştiu şi eu...

— Desigur, dar trebuia să mă învârt pe sus, cu speranţa că situaţia îmi va permite să vă recuperez. În lipsa unui om care să îmi dea ordine, trebuia să iau singur nişte hotărâri, în funcţie de programarea mea. Sunt sincer dezolat că nu am acţionat mai bine.

Erau în mijlocul rampei de îmbarcare când ea se opri, puse mâna pe umărul sintetului şi privi adânc în ochii artificiali.

— Ai acţionat foarte bine, Bishop.

— Hm... mulţumesc, eu...

Nu termină ceea ce avea de spus şi îşi concentră atenţia spre ceea ce zărise la limita câmpului său vizual. Nu era nimic. O simplă picătură de lichid căzută pe planul înclinat, lângă bocanc. Condensare, sudoarea navetei.

Dar picătura începu să sfârâie şi să roadă rampa metalică. Era acid.

Un obiect tăios şi lucitor ţâşni din pieptul său, improş-când-o pe Ripley cu fluidul intern, lăptos al androidului. Ghimpele uneia dintre aceste creaturi, care fiind atât de gros nu putea aparţine decât reginei lor, *se* înfipsese în spatele său străpungându-l. Bishop se zvârcolea emiţând nişte sunete mecanice fără sens şi se agăţă de acul imens care-l ridica încet.

Regina se ascunsese într-unui din lăcaşurile trenului de aterizare. Plăcile care închideau de obicei acest compartiment fuseseră îndoite sau smulse. Ea rămăsese nevăzută până când ieşise din ascunzătoare.

Apucând-l pe Bishop în doi dintre cleşti, regina îl rupse în două şi aruncă jumătăţile. Fascicolele rotitoare ale girofarurilor se oglindeau în luciul membrelor ei negre; cobora încet pe punte. Se mai ridica încă fum din arsurile provocate de aruncătorul de flăcări al lui Ripley. Acidul picura din rănile mai puţin însemnate, care se cicatrizau deja. Cele şase membre erau desfăcute, după o geometrie monstruoasă.

Ripley rămasa ea ţintuită; reacţionă în sfârşit şi o puse pe Newt pe punte cu ochii pe făptura de coşmar care cobora spre ea.

— Fugi!

Newt o zbughi spre o stivă de cutii şi materiale. Regina căzu pe punte şi se răsuci în direcţia mişcării pe care o sesizase. Ripley dădu înapoi. Flutura mâinile, striga, se strâmba, sărea în sus... pentru a atrage asupra ei atenţia monstrului.

Acţiunea ei îşi atinse scopul. Creatura pivotă. Cu o rapiditate incredibilă, ţinând cont de mărimea ei, şi porni spre Ripley care alerga deja în direcţia marii uşi interne de la celălalt capăt al buncărului. În spatele ei, podeaua vibra sub labele monstrului.

Femeia trecu peste prag şi lovi cu mâna întrerupătorul de închidere. Uşa bâzâi şi-i execută ordinul imediat. Zgomotul impactului se repercută

până în cală când creatura, dusă de avânt, se zdrobi de obstacol.

Fără a pierde timpul pentru a vedea dacă panoul rezistă, Ripley se strecură rapid printre nişte forme masive şi întunecate în căutarea aceleia care o interesa.

În buncărul de îmbarcare, atenţia reginei îi fu deturnată de la acel obstacol de o mişcare! Podeaua era străbătută de o reţea de canale, ca nişte tranşee, protejate de grilaje de metal. Era destul loc pentru Newt, care se şi strecurase acolo şi, după ce pătrunse printr-o trapă, copilul începu să se târască cu toată viteza spre cealaltă extremitate a calei.

Creatura urmărea mişcările lui Newt şi ghearele ei se năpustiră şi smulseră o parte din grilaj exact în dreptul călcâielor ei. Fetiţa încercă să se deplaseze şi mai repede, contorsionându-se frenetic în timp ce o altă grilă dispărea la câţiva centimetri în urma ei.

Regina urma să smulgă placa sub care se refugiase copilul, dar se imobiliză: auzise deschizându-se uşa grea, scârţâind. În prag se înălţa o siluetă masivă cu membre prevăzute cu numeroase articulaţii.

La comenzile acestui monstru de oţel de două tone, Ripley înaintă. Mâinile îi erau vârâte în mănuşile braţelor telemanipulatoare ale maşinii de încărcat, iar picioarele ei deplasau nişte comenzi similare. Îmbrăcată în această maşină vie ca într-o armură cibernetică, mergea drept spre regină. Picioarele încărcătoarei bubuiau pe puncte şi faţa lui Ripley se metamorfoză într-o mască a furiei materne de pe care dispăruse frica.

— N-o atinge, scârboaso!

Regina produse un scrâşnet înspăimântător şi se năpusti asupra adversarului mecanic.

Ripley comandă o mişcare a braţului cu care încărcătoarele şi celelalte maşini de acest fel nu erau obişnuite, dar aparatul se supuse docil. Un

enorm membru hidraulic se abătu asupra ţestei reginei şi o aruncă peste un panou. Creatura reacţionă instantaneu şi şarjă din nou, pentru a fi întâmpinată de un rever de cel puţin o tonă. Căzu răsturnându-se într-o stivă de mărfuri.

— Apropie-te! urla Ripley rânjind. Apropie-te, gânganie!

Bălăbănind coada, regina, turbată, atacă maşina pentru a treia oară. Braţele ei biomecanice se abătură peste cele pur mecanice ale încărcătoarei. Acul ei gros izbea în flancurile şi pântecele maşinii fără să o distrugă. Ripley para loviturile şi riposta prin croşeuri. Dădea înapoi încărcătoarea şi pornea mersul înainte astfel încât braţele maşinii sale să fie plasate între ea şi regină. În timpul confruntării, ele striveau lăzi, aparate şi alte maşini mai mici: tot ceea ce se nimerea în calea lor. Buncărul era zdruncinat de tumultul luptei necruţătoare dintre cei doi dragoni.

Închizând mâinile ei mecanice puternice pe două dintre cele patru membre anterioare ale creaturii, Ripley strânse şi degetele ei cât putu de tare înăuntrul mănuşilor telemanipulatoare, zdrobind braţele reginei care se contorsiona de furie. Ghearele celorlalte două mâini ajunseră la câţiva centimetri de postul de conducere a încărcătoarei, ameninţând-o cu sfâşierea pe minuscula făptură omenească. Ripley înălţă braţele şi-şi ridică adversara. Motorul maşinii gemu: considera această sarcină excesivă. Labele posterioare ale creaturii zgâriară maşina, deformând cabina de securitate care o adăpostea pe conductoare. După aceea, ţeasta oribilă se înclină către Ripley şi deschise botul.

Fălcile interne ţâşniră spre femeie. Aceasta se lăsă în jos iar colţii se izbiră de spătarul scaunului într-o explozie de bale vâscoase. Acidul gălbejit se înspuma pe braţele hidraulice ale maşinăriei şi începea să se scurgă spre cabina de securitate. Regina smulse nişte ţevi sub presiuna şi un lichid

sângeriu izbucni din toate părţile. Fluidul vital al maşinii şi cel al creaturii se amestecară.

Lipsită de presiunea hidraulică pe o latură, încărcătoarea se prăbuşi. Regina se plasă deasupra, ferindu-se de braţele de metal. Căuta să deschidă cuşca de securitate. Ripley lovi unul dintre întrerupătoarele tabloului de bord ale maşinăriei şi flama albăstruie a unui aparat de sudură izbucni în faţa monstrului care urlă şi se dădu înapoi, luând cu el în cădere şi încărcătoarea. Când cei doi titani se prăbuşiră, întregul buncăr se învârti în ochii disperaţi ai lui Ripley, dar rămase lipită de scaun datorită chingilor de siguranţă.

Maşina, biomecanoidul şi vietatea umană se rostogoliră în puţul rectangular al sasului. Încărcătoarea căzu peste extraterestru, strivind o parte din torsul său şi imobilizându-l sub greutatea ei. Acidul se scurgea din corpul creaturii rănite.

Ripley manipula cu disperare comenzile aparatului. Acidul şiroind ajungea la uşile sasului: fumul se ridica deja, indicând faptul că deja îşi croia drum prin aliaj. Dincolo de sasul exterior era neantul.

Ici şi colo apărură câteva găuri şi femeia se zbătea încă pentru a scăpa de chingile scaunului. Aerul începea să iasă din *Sulaco,* aspirat fiind de vidul nesătul al spaţiului cosmic. Un suflu de aer pătrunse în buncăr şi Ripley izbuti în sfârşit să iasă din maşină. Sări peste o baltă de acid fumegând şi apucă barele inferioare ale scării încastrate în perete. Cu o mână lovi comanda de siguranţă a uşii interne a sasului; panourile porniră imediat să se închidă uruind, aidoma unor fălci de oţel, exact deasupra ei. Ripley îşi reluă cu repeziciune urcuşul.

Sub ea, acidul îşi continua lucrarea şi găurile se lărgiră, se împreunară. Suflul de aer scăpând în spaţiu se făcea şi mai violent şi-i încetinea ascensiunea.

Newt plecase din reţeaua de canalizare din podea şi se ascunsese în pădurea de rezervoare de gaz; atunci când încărcătoarea, Ripley şi monstrul se rostogoleau prin puţul sasului, ea scosese căpşorul pentru a vedea mai bine.

Deodată, vântul îi aspiră picioarele şi parcurse toată puntea într-o lunecare lungă, în direcţia sasului. Bishop, sau mai bine zis ceea ce-i mai rămăsese din trunchi o văzu apropiindu-se pe fetiţa care se zvârcolea urlând. Se prinse bine cu o mână şi o întinse pe cealaltă. Graţie preciziei cibernetice a gestului său, reuşi să-şi strângă degetele pe cordonul fetiţei care trecea pe lângă el. Vântul fu nevoit să renunţe la pradă şi se mulţumi s-o şfichiuie sălbatic.

Capul lui Ripley ieşi din puţul sasului. Urma să urce pe punte, când ceva se frecă de glezna stângă. Şi se agăţă de ea. Zdruncinătura era să o facă să-i smulgă braţele. Se prinse cu disperare de ultima bară a scării, care se afla la vreo treizeci.de centimetri deasupra punţii. Uşile interne ale sasului continuau să se apropie uruind şi dacă nu reuşea să-şi elibereze repede glezna, va sfârşi ca Bishop. Să se lase să cadă pentru a scăpa?

Sub ea, uşile externe ale sasului gemură. O parte din învelişul lor ros de acid se surpă. Încă încâlcite într-un oribil amalgam, încărcătoare şi regină se îmbrânciră. Ripley era trasă în jos: braţele nu mai rezistau, dar gheata îi alunecă. Piciorul se eliberă brusc.

Cu preţul unui efort de care nu s-ar fi crezut capabilă, se cocoţă în sfârşit pe punte; o clipă mai apoi uşile interne ale sasului clămpăniră. În puţ regina scoase un şuierat furios şi-şi folosi şi ea ultimele resurse de energie. Încărcătoarea scrâşni, scârţâi, împinsă de creatură.

Fiinţa se degajase în parte, când uşile externe mâncate de acid cedară în totalitate. Bucăţi de metal, bule de acid, regina şi încărcătoarea, fură proiectate în spaţiu.

Ripley se ridică şi se îndreptă spre hubloul cel mai apropiat cu mers împleticit. Regina fu proiectată în afara câmpului gravitaţional artificial al lui *Sulaco.* Urlând şi înverşunată încă pe încărcătoare, creatura se îndepărtă, învârtindu-se, spre lumea inospitalieră de care încercase să fugă.

Ripley se uită la ea până când ajunse o pată, un punct pe care-l înghiţiră norii lui Acheron. În buncăr, aerul formă câteva vârtejuri, apoi se potoli. Sistemele de reciclare de pe *Sulaco* lucrau la înlocuirea oxigenului pierdut în spaţiu în ultimele momente ale luptei.

Bishop nu-i dăduse drumul lui Newt. Din trunchiul secţionat atârnau nişte organe interne artificiale şi nişte cabluri sfârâitoare. Pleoapele se deschiseră şi se închiseră şi capul tresări pe neaşteptate, lovind puntea. Regulatoarele sale interne putuseră să întrerupă hemoragia fluidului vital şi luptau pentru reducerea consecinţelor rănilor sale grave. Pe marginea sfâşiată, nişte încrustaţii albicioase erau parcurse de scântei.

Androidul reuşi să schiţeze un zâmbet când o văzu pe Ripley apropiindu-se.

— N-a fost rău, pentru un om.

Reuşi să-şi controleze pleoapele cât să-i facă apoi cu Ochiul.

Cu mers nesigur, Ripley ajunse la Newt, uluită.

— Mamă... mamă?

— Sunt aici, draga mea, sunt aici.

O luă pe fetiţă în braţe şi o strânse la piept înainte de a o duce în compartimentele echipajului.

În jurul ei, maşinile imensei nave zumzăiau liniştitor. Ajunse la secţia medicală şi se întoarse în buncăr cu o targă. Bishop îi afirmă că el putea să aştepte şi, asistată de targa automotrice, îl întinse deasupra pe Hicks. Bărbatul dormea încă, şi-l transportă până la infirmerie. Expresia infanteristului era liniştită, era destinsă. Nu asistase la deznodământ, bucurându-se de efectele

binefăcătoare ale injecţiei practicate de către Bishop.

Sintetul zăcea pe punte, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu ochii închişi. Ripley n-ar fi putut spune dacă era mort sau dormea. Alte persoane mai calificate vor stabili acest lucru când vor ajunge pe Pământ.

Somnul ştergea de pe faţa lui Hicks duritatea obişnuită. Pentru prima dată, Ripley îl vedea ca pe oricare altă fiinţă umană, seducătoare, deşi epuizată. Dacă nu era el, ea şi-ar fi pierdut viaţa. Numai *Sulaco* ar fi supravieţuit: cocă goală aşteptând în zadar întoarcerea oamenilor.

Ea se gândi să-l trezească, dar renunţă. După ce se va asigura că funcţiile lui vitale se vor stabiliza şi cicatrizarea rănii produse de acid se afla pe calea cea bună, se va instala într-unui din chesoanele criogenice.

Studie sala de hipersomn. Avea de pregătit trei chesoane. Chiar dacă mai trăia, Bishop nu avea oricum nevoie.

Ripley merse prin culoar însoţită de Newt. Copila o trase de mână pentru a o întreba:

— Acum o să dormim?

— Aşa-i Newt. O să dormim.

— Şi n-o să visăm urât?

Ripley se aplecă spre faţa luminoasă ridicată spre ea şi zâmbi.

— Nu, draga mea. Cred că vom avea amândouă nişte vise foarte frumoase.

SFÂRŞIT

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1